

สำนักพิมพ์
มางดา

ใต้อาณัติ หัวใจ

ระหว่างศักดิ์ศรีกับความรัก...เธอจะเลือกสิ่งใด

เตชิตา

ໃຕ້ອານັຕ
ຫົວໃຈ

ເຕຊີຕາ

สำนักพิมพ์
มาดรีม

ลำดับที่ 85

ได้อ่านดีหัวใจ

โดย เตชิตา

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-00-1634-1

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์มายดรีม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธรรมา สุวิชา สุชีว์คุปต์

พิสูจน์อักษร : นุชนา อยู่ชมสุข

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : วรารวรรณ ไบมะลิ

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่การพิมพ์ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภักษญา โลภิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธีญาภัทร์ ฟองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : mydream@satapornbooks.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พืชม้วน

กระดาษกอนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

ได้อาณัติหัวใจ เป็นผลงานที่เรียกน้ำตาของผู้เขียนได้มากกว่าผลงานทุกเรื่องที่เคยเขียนมา ความรักบริสุทธิ์ที่ถูกมองข้ามของอินทราบีบคั้นอารมณ์ผู้เขียนจนไม่สามารถกลั้นน้ำตาเวลาเขียนได้จริงๆ และหากอินทราทำให้หนักอ่านท่านใดพลอยเสียน้ำตาไปด้วย ผู้เขียนก็ต้องขอภัยไว้ ณ ที่นี้ด้วยนะคะ

ผลงานเรื่องนี้เป็นผลงานลำดับที่ 17 ของ 'เตชิตา' และเป็นผลงานเรื่องที่ 3 ซึ่งได้รับความเมตตาจากสำนักพิมพ์มายดรีม ซึ่งผู้เขียนรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่สำนักพิมพ์มายดรีมมองเห็นค่าของผลงานที่ผู้เขียนบรรจงสรรค์สร้างขึ้นด้วยความรักชิ้นนี้ ขอขอบคุณกองบรรณาธิการและทีมงานทุกท่านที่มีส่วนร่วมในการผลักดันและทวงถามจนผลงานชิ้นนี้สำเร็จลุล่วงออกสู่สายตาของผู้อ่าน ทั้งที่ผู้เขียนเกือบถอดใจในการเขียนเรื่องนี้ไปแล้ว ขอขอบคุณมิตรภาพและกำลังใจจากทุกคนจริงๆ ค่ะ

สำหรับ ได้อาณัติหัวใจ เป็นเรื่องราวของ ทัยวัต นรากร พี่ชายของหนู ทิพย์ลดา นรากร ซึ่งทุกท่านที่เคยอ่านผลงานของผู้เขียนเรื่อง *วิวาห์นุ่นล้นรักพยศ* ก็จะได้เห็นทัยวัตโลดแล่นในบทบาทของพี่ชายขี้นาง ดังนั้นเมื่อเขากลายมาเป็นพระเอกเต็มตัวในผลงานเรื่องนี้ ทัยวัต นรากร จึงเป็นสามีชีหึงที่จะทำให้ทุกท่านหมั่นไส้และเอ็นดูได้อย่างแน่นอนค่ะ

ผู้เขียนบรรจกร้อยเรียงเรื่องราวของครอบครัวนรากรมาถ่ายทอดให้เห็นถึงความผูกพัน ทั้งยังรวมตัวละครจากผลงานเรื่องเก่าๆ ทั้ง วิวาท์รุ่นลูกรักพยศ และตัวละครจาก บุพเพเล่ห์พรหม เข้ามาร้อยเรียงกันเพื่อสร้างอรรถรสในการอ่านอย่างมีมิติมากขึ้น หวังว่าผลงานเรื่องนี้จะทำให้ทุกท่านมีรอยยิ้มได้ไม่แพ้สองเรื่องที่กล่าวถึงค่ะ

สุดท้ายผู้เขียนขอขอบพระคุณบริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด สำนักพิมพ์มายดรีม พีปิง การบูร คุณอัน วสันต์ คุณน้อยหน้า สุชาดา และทีมงานกองบรรณาธิการมายดรีมทุกท่าน ที่มีส่วนผลักดันให้นิยายเรื่องนี้สำเร็จออกมาเป็นรูปเล่ม กระทั่งถึงมือเพื่อนๆ นักอ่านที่น่ารัก

ผู้เขียนหวังเป็นอย่างยิ่งว่าผลงานเรื่องนี้จะสร้างรอยยิ้ม และเรียกน้ำตาจากเพื่อนนักอ่านของ 'เตชิตา' ได้ไม่มากนักน้อย และหากเพื่อนๆ ชอบหรือไม่ชอบ มีข้อเสนอแนะใด ๆ ทั้งตำหนิตชม ก็แวะมาบอกความรู้สึกให้ผู้เขียนรับทราบได้ทั้งในอีเมล eld-356@hotmail.com และเฟซบุ๊ก อ้อ เตชิตา ได้้นะคะ

ด้วยรักและผูกพัน

เตชิตา

www.satapornbooks.com

บทนำ

ชายผิวดำเกรียมรูปร่างกำยำเดินเข้ามาหยุดยืนข้างกายนักธุรกิจ
สูงวัยพร้อมกับก้มลงกระซิบเบาๆ ซ้ำๆ ทำให้แววตาของนายปองพล
เป็นประกายระยับ มุมปากปรากฏรอยยิ้มกระหิ้มเมื่อได้ข่าวความ
เคลื่อนไหวของบุตรสาวคนเดียวของนรากร

โอกาสในการแก้แค้นศัตรูมาถึงแล้ว มันจะต้องได้รับบทเรียน ที่
บังอาจเข้ามาวุ่นวายกับธุรกิจของเขา

“จับนั่งเดี๋ยวนั้นมาให้ฉัน เอาตัวมันไปไว้ที่บ้านไอ้ดำ แล้วฉันจะไป
จัดการเอง” เสียงหี้ยมกระด้างเอ่ยสั่ง พร้อมกับหรีดตาเป็นประกายแวววาว
ลงเล็กน้อยด้วยความพึงพอใจ

“ตอนนี้ไอ้กำนันทศมันไปอยู่กับลูกสาว ส่วนไอ้ตำรวจก็ฝีมือ
ไม่ธรรมดาเหมือนกันนะครับนาย”

“แต่มันกำลังเพลอ ถึงได้ปล่อยน้องสาวกับไอ้ทศอยู่กันแค่ลำพัง
กว่าพวกมันจะรู้ตัวทีพิพลดาก็คงตกอยู่ในกำมือเรา ถึงตอนนั้นแม่นั้น
อาจจะเป็นนายผู้หญิงของพวกแกไปแล้วก็ได้ไม่ใช่หรอวะ” ริมฝีปาก
ส่ายยิ้มเยาะหยัน พร้อมกับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยมาดสบายๆ

“ครับนาย ผมกับไอ้ดำจะไม่ทำให้นายผิดหวัง” เข้มก้มศีรษะเล็กน้อย
พลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นใจ

“ดี...งานนี้อะทำให้พลาดเด็ดขาด จำไว้”

ประโยคดังกล่าวของนายปองพล ทำให้นักศึกษาสาวที่กำลังจะก้าวเข้าไปในเรือนไม้ชะงักปลายเท้าลงทันทีที่ได้ยินซุ่มเสียงแข่งกร้าวของบิดา ดังสวนออกมา

ควัดำลั้บจัดแต่งทรงเข้ารูปเหนือดวงตากลมวาวขมวดเป็นปมอยู่กลางหน้าผาก พร้อมกับครุ่นคิดด้วยความไม่สบายใจ เธอพยายามคาดเดาไปต่างๆ นานาว่าบิดาคิดจะทำสิ่งใดอยู่

อินทிரาลึกที่จะหยุดยืนฟังบทสนทนาของบิดาและลูกน้องคนสนิท แต่...โดยที่เธอไม่รู้ตัว ลิซ่าที่เดินตามหลังเข้ามาก็ส่งเสียงร้องทักขัดจังหวะขึ้นเสียก่อน จนเป็นเหตุให้เธอสะดุ้งสุดตัว และยังทำให้บิดากับลูกน้องหยุดบทสนทนาดังกล่าวลงในทันทีด้วยเช่นกัน

“ทำไมไม่เข้าไปละมัทรี คุณอาอยู่ข้างในห้องหรือเปล่า” ลิซ่าร้องทักเพื่อนอย่างไม่รู้วิธีไหนเอีเห่น

อินทราระบายลมหายใจแรง รู้สึกเสียดาย นึกหงุดหงิดในความทะเล่อทะล่าของเพื่อน ดังนั้นเมื่อเธอสบตากับบิดา ท่านก็กำลังโบกไม้โบกมือให้สัญญาณลูกน้องแทนประโยคคำพูดซึ่งฝ่ายนั้นก็เข้าใจความหมายของกิริยาเจ้านายได้เป็นอย่างดี

“แกนั่นแหละ...ทำไมต้องเสียงดังด้วยอีลิซ่า” อินทราทำหน้าจ้ำเอ๋ยดูเพื่อนเบาๆ

“ดังตรงไหน ฉันก็ถามเสียงปกติแท้ๆ” ลิซ่าเถียง

“ไม่ต้องมัวเถียงกันสาวๆ เข้ามาให้พ่อทอดีให้หายคิดถึงก่อนเร็วๆ เข้า”

นายปองพลปรับเปลี่ยนอารมณ์ได้อย่างรวดเร็วเมื่อเห็นอินทรา กับลิซ่า ดวงตากำลังเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน น้ำเสียงห้วนกระด้างเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยความเมตตาปราณีทันทีที่เฝ้ามองบุตรสาวและหลาน

1

แค่เพียงเศษเสี้ยวของหัวใจ

ภายในห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ใจกลางเมืองคลาล้าไปด้วยผู้คนจำนวนมากที่เข้ามาเลือกหาซื้อจับจ่ายสินค้า ผู้คนมากมายแต่เหตุใดเธอต้องจำเพาะเจาะจงมาพบกับเขาเข้าโดยบังเอิญ หญิงสาวรู้สึกใจหายทันทีที่ได้สบสายตาทะมึงของเข หัวใจของเธอเจ็บหนึบ ปวดร้าวจนมิอาจบรรยาย

ชั่วเสี้ยววินาทีที่ได้สบตาคู่นั้น เธอสังเกตได้ถึงจังหวะก้าวเดินที่แปรเปลี่ยนไปของเขา ร่างสูงชะงักเล็กน้อย ขณะที่แววตาเขาแสดงชัดถึงความรู้สึกไม่พอใจ

หญิงสาวในชุดนักศึกษาสถาบันดังชะงักปลายเท้าทันทีที่ดวงตาคู่งามสะดุดเข้ากับใบหน้าคมเข้มของ หัยวัต นรากร ผู้ชายที่เป็นเพื่อนสนิทของอินตรา พี่สาวร่วมมารดาเดียวกันกับเธอ แม้ว่าฝ่ายนั้นจะไม่เคยเห็นอินทราอยู่ในสายตา ไม่ยอมรับว่าเธอเป็นน้องสาวของตนเลยก็ตาม

แม้อินทราจะมอบความรักความหวังดีให้แก่พี่สาวของเธอมากสักเพียงใดก็เหมือนไร้ประโยชน์ ในเมื่อหัวใจของอินตรามีแต่ความชิงชังและรังเกียจมอบคืนกลับมาแก่เธอ ซึ่งเป็นน้องสาวร่วมมารดา และนั่นคงเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้หัยวัต เพื่อนสนิทของอินตราแสดงท่าทีเฉยชาทุกครั้งที่ยังเอิญได้พบเธอ ไม่เหลือเค้าสายตาทอเยนที่เคยส่งผ่าน

ความเห็นใจซึ่งครั้งหนึ่งเขาเคยมอบให้เธอ...ทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปอย่าง
น่าใจหาย

หทัยวต์หยุดปลายเท้าที่กำลังจะก้าวผ่านหญิงสาวในชุดนักศึกษา
ด้วยบังเอิญประสานสายตากับดวงตาโคกคู่นั้น จนเสี่ยงกระชิบกระชาบ
ถามจากคนข้างกายปลุกเขาจากอาการชะงัก จึงรีบสลัดความครุ่นคิดของ
ตนออกจากสมองทันที

“พี่วต์ เด็กคนนั้นทำท่าเหมือนรู้จักกับพี่เลยนะ”

หญิงสาวหุ่นระหงซ้อนสายตาดูขึ้นมองชายหนุ่มที่ตนควมคุมมาด้วย
อย่างขบขันใจ คิ้วเรียงได้รูปยกเฉียงสูงชันเล็กน้อย แสดงท่าที่ประหลาดใจ
พลางพยักเพยิดไปทางหญิงสาวในชุดนักศึกษาด้วยกิริยาสนิทสนม
กับหทัยวต์พอสมควร ในเมื่อเธอ นั้นเป็นเพื่อนสนิทกับ ทิพย์ลดา นรากร
ซึ่งเป็นน้องสาวของหทัยวต์

ดวงตาคมกริบไหววามเมื่อทอดสบตาโคกคู่นั้น แต่ครูเดียวก็เลื่อน
หาย เหลือเพียงความเงิบขริม เมื่อเจ้าของดวงตาดึงความสนใจกลับมา
ที่หญิงสาวข้างกาย “ไปกันเถอะ”

สายตาคู่นั้นมีเพียงความเฉยชา มองผ่านเธอไปอย่างไม่ไยดี...

หทัยวต์ทางมือยื่นออกไปโอบรอบเอวสาวสวยข้างกาย รั้งเบาๆ จน
ร่างเพรียวขยับเข้ามาชิด แม้สายตาสังขังของเขาจะจับจ้องมองหญิงสาว
ที่บังเอิญผ่านมาพบกัน ก่อนจะกลบเกลื่อนแวตาคู่แวตาคู่จนเลื่อนหาย
พร้อมกับจงใจหันไปเปิดยิ้มอ่อนโยนให้คู่ควมคนงาม

อินทริารับหลบสายตาลงต่ำหลบตาคมกริบคู่นั้น แต่ไม่ใช่แค่นั้น
เธอยังรู้สึกวูบไหวในอกแปลกๆ ฝ่ามือทั้งสองข้างของเธอขึ้นไปด้วยหยุด
เหงื่อ ไบหน้าเนียนสวยเผือดซีดจนเห็นได้ชัด เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้
เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อภาพบาดใจตรงหน้าครูใหญ่

เธอตัดสินใจเลือกที่จะถอยเท้าเข้าไปข้างหลังหนึ่งก้าว พร้อมกับ
รีบหมุนตัวหันหลังเดินห่างคนทั้งคู่ออกมา เก็บซ่อนความรู้สึกเจ็บปวดที่

จุ่มหัวใจของเธอจนวูบโหวงลึกๆ ต่อกรีธาเย็นชาของชายหนุ่มโดยไม่
ลังเล เพื่อหนีห่างจากเขาให้ไกล

“เป็นอะไรไปมัทรี เดินหน้าซีดกลับมาเลย ที่นั่งเต็มหรือไงแก”

ลิซ่ายกคิ้วสูงพลางเอ่ยถามเพื่อนที่ทำหน้าเศร้าเดินกลับมา ทั้งที่ก่อนไป
อินทียังยิ้มแย้มร่าเริง

อินทรา บริรักษ์สกุล หรือมัทรี เป็นลูกสาวคนเดียวของนาย
ปองพล นักธุรกิจคนดังแห่งเมืองย่าโม เจ้าของอินทริสอร์ท ที่กำลังถูก
ครหาว่ารุกร้าพื้นที่เขตป่าสงวน ซึ่งเป็นข่าวดังเกรียวกราวอยู่ในขณะนี้

ดูจากภายนอกอินทราอาจเป็นที่อิจฉาของเพื่อนๆ รูปร่างสะอิด-
สะอง หุ่นระหงดงามน่ามอง ใบหน้าของเธอสวยบาดตา ริมฝีปากอ้ม
ลิ้นสดได้รูปดูโดดเด่นน่าสัมผัส ผิวของเธอขาวราววิปครีมหรือนมสด
ทรวดทรงองค์เอวหรือก็เย้ายวนใจชวนให้หนุ่มๆ น้อยใหญ่พากันหลงใหล
ในเสน่ห์แห่งวัยสาว

ยิ่งยามเธอแต่งกายงดงามในชุดไทยหลายหลากที่ใช้ในการแสดง
อินทรา ก็คล้ายหลุดออกมาจากโลกของนิทานปรัมปราราวนางเอกใน
วรรณคดีเลยทีเดียว แต่ไม่มีเพื่อนๆ คนใดรู้จักอินทราดีเท่าลิซ่าอีกแล้ว
เพราะทั้งคู่เติบโตขึ้นมาพร้อมกัน เรียกได้ว่าต้นลึกหนางของครอบครัว
เพื่อน ไม่มีอะไรที่ลูกครึ่งสาวจะไม่รู้ และเช่นเดียวกัน ไม่มีสิ่งใดเกี่ยวกับ
ตัวลิซ่าที่อินทราไม่รู้

ภายใต้ใบหน้าสวยหวานแฝงความเศร้าสลดทางดวงตาที่กลบ-
เกลื่อนแทบไม่มิด อินทราเกิดจากครอบครัวซึ่งไม่ได้เพียบพร้อมสมบูรณ์
แบบเหมือนที่ทุกคนเข้าใจ บิดามารดาของหญิงสาวแยกทางกันตั้งแต่เธอ
เพิ่งลืมตาดูโลก หรือจะเรียกว่านางอินทอรผู้เป็นแม่ทิ้งลูกไปตั้งแต่เกิด
ก็ได้

เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะนายปองพล บิดาของอินทราได้พราก

ภรรยาชายอื่นมาจากลูกและสามี ทำให้อินทรีต้องถือกำเนิดขึ้นจากความเกลียดชังของผู้เป็นแม่ ทั้งที่ไม่ใช่ความผิดของเด็กหญิงตาดำๆ เช่นเธอเลยแม้แต่น้อย อินทรีไม่สมควรจะได้รับความรังเกียจจากผู้ที่กำเนิดเธอ ดังเช่นที่นางอินทรีกระทำต่อบุตรสาว ซึ่งไม่เคยรับรู้เรื่องราวใดๆ ระหว่างกันเป็นพ่อกับแม่เลยด้วยซ้ำ

“ฉันยังไปไม่ทันถึงเคาน์เตอร์จองตั๋วเลยลิซ่า อยู่ๆ ก็รู้สึกเวียนหัวขึ้นมาเฉยๆ ฉันคงไม่ดูหนังแล้วละ” เธอเลือกที่จะโกหก เพราะไม่มีกะจิตกะใจจะดูหนังเหมือนอย่างที่คิดไว้แต่แรกอีกแล้ว

“อ้าว...เป็นอะไรมากหรือเปล่า สงสัยเป็นเพราะเมื่อคืนกินนอนน้อยเกินไปนะสิ ถ้าอย่างนั้นฉันว่าเรากลับบ้านกันก่อนก็ได้ละ” ลิซ่ารู้สึกห่วงเพื่อนจึงรีบเสนอความคิดเห็น

“ฉันเลยเป็นต้นเหตุทำให้เกิดดูหนังไปด้วยเลย นี่ถ้าแก่ไปกับพวกมิมก็คงไม่ต้องเสียเที่ยวแบบนี้เนอะ”

ใบหน้าหวานแสดงความเสียใจเพราะรู้สึกเกรงใจ หากลิซ่าเลือกไปกับเพื่อนอีกกลุ่มแทนที่จะมากับเธอ ป่านนี้ลิซ่าคงได้คุยกับทุกคนสนุกไปแล้ว

“บ้าน่า ทำไมไม่ชอบคิดมากนักนะมัทรี ฉันบอกหลายครั้งแล้วว่าอย่าเอาแต่เกรงใจคนอื่นแล้วก็เก็บมาคิดเอาเองนะ ข้าแกยังคงยกแล้วว่าเขาจะเสียน้ำใจอย่างนั้นอย่างนี้ ยิ่งกับฉันแกยังไม่ต้องเกรงใจใหญ่ เราเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก ยังจะคิดอะไรอีกนักหนา”

ลิซ่าบ่นพร้อมกับถอนหายใจยาวเหยียดเมื่อเพื่อนของเธอทำตัวเป็นคนขี้เกรงใจ คอยแต่จะกลัวว่าตนเองจะทำให้คนอื่นผิดหวัง จนลืมนึกที่จะคิดถึงความรู้สึกของตัวเองอยู่ร่ำไป เหมือนคนที่กำลังเป็นกรณีกันอยู่อย่างตอนนี้ ก็เพราะอินทรีเป็นคนแบบนี้แหละ ถึงทำให้เธอเป็นห่วงและตัดใจทิ้งเพื่อนคนนี้ไม่ลงสักที เธอจึงเลือกที่จะตามดูแลอินทรี ด้วยการเลือกเรียนในคณะและมหาวิทยาลัยเดียวกัน ซึ่งก็เป็นโชคดีที่

สีหน้าเย็นชากับสายตาเกลียดชังที่อินทราใช้มองคนเป็นน้องยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำของลิซ่าอย่างไม่มีวันลบเลือน

ลิซ่าถอนหายใจแรงพร้อมกับคิดถึงดวงตาอ่อนโยนของชายหนุ่มมีเพียงหทัยวัตคนเดียวเท่านั้นที่ทำให้ความทรงจำในวันวานของอินทราไม่เลวร้ายเกินไปนัก ชายหนุ่มกลายเป็นความรักครั้งแรกที่ยังคงเป็นรักเดียวของสาวน้อยเรื่อยมา กระทั่งถึงทุกวันนี้

“นี่สินะต้นเหตุที่ทำให้แกเวียนหัวนะ” ลิซ่าหันไปส่งสายตารู้ทันมองเพื่อน ที่เอาแต่ทำหน้าเศร้าเพราะไยดีในตัวหทัยวัตมากเกินไป

“ฉันจะกลับบ้าน” อินทรารีบหมุนตัวหันหลังให้ภาพบาดตาตรงหน้าและตัดใจเดินห่างออกมาโดยไม่หันกลับไปมอง ไม่สนใจด้วยว่าลิซ่าจะเดินตามเธอมาหรือไม่

“แกล้งหนีความจริงไปถึงเมื่อไหร่ฮึ่มหรี แกควรเลิกคิดถึงเขาได้แล้ว เลิกสนใจ แล้วก็เลิกติดตามเรื่องของเขาสักที เพราะมันไม่สามารถช่วยให้เขาหันกลับมาสนใจแก่ได้”

ลิซ่าตัดสินใจจะไม่ยอมปล่อยให้เพื่อนเอาแต่หนีทำคนเดียวแบบที่ทำอยู่อีกแล้ว น้ำเสียงของสาวลูกครึ่งจึงดูและแสดงอารมณ์ไม่พอใจอย่างจริงจัง แม้จะเข้าใจว่าการแอบรักหทัยวัตข้างเดียวไม่ใช่ความผิด แต่เธอก็ไม่อยากให้อินทราบักใจอยู่ที่เขาคนเดียวแบบนี้อีกต่อไป

เพื่อนของเธอควรเปิดใจมองคนอื่นที่ไม่ใช่ผู้ชายคนนี้เพียงคนเดียวเสียบ้าง เพราะถึงอย่างไรความรักครั้งนี้ของอินทราก็ไม่มีความเป็นไปได้แน่นอน

“โอ้วฉันไม่อยากทำตามที่ถูกพูด แต่ฉันทำไม่ได้ เพราะว่าฉันรักเขา เข้าใจไหมลิซ่า ฉันรักเขา”

ความน้อยใจที่ไม่เคยได้รับการไยดีจากชายหนุ่มเป็นแรงผลักดันทำให้เธอเปลือยแสดงอารมณ์ใส่เพื่อน ทั้งที่ไม่เคยทำ

“ฉันขอโทษ ฉันไม่ควรเสียงดังใส่แก”

“ช่างมันเถอะ ฉันเข้าใจแกเสมอนะมัทรี แต่ฉันก็ยังหวังดีและอยาก
จะเตือนให้แกตัดใจจากเขาสักที ในเมื่อแกเองก็รู้ดีพอๆ กับฉันว่าผู้ชาย
คนนั้นไม่มีวันที่จะรักลูกสาวศัตรูอย่างแกหรอก” ลิซ่าเอ่ยขึ้นอย่างอึดอัด
ตันใจและหงุดหงิด

อินทิดาได้แต่ก้มหน้าซ่อนความรู้สึก ริมฝีปากมึนเป็นเส้นตรง
ขณะครุ่นคิดอยู่ในใจ ไม่จำเป็นเลยที่จะต้องให้เพื่อนเตือนสติ ในเมื่อ
เธอซาบซึ้งแก่ใจตัวเองดีว่าหัตถ์จะไม่วันรักเธอได้เหมือนกับที่เธอ
รักเขา

สำหรับเธอแล้ว...เธอคงไม่ใช่แค่เพียงลูกสาวของศัตรู แต่เธอยัง
เป็นตัวแทนของรอยมลทินและตราบาปสำหรับครอบครัวอินตรา เพื่อน
สาวคนสนิทของเขาก็คงต่างหาก

เพราะฉะนั้น...อย่าว่าแต่รักเธอเลย แค่อื่อของเธอเขาคงยังไม่อยาก
จะได้ยินด้วยซ้ำ

“มัทรี!”

เสียงร้องทักดังลั่นห้านางของชายหนุ่ม ทำให้อินทิดากับลิซ่าหมุนตัว
กลับไปมอง หัวข้อสนทนาเกี่ยวกับหัตถ์จึงยุติลง

“คุณยศ...”

อินทิดากะพริบตาเบาๆ ก่อนจะแอบลอบระบายลมหายใจเนือยๆ
ออกมาอย่างแรง หลังร้องทักชายหนุ่มที่ส่งยิ้มจนตาหยีให้เธอ และเขาก็
กำลังเดินตรงมาทางที่เธอยืนอยู่

เธอยังจำเหตุการณ์ที่ทำให้ได้พบกับเจ้าของชื่อ ‘ยศวิน’ ได้อย่าง
แม่นยำ เพราะในช่วงปิดเทอมใหญ่เมื่อหลายเดือนก่อน เธอสมัครเข้าร่วม
โครงการปันน้ำใจแด่น้องๆ ผู้ยากไร้ ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดทำโครงการนี้
ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้นักศึกษาใช้เวลาว่างในช่วงปิดภาคเรียนบำเพ็ญ
ประโยชน์เพื่อสังคม ด้วยการเข้าไปทำหน้าที่ฝึกสอนเด็กด้อยโอกาสใน
ชุมชนต่างๆ ตามความรู้ความสามารถของนักศึกษา

อินทிரากำลังทำหน้าที่เป็นผู้ฝึกสอนนาฏศิลป์ให้เด็กๆ ในชุมชน ทำให้ได้รู้จักกับยศวิน บุตรชายคนเดียวของท่านทรงยศ เดชาหิรัญวงศ์ อธิบดีกรมป่าไม้คนปัจจุบัน ยศวินเป็นเพื่อนนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเดียวกันกับเธอและลิซ่า

การที่อินทราได้รู้จักกับยศวิน ทำให้เพื่อนๆ ของเธอหลายคนต่างมองว่าเธอต้องการใช้เขาเป็นบันไดให้นายบองพล บิดาของเธอได้มีโอกาสก้าวเข้าไปสู่การทำความรู้จักกับบิดาของชายหนุ่ม เพื่อผลประโยชน์ในคดีบุกรุกที่ดินป่าสงวน ซึ่งทางริสอร์ทของครอบครัวเธอกำลังเผชิญกับปัญหาอยู่ในขณะนี้ และนั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้อินทรารู้สึกอึดอัดที่จะคบหากับยศวินในฐานะเพื่อน เธอจึงหลบเลี่ยงที่จะพบเขาเสมอ

“ยศนี่ก๊วจะหามัทธิไม่เจอซะแล้วสิ” ยศวินรู้สึกลึกลับที่หาหญิงสาวจนเจอ เพราะข้อมูลจากกลุ่มเพื่อนของสองสาวที่ให้มามีเพียงทั้งคู่ชวนกันมาคุยหนึ่งทีนี่เท่านั้น

“คุณยศมีธุระกับมัทธิหรือคะ” อินทราเอ่ยถามพร้อมกับเงยหน้าขึ้นสบสายตาสายหนุ่มด้วยความสงสัย

“มัทธิกับลิซ่ากำลังจะไปไหนกันหรือเปล่าครับ คือ...ถ้าผมจะขอยุ่ยด้วยสักครั้งจะได้ไหมครับ” ยศวินมองสองสาวพรางเอ่ยถามอย่างเกรงใจ

“เราว่างค่ะ กำลังคิดว่าจะกลับบ้านอยู่พอดี” ลิซ่าไหวไหล่ พร้อมกับเป็นฝ่ายตอบคำถามแทนเพื่อน

“ถ้าอย่างนั้นเราไปหาอะไรกินแล้วก็คุยกันสักครู่ล่ะครับ คือผมมีเรื่องอยากขอความช่วยเหลือจากคุณทั้งสองคนนิดหน่อยครับ”

อินทราหันไปส่งสายตาสอบความเห็นจากลิซ่า ซึ่งอีกฝ่ายก็พยักหน้าให้แทนคำตอบ และออกก้าวเดินนำตรงไปยังร้านอาหารญี่ปุ่นที่อยู่ไม่ไกลจากจุดที่ยืนสนทนากันอยู่

อินทราและยศวินเดินตามลิซ่าไปพร้อมกัน เธอเลือกนั่งด้านในสุด

โดยเหลือที่ว่างไว้สำหรับอินทิดา ส่วนยศวินนั่งฝั่งตรงข้ามสองสาว

เมื่อพนักงานยื่นเมนูส่งให้ชายหนุ่ม เขาก็รับมันมาส่งต่อให้สองสาว รอนพวกเธอสั่งอาหารเรียบร้อย พนักงานคนดังกล่าวจึงหันหลังเดินกลับไปทำหน้าที่ของตัวเอง

“คือ...สัปดาห์หน้าคุณพ่อของผมท่านจะจัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิดครบรอบห้าสิบเก้าปีนะคะครับ ถ้าผมจะรบกวนให้มัทธิกับลิซ่าช่วยไปรับอวยพรในงานวันเกิดท่านได้ไหมครับ” ยศวินถามพร้อมกับมองสองสาวอย่างมีความหวัง

“แต่ มันจะดีเหรอคะคุณยศ งานใหญ่ระดับนั้นจะให้ฉันกับมัทธิไปรับกันแค่สองคนนะ” ลิซ่าแย้งขึ้นอย่างไม่เห็นด้วย

“นั่นนะสิคะ คุณยศไปติดต่อกับที่ชมรมของเราไม่ดีกว่าเหรอคะ” อินทิดาเห็นด้วยกับเพื่อนพร้อมกับแนะนำยศวิน

“ผมแค่อยากเซอร์ไพรส์คุณพ่อนิดหน่อยเท่านั้นแหละครับ ถ้าขึ้นติดต่อกันทั้งชมรมมันคงจะเอิกเกริกจนไม่ใช่เซอร์ไพรส์เล็กๆ นะครับลิซ่า มัทธิ กรุณาอย่าปฏิเสธผมเลยนะคะ”

สองสาวมองหน้ากันอย่างขงใจอยู่ครู่หนึ่ง

อินทิดาถอนหายใจยาวด้วยความรู้สึกหนักอก ใจหนึ่งเธออยากจะปฏิเสธ แต่ยศวินก็เป็นเพื่อนที่มีน้ำใจต่อเธอ เขาอุตส่าห์มาขอร้องแบบนี้ จะปฏิเสธก็ใจดำเกินไป เธอจึงจำใจต้องหันไปตอบตกลง ทำให้ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มแจ่มใสขึ้นมาทันที

สัปดาห์ต่อมา...ทันทีที่ได้เห็นบ้านของยศวิน อินทิดาแอบสบตา

กับลิซ่า ก่อนจะลอบพ่นอลมหายใจให้แก่ความอลังการของบ้านหิรัญเดชา ที่เธอคิดว่ามันน่าจะเรียกว่าคฤหาสน์มากกว่า เพราะความกว้างสุดลูกหูลูกตาของรั้วบ้านที่ทอดยาวตลอดแนว โอบล้อมพื้นที่สีเขียวกว้างขวางรอบตัวบ้าน แน่หนอนว่าราคาของมันต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท

แน่นอน

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ยศวิญจะพาพวกเธอผ่านเข้ามาถึงภายในบ้านได้ โดยไม่มีสายตาคู่ใดสังเกตเห็น อาจเป็นเพราะคีนีมีผู้คนจำนวนมาก หลังไหลเข้ามาร่วมอวยพรบิดาของชายหนุ่ม ทำให้ทุกคนมัวแต่เตรียมการต้อนรับบรรดาแขกที่จะมาร่วมงานมากกว่ารถของยศวิญที่แล่นผ่านมาจนถึงทางเข้าด้านหลังของคฤหาสน์

สองสาวแอบชื่นชมคฤหาสน์สไตล์อิตาลีที่ได้รับการตกแต่งจนดูหรูหรา คุมลีโนโทนสะอาด ไล่ตั้งแต่ตัวบ้านไปจนถึงเฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้น แชนเดอเลียร์คริสตัลห้อยตัวเป็นระย้าลงจากเพดานสีขาวเล่นระดับช่วยเพิ่มเสน่ห์ให้แก่ห้องโถงกว้าง ซึ่งวางเรียงชุดรับแขกแบรนด์เวอร์ซาเซ ให้ความรู้สึกคลาสสิกกรุ่นกลิ่นอายแบบยุโรปโบราณ แจกันดอกไม้ทรงสูงตั้งอยู่บนโต๊ะตัวยาวมุมหนึ่งของห้อง ที่คงเตรียมไว้สำหรับจัดเรียงอาหารจำนวนมากซึ่งจะใช้เลี้ยงแขกที่จะมาร่วมงานในช่วงเวลาค่ำคีน

ยศวิญเดินนำเพื่อนสาวทั้งสองผ่านเข้ามาจนถึงห้องรับแขก หลบ สายตาคู่ใดได้โดยไม่มีใครสังเกตเห็น เพราะต่างก็กำลังรูนวายนอยู่กับการจัดเตรียมสถานที่สำหรับต้อนรับผู้คนที่คงจะหลังไหลมาอวยพรเจ้าของสถานที่ในค่ำคีนนี้

ข่าวของเครื่องประดับและชุดราต์จำนวนมากในมือของชายหนุ่มถูกส่งคีนีให้สองสาว หลังเดินนำทั้งคู่ผ่านประตูบานใหญ่ที่เชื่อมต่อไปยังห้องรับแขกเข้ามาถึงด้านใน

“เดี๋ยวมัทธิกับลิซ่าแต่งตัวในห้องนี้ได้เลยนะ ผมจะไปหาอาหารกับเครื่องดื่มเข้ามาเตรียมไว้ให้ พอได้เวลาแสดงผมจะโทร. เข้ามาบอกให้คุณสองคนออกไปเซอร์ไพรส์ทุกคนเลยทีเดียวนะ” ยศวิญอธิบายแผนการแสดงที่เขาวางไว้ให้สองสาวเข้าใจ

“ตกลง เดี๋ยวนั่นกับมัทธิจะแต่งตัวรอสัญญาณจากคุณก็แล้วกัน

ที่สำคัญ คุณอย่าเปิดเพลงรำของเราผิดเพลงล่ะ” ลิซ่าสั่งย้ำ เพราะกลัว ยศวินจะทำพลาด เนื่องจากชายหนุ่มไม่คุ้นกับการแสดงนาฏศิลป์ เธอจึง กลัวว่าเธอจะลืมชื่อเพลงแล้วเผลอเปิดเพลงผิด

“โอเคๆ เพลง “ระบำกฤดาภินิหาร” นะ ผมจะท่องให้ขึ้นใจเลยก็แล้วกัน”

ยศวินยิ้มซ้ำๆ กับหน้าตาจริงจังของเพื่อน ลิซ่าคงกลัวเขาจะลืม และเปิดเพลงให้เธอผิด แต่ก็สมควรที่เธอจะกลัว ในเมื่อแค่ชื่อเพลงก็ไม่คุ้นหูเขาเอาเสียเลย ถ้าบอกให้เขาเปิดเพลงของ จัสติน บีเบอร์ หรือ บรูโน มาร์ส ศิลปินชาวต่างชาติที่ชื่นชอบ เขามั่นใจว่าคงจะจำชื่อเพลงได้ ยากกว่าเพลงไทยชื่อไม่คุ้นหูนี้แน่ๆ

อินทริายิ้มบางๆ ก่อนจะหยิบเครื่องแต่งกายแบบยืนเครื่องละคร ตัวนางออกมาจากกล่อง พลังค่อยๆ จัดเรียงด้วยความทะนุถนอม เธอ กับลิซ่าเลือก “ระบำกฤดาภินิหาร” มาแสดง เพราะเห็นพ้องกันว่าระบำ มาตราฐานชุดนี้น่าจะเหมาะสมสำหรับงานมงคลในคำคืนนี้ ทำทางหยิบจับ เครื่องประดับแต่ละชิ้นของอินทริาเป็นไปอย่างนุ่มนวลชวนมอง จนยศวิน เผลอทอดสายตามองเพื่อนสาวอย่างสนใจ

“มัทรีนี่ทำอะไรก็ดูนุ่มนวลไปหมดเลยจริงๆ นะ ผิดกับลิซ่า...” เขา เอย์พลงหันไปมองเพื่อนสาวอีกคนที่กำลังคว้านั้นคว้านี้ด้วยท่าทาง ทะมัดทะแมง

“หยุดเลยคุณยศ ไม่ต้องพูดก็ไม่มีใครเชื่อว่าคุณเป็นใบ้หรอกนะ” ลิซ่าปรายตาส่งค้อนเพื่อนหนุ่มที่กำลังจะเอาเธอไปเปรียบเทียบกับอินทริา

“หึๆ ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวผมเอาของว่างมาให้ก็แล้วกันนะ คุณสองคน แต่งตัวกันตามสบายเลย” ยศวินกล่าวพลงถอยหลังออกจากห้อง พร้อมกับ ดึงประตูปิดโดยไม่ลืมกดล็อกห้องให้เพื่อนทั้งสอง

สองสาวใช้เวลาเกือบสองชั่วโมงแต่งกายด้วยความพิถีพิถัน

ไบหน้าเรียวได้รูปแต่งแต้มสีสันทันอย่างงดงามและเข้ายวนชวนมอง อินทிரาก่อนช้อยดูน่าถนอมในชุดเครื่องแต่งกายยืนเครื่องนางเต็มตัว นุ่งผ้ายกจีบหน้าางทั้งชายพก สวมเสื้อในนางรัดรูป ห่มผ้าห่มนางเต็มผืน ที่ปักดินเลื่อมลายตระการตา พร้อมสวมเครื่องประดับถนิมพิมพาภรณ์ครบชุด สวมศิราภรณ์มงกุฎกษัตริย์ราชนางอัปสรในวรรณคดี

ส่วนลิซ่าสวมเครื่องแต่งกายตัวพระ นุ่งผ้ายกตีปักจีบโจ้วหางหงส์ทับบนสนับเพลาเชิงอน สวมเสื้อรัดรูปปักดินเลื่อมลายกนกแขนสั้น เหนือคออก ติดกนกปลายแขน ประดับกายด้วยเครื่องประดับถนิมพิมพาภรณ์ครบชุดเช่นกัน แตกต่างที่ศีรษะสวมศิราภรณ์ชฎายอดชัย

เสียงจ๊อเจดั่งผ่านประตูห้องลอดเข้ามาภายใน ทำให้สองสาวพอจะทราบเวลาที่ผู้คนจำนวนไม่น้อยกำลังทยอยเข้ามาร่วมงานกันอย่างคับคั่ง ถึงจะมั่นใจในการแสดงของตนเต็มที่ แต่อินทிரาก็คัดที่จะรู้สึกประหม่าเล็กน้อยไม่ได้เช่นกัน เธอจึงเลือกที่จะชักซ้อมกับเพื่อนอีกครั้ง เพื่อเตรียมพร้อมก่อนการแสดง ครูหนึ่งหลังจากทั้งคู่จำจบทำ เสียงสายเรียกเข้าจากโทรศัพท์ของอินทிரาก็ดังขึ้นพอดี

“เตรียมตัวนะครีမ်หรี เตียวผมจะประกาศกล่าวเชิญแขกชมการแสดง คุณกับลิซ่าพร้อมแล้วก็ออกมาได้เลยนะครีမ်” ยศวินตระเตรียมบอกแผนการผ่านมาตามสาย

“เราพร้อมแล้วค่ะ” อินทிரาทอบเบาๆ

“โอเคครับ”

ยศวินวางสายเพื่อนสาวพร้อมกับก้าวออกไปยืนกลางห้อง ก่อนจะหยิบไมโครโฟนมาถือไว้ในมือ พลังกวาดสายตามองรอบกาย ส่งยิ้มให้บรรดาแขกที่มาร่วมงาน

“สวัสดีครับทุกท่าน ในวันนี้ถือว่าเป็นวันดีของครอบครัวเรา และ

เป็นวันคล้ายวันเกิดคุณพ่อของผม ซึ่งปีนี้ก็เป็นปีที่ทำليبแก้วของท่าน ผมจึงรู้สึกเป็นเกียรติที่จะเชิญให้ทุกท่านได้ร่วมชมการแสดง ‘ระบำกฤดาภินิหาร’ การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่หาดูได้ยากขึ้นเรื่อยๆ และการแสดงในคำคตินี้ก็เพื่อเป็นการอวยพรวันเกิดคุณพ่อของผมครับ เชิญทุกท่านชมการแสดงกันเลยครับ”

อินทிரากับลิซ่าเตรียมตัวพร้อมแล้ว เมื่อยศวินกล่าวจบ เสียงระนาดและเครื่องดนตรีไทยก็เริ่มบรรเลงเพลงขึ้น เธอทั้งคู่จึงร่ายรำเยื้องย่างผ่านออกไปจนถึงกลางห้องที่เคยดูกว้างขวาง แต่เวลานี้กลับแน่นหนาไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา นางรำทั้งสองถือพานดอกไม้ไว้ในมือข้างหนึ่ง พลังซมัยตากวาดมองผู้ชมและร่ายรำด้วยท่วงท่าอ่อนช้อยชวนมองตามบทเพลง

ปราโมทย์แสน

องค์อัปสร อมรเมฆ แดนสวรรค์

ยนิภกฤดาภินิ หารมัทศจรรย์

เกียรติไทยล้น ลือเลื่อง เรื่องรูจี

ต่างเต็มตื่น ชื่นชมโฉมนี้

โอษฐ์เอื้อนอรรถ อวยพร สุนทรศรี

ขณะที่ด้านหน้าของเวที ผู้คนหลากหลายต่างชื่นชมศิลปะการแสดงของหญิงสาวโฉมสะคราญทั้งสอง ทว่าในมุมหนึ่งท่ามกลางผู้ชมจำนวนมาก นางอินทอรกำลังรู้สึกอึดอัดในอกทันทีที่ได้เห็นหน้านักแสดงตัวนางชัดเจน ใบหน้าหวานถอดพิมพ์เค้าโครงรูปหน้าของนางออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ ทั้งทรวดทรงองค์เธอไม่ผิดเพี้ยนกับสมัยที่นางยังเป็นสาวเร่ร่อนวัยเดียวกันกับเด็กนั้น

แต่ใช่ว่านางจะรู้สึกยินดีกับความเหมือนที่หญิงสาวได้รับการ

ถ่ายทอดไปอย่างที่เราจะเป็น...เลือดเนื้อที่นาร้างเกียจ ผลผลิตจากความ
ชิงชังที่นางไม่มีวันลืม

“เซอร์รี...นั่นมันหนังมัทรีนี่ มันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” มือเย็นเฉียบ
บีบต้นแขนลูกสาวของนางแน่น

“ใช่มันจริงๆ ด้วยค่ะแม่ มันคงเป็นเพื่อนกับลูกชายท่าน ไร้จำได้ว่า
มันเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับคุณยศ” อินทราเมธีริมฝีปาก จ้องเขม็งที่
นางร่ำสาวด้วยสายตาวัววาวแสดงความชิงชัง

“นี่มันคงเข้าไปตีสนิทกับเขาเพราะหวังจะหาประโยชน์ให้พ่อของ
มันแน่ๆ เลยใช่ไหมรี” นางอินทอรตวัดสายตากลียดซังใส่ พลางกล่าว
ถึงหญิงสาวด้วยอคติรุนแรง

“รีก็คิดอย่างนั้นค่ะแม่ ใครๆ ก็รู้ว่าตอนนี้พ่อมันกำลังถูกเฟ่งเล็ง
ในคดีบุกรุกที่ดินเขตป่าสงวน นี่มันคงหวังจะมาพึ่งท่านในเรื่องนี้แน่ๆ
มันถึงมาตีสนิทกับคุณยศช่วงนี้”

“หนึ่งเด็คนั้นมันก็ร้ายไม่ต่างจากพ่อของมันหรอก แม่เกลียดมัน
เกลียดมันทั้งพ่อทั้งลูกเลยจริงๆ”

นางอินทอรประกาศเสียงกัวกระดัง ใจนางมีแต่ความเคียดแค้น
ชิงชังที่ฝังแน่นยึดรากลึกมานานกว่ายี่สิบปี อดีตสุดแสนขมขื่นที่นางต้อง
ทนกล้ำกลืนความเจ็บช้ำเพราะน้ำมีอนายปองพล บิดาของอินทรา
หญิงสาวที่อาศัยท้องของนางมาเกิดทั้งที่นางไม่ต้องการ

ความเกลียดชังที่สั่งสมจึงถูกถ่ายทอดผ่านสายสะดือลงไปยัง
อีกหนึ่งชีวิตที่ถือกำเนิดเกิดขึ้นมาจากความทรمانของคนอุม้ท้อง

ยี่สิบปีก่อน นางอินทอรและครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข
สามีของนาง นายเมธี สุพรรณเมธา เป็นพนักงานบัญชีตัวเล็กๆ คนหนึ่ง
ในบริษัทไฮเทคแอนดริสอร์ต ซึ่งมีนายปองพลเป็นประธานบอร์ดบริหาร
นางมีพร้อมทั้งสามีที่ดีและลูกสาวที่น่ารัก

อินตราในวัยเก๋าขาว คือศูนย์รวมจิตใจของคนเป็นพ่อและแม่ ถึงฐานะของนางจะอยู่ในระดับปานกลาง ไม่ได้ร่ำรวยหรูหรา แต่มันก็ไม่ใช่ปัญหาสำหรับนางเลยแม้แต่น้อย หากทุกอย่างในชีวิตของนางจะไม่พังทลายลงไปเพียงเพราะความไร้สำนึกของนายปองพล ชายโหดคนนั้น

นางยังจำได้อย่างไม่มีวันลืม วันนั้นเป็นวันที่บุตรสาวของนาง อินตรา ประสบอุบัติเหตุถูกรถชนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ทำให้นางกับสามีต้องชมซานไปขอความช่วยเหลือจากชายโหดนั้น สายตาที่นกระเหยงของมันยังติดแน่นในความรู้สึกของนางไม่รู้ลืม

ช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายทำให้นางมองข้ามและนึกถึงแต่ชีวิตของบุตรสาว นายปองพลหยิบยื่นเงินจำนวนมหาศาลให้นางและสามีนำไปแลกเปลี่ยนชีวิตของอินตรา โดยตอนนั้นนางไม่รู้เลยว่าเงินก้อนนั้นต้องแลกมาด้วยความเจ็บปวดทรมานของนางและครอบครัว

เงื่อนไขที่มันยื่นให้สามีของนางคือเงินช่วยชีวิตบุตรสาวก้อนนั้น แลกกับตัวนาง นายปองพลแอบหลงรักนางมานาน เป็นเรื่องที่นางรู้ตัวดี แต่ก็ไม่คิดว่าคนเลวนั้นจะใช้วิธีต่ำช้าแบบนี้บีบบังคับนางและสามี

เพราะไม่มีทางเลือก ทำให้นายเมธีจำใจรับข้อเสนอั้นด้วยความขมขื่น น้ำตาถูกผู้ชายหลังราวสายเลือดเมื่อต้องจำยอมทิ้งศักดิ์ศรีลงแทบเท้าคนชั่วเพื่อชีวิตลูกสาวอันเป็นที่รัก นางไม่เคยคิดโกรธหรือโทษสามีแม้ขณะจิต ถ้านางต้องเป็นฝ่ายเลือก ก็คงเลือกที่จะทำเช่นเดียวกัน

เวลากว่าหนึ่งปีที่นางต้องกล้ำกลืนฝืนทนพลิกยาขับใช้ชายโหดนั้นทั้งที่ไม่เต็มใจ ทุกครั้งที่นางต้องจำยอมทอดกายลงไปเกลือกกลั้วกับความน่าขยะแขยงของมัน นางไม่เคยลืมที่จะป้องกันไม่ให้ตัวเองตั้งครรภ์ ถ้าไม่ใช่เพราะมันจับได้ว่านางรังเกียจที่จะมีลูกกับมัน ไอ้คนเลวนั้นจึงทำทุกวิธีเพื่อให้มารหัวขอย่างนั่งเดิมนั้นฝังตัวลงในกายของนาง

มันให้สัญญาว่าจะปล่อยนางทันทีที่เศษซากชีวิตนางรังเกียจนั้นหลุดพ้นออกจากร่างนาง

นั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้นางได้กลับมาหาลูกสาวอันเป็นที่รัก จึงต้องฝืนใจทนให้สายพันธุ้ชั่วๆ ของมันฝังตัวลงฝากนางอุ้มท้องอีกนานเกือบปี และทันทีที่มันหลุดออกจากตัวของนาง หน้าของมันนางก็ยังไม่คิดที่จะมอง ในเมื่อมันคือมารชีวิตที่สืบเชื้อพันธุ้มาจากคนโหดที่นางชิงชัง

แม้ว่าวันนี้นายเมธีจะไม่อยู่แล้ว และนางกับลูกก็สุขสบายกับเงินทองของลูกเขย หรือสามีของอินตราที่เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน ซึ่งทั้งมรดกไว้ให้บุตรสาวของนางแล้วก็ตามที แต่ความเกลียดชังและความฝังใจก็ยังไม่เคยลบเลือนไปจากใจนางอินทอรแม้แต่น้อย

“แม่ไม่มีวันยอมให้คนชั่วอย่างพวกมันแสยสุขอยู่แบบนี้อีกแล้ว
 นะเชอร์รี่ ลูกสนิทกับตั๊ยัดมากนี่ พี่ชายเพื่อนลูกคนนี้เป็น ส.ส. ในเขตพื้นที่ไม่ใช้หรือ ลูกรู้ไหมว่าทำไมพวกเขาไม่จัดการมันให้สิ้นซากสักที” นางอินทอรกล่าวอย่างคั่งแค้น

“ไม่ใช่ว่าจะไม่จัดการนะคะแม่ แต่แม่ก็รู้ว่าไอ้คนเลวนั้นมันมีอิทธิพลไม่น้อยเหมือนกัน อำนาจเงินยังคุ้มกะลาหัวมันอยู่ยังไงล่ะคะ”

อินตราตอบมารดาแต่สายตาชิงชังยังคงทอดมองเขม็งไปที่หญิงสาวไม่วางตา ท่วงทำนองของเครื่องดนตรีปี่พาทย์และเนื้อเพลงที่ไม่คุ้นหู ความงดงามของวัฒนธรรมไทยไม่ได้ช่วยกล่อมเกลาคำความรู้สึกของอินตราให้คลายความรุนแรงแห่งอารมณ์ลงเลยแม้แต่น้อย

แจ้วจำเรียง เสียงเพลง สดุดี
 ดนตรีรี เรื่อยระโคม ประโลมลาน
 แล้วลีลาศ เริงรำ ระบำร่าย
 กรกรีดกราย ไพรยมาลี สีประสาน
 พรมน้ำทิพย์ ประุ่นปณ สุคนธาร
 จักรวาล ฉ่ำชื่น รื่นรมย์ครัน'

หญิงสาวรูปร่างบอบบางกับแวตาคำที่กำลังร้ายรำไปตามจังหวะเพลง ดึงดูดสายตาหลายคู่ให้เพ่งมองที่เธอ รวมไปถึงหัยวัต แต่เธอก็ทำได้เพียงแค่มองดูสายตา ไม่สามารถดึงดูใจของเขารู้สึกใดๆ เลย แม้แต่น้อย เขารู้ว่าเธอรู้สึกอย่างไรต่อเขา ในเมื่อสายตาคุณั้นแสดงออกชัดเจนจนเขาสัมผัสได้

หัยวัตยอมรับว่าครั้งหนึ่งเธอทำให้เขารู้สึกภาคภูมิใจ เพราะสายตาสื่อความหมายที่เธอทอดผ่านมายังเขาอย่างไม่คิดปิดบัง อาจเป็นเพราะเธอปิดเร้นไม่เป็นก็เป็นได้ แต่นามสกุลต่อท้ายชื่อของเธอก็เปรียบได้กับป้ายเตือนอันตราย ทำให้เขาไม่เคยคิดที่จะก้าวล้ำเข้าไปในเขตของนายปองพลเลยสักครั้ง และยังได้มารับฟังเรื่องราวความเจ็บปวดของนางอินทอรจากอินตราเพื่อนสาวคนสนิทด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้เขาพยายามกระโจนออกห่างจากวงจรของอินทรามากยิ่งขึ้น

“รีไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเจอนั่งเด็กนั่นที่นี้ ไม่อย่างนั้นรีคงไม่พาแม่มาด้วยแน่ๆ” อินทรายืนแกว่เครื่องดื่มในมือให้เพื่อน หลังจากฝากมารดาไว้กับเพื่อนกลุ่มใหญ่ของนาง

“ความจริงคุณน่าจะเปิดใจให้เด็กนั่นบ้างนะรี ถึงยังงั้นเธอก็เป็นน้องสาวคนหนึ่งของคุณเหมือนกัน” หัยวัตรับแกว่เครื่องดื่มจากเพื่อนขึ้นจิบช้าๆ

“บ้าสิ! รีกับแม่ไม่มีวันยอมรับมันอย่างเด็ดขาด คุณก็รู้นี้ว่า พวกเราเกลียดพ่อของมันเข้าไส้ขนาดไหน” อินทรากล่าวกับเพื่อนหนุ่มเสียงแหลม

“ดูท่าทางเด็กนั่นก็ได้ร้ายกาจเหมือนพ่อของเธอเลยสักนิดนะรี” หัยวัตหัวเราะ เพราะถึงอย่างไรเขาก็เป็นคนนอก และมองทุกอย่างด้วยความเป็นกลางเสมอ

“คุณนะรู้จักหล่อนน้อยไป นี่ถ้าหล่อนไม่ร้าย คงไม่เข้ามาตีสนิทกับคุณยศหรอก นี่คงหวังใช้บารมีท่านช่วยเรื่องบุกรุกที่ดินเขตป่าสงวน

นะลิ” อินตราทำหน้าที่ มองหญิงสาวแต่ในด้านลบ

คำพูดของอินตราทำให้หทัยวัตอดมองอินทราอีกครั้งอย่างครุ่นคิด
ไม่ได้ ทำทางไร่เดียวสาของเธอดูไม่เหมือนภาพลวงตาเลยสักนิด ถ้าไม่
ติดที่เธอเป็นลูกสาวนายปองพล เพราะถึงอย่างไรอินทราก็คือลูกเสื้อ
ลูกตะเข้ ที่ไม่ควรให้ความไว้วางใจเป็นอย่างยิ่ง

2

รักที่ไร้ข้อแม้

เมื่อการแสดงจบลง เสียงปรบมือดังก้องไปทั่วทั้งห้อง ทัยวัตมอง ภาพที่ยศวินแสดงการให้เกียรติฝ่ายหญิง เมื่อชายหนุ่มพาเจ้าหล่อนไปแนะนำตัวกับบิดาของตนเอง ทัยวัตยอมรับว่าใบหน้ายิ้มแย้มอ่อนโยนของท่านทรงยศกับคุณหญิงจรัสศรี มีส่วนทำให้เขาอดคิดระแวงหญิงสาวตามคำชี้นำของอินตราไม่ได้เช่นกัน

“เอ๊ะ! นั่นแม่จะทำอะไรนะ” อินตราอุทานด้วยความตระหนกเล็กน้อย เมื่อเห็นมารดาเดินปั้งปั้งเข้าไปหาคุณหญิงจรัสศรี พลางก้มลงกระซิบบางอย่างเบาๆ ทั้งที่สายตาสังขังยังจับจ้องนิ่งอยู่ที่ใบหน้านางรำสาว ทำให้อินตรารับวางแก้วเครื่องดื่มในมือของเธอลง ก่อนจะหันมาคว้าข้อมือคนเป็นเพื่อนลากตามไปในทิศทางเดียวกับที่นางอินทอรียืนอยู่

“ตายจริง! นี่ถ้าคุณอรไม่มาบอก ดิฉันคงไม่ทราบนะค่ะว่าเด็กคนนี้เป็นลูกสาวนักธุรกิจเห็นแก่ได้คนนั้น ไม่ได้การแล้วละค่ะ เตี่ยดิฉันต้องรีบรายงานให้ท่านทราบโดยด่วน จะได้ไม่พลาดไปเอ็นดูเด็กนั้นให้เสียภาพพจน์ของท่าน ตายสินี่น่าตีนกเขียว จะคบใครทำไมไม่สืบดูเทือกเถาเหล่ากอมาให้เรียบร้อยก็ไม่ว่า”

คุณหญิงจรัสศรีมองนางรำสาวด้วยสีหน้าไม่พอใจ เมื่อทราบว่าเธอคือบุตรสาวนายปองพล พร้อมกับนึกตำหนิบุตรชาย และอดที่จะเป็นห่วง

ไม่ได้ กลัวยศกินจะเสียรู้หญิงสาวหน้าแหล่คนนั้น จนทำให้เธอกับสามีต้องทุกข์ใจ ดังนั้นทันทีที่ทราบจากนางอินทุอร คุณหญิงจรัสศรีจึงรีบเข้าไปกระซิบสามีเบาๆ พยายามส่งสายตาไม่พอใจชำเลื่องมองหญิงสาว

ใบหน้ายิ้มแย้มของอธิบดีกรมป่าไม้เครียดซึ่งขึ้นมาฉับพลันเมื่อได้ฟังข้อมูลจากภรรยา

“หนูเป็นลูกสาวพวกบุกรุกเขตป่าสงวนอย่างนั้นหรือ” ท่านทรงยศถามนางรำสาวออกไปตรงๆ

อินทราใจหายวูบเมื่อได้เห็นปฏิกิริยาและคำถามของผู้ใหญ่ ใบหน้าที่แต่งไว้สวยซิดเผือด มือของเธอเย็นเฉียบเพราะเสียงวิพากษ์วิจารณ์ที่ดังอื้ออึงไปทั่ว ทันทีที่จบคำถามของอธิบดีคนดัง

“อะไรกันครับพ่อ ทำไมพ่อถึงถามมัมมีแบบนี้” ยศวินรีบออกมารับแทนเพื่อนสาวที่ยืนหน้าซิดเผือดอยู่ข้างๆ ด้วยความรู้สึกเห็นใจ

“แล้วมันจริงหรือเปล่าละ ที่เพื่อนของแกเป็นลูกสาวของไอ้พวกคนชอบตัดไม้ทำลายป่านะ” คนเป็นพ่อทำหน้าที่เคร่ง มองลูกชายคนเดียวด้วยสายตาดุตัน

“จะใช้หรือไม่ใช้มันก็ไม่เกี่ยวกันนี่ครับ ที่มัมมีมาในคืนนี้ก็เพราะผมขอร้องเธอ แล้วนี่พ่อทำอะไรลงไปครับ” ยศวินหงุดหงิดเมื่อบิดาทำเหมือนไร้เหตุผล

“เกี้ยวลี ถ้าฉันไม่ได้รับผิดชอบคดีพ่อของหล่อนโดยตรง การที่เพื่อนของแกจะมาในคืนนี้ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ฉันกลัวว่าหล่อนจะมาหาประโยชน์จากการมาในคืนนี้นะสิ” อธิบดีทรงยศทำหน้าที่ใส่บุตรชาย

“ท่านเข้าใจผิดแล้วละค่ะ เพื่อนของดิฉันไม่เคยคิดจะหาผลประโยชน์อะไรจากการมาในคืนนี้ทั้งสิ้น การที่เรามาก็เพราะคุณยศเป็นเพื่อน และในเมื่อเพื่อนขอร้อง เราก็ปฏิเสธไม่ได้ แต่ถ้าการมาของเราทำให้ท่านไม่สบายใจแล้วละก็ พวกเราก็เสียใจเป็นอย่างยิ่งค่ะ”

ลีซากล่าวอย่างไม่เกรงกลัว ถึงแม้คนตรงหน้าจะมีตำแหน่งใหญ่

โต แต่ถ้าไร้เหตุผลแบบนี้ เด็กตัวเล็กๆ อย่างเธอก็ไม่จำเป็นต้องเกรงใจ
“นั่งเด็กปากไม่ลึนกลืนน้ำนม นี่หล่อนกล้าก้าวร้าวกับท่านขนาดนี้
เชียวหรือ” นางอินทอรส่งเสียงแหลมสอตขึ้นมาทันที

“ทำไมคะป้า ป้าอยากให้หนูหันมาก้าวร้าวป้าแทนหรือไงคะ” ลิซ่า
หันไปแสบะยิ้มร้าย มองมารดาของอินทราด้วยสายตาเยาะหยัน

“เก!...” นางอินทอรยืนเกร็งจนตัวสั่นเพราะแรงโทสะ และกำลัง
จะเอ่ยปากตำหนิหญิงสาวไร้สัมมาคารวะตรงหน้า แต่ติดที่มือของอินทรา
เอื้อมมาบีบแขนของนางแน่น พร้อมกับส่งสายตาห้ามปราม ทำให้นางรีบ
หุบปากจับ ไม่ส่งเสียงทวาดแหลมสูงเหมือนอย่างที่ใจคิดจะทำ

“ลิซ่า...” อินทรารีบคว้าข้อมือเพื่อนพาลงส่งสายตาวិวงวน เพราะ
ถึงอย่างไรนางอินทอรก็คือมารดาของเธอ ใบหน้าสยดสลดเพราะความ
สะเทือนใจ เธอไม่คาดคิดว่าจะได้พบมารดาที่นี้ และนี่คงเป็นต้นเหตุทำให้
บิดาของยศวินเปลี่ยนท่าทีที่มีต่อเธอ รวมทั้งสายตาเหยียดหยามของทัยวัตและ
อินทรา ที่มองเธอราวสิ่งแปลกปลอมซึ่งอยู่ผิดที่ผิดทางนั้นอีกเล่า...

“เจ้ายศ! แกริบพาเพื่อนของแกลกลับไปด้วยนี่เลย” ท่านทรงยศ
หันไปส่งสายตาดุใส่บุตรชาย เมื่อเหตุการณ์ดูเหมือนจะเริ่มบานปลาย
สายตาหลายคู่เริ่มจ้องมองท่านด้วยความสนใจ

“ไปกันเถอะม้ทรี ในเมื่อทำดีแล้วไม่ได้ดี ก็ไม่ต้องทงต้องทำมัน
แล้ว” ลิซ่าทำหน้าที่พร้อมกับคว้าข้อมือเพื่อนสาว หมุนตัวหันหลังให้
อธิบดีใจแคบทันที

“เดี๋ยวครัมม้ทรี ลิซ่า ผมจะไปส่งพวกคุณเอง” ยศวินทำท่าจะเดิน
ตามสองสาวไป แต่ติดที่มือมารดาเอื้อมมากระชับข้อมือของเขไว้แน่น

“ไม่ได้นะตายศ แม่ไม่อนุญาตให้แกลไปไหนเด็ดขาด ให้สมศักดิ์
เอารถไปส่งเพื่อนของแกลก็พอแล้ว” คุณหญิงจรัสศรีสั่งบุตรชายเสียงดัง
พาลงส่งสายตาดุตัวดมองสองสาวอย่างไม่พอใจ

“พวกเรากลับกันเองได้ ไม่จำเป็นต้องรบกวนคุณยศหรอกค่ะ”

อินทรีรีบหันกลับมาปฏิเสธยศวิน ด้วยไม่อยากจะให้เขาต้องขัดใจบิดา มารดาเพราะเธอเป็นต้นเหตุ

“ไม่เป็นไรครับ ผมควรรับผิดชอบ ที่พวกคุณยอมมาก็เพราะอยาก จะช่วยผม ผมทั้งคุณสองคนไม่ได้จริงๆ” ยศวินตอบพาลงปลดข้อมือ ของมารดาออกเบาๆ

“ไม่ได้นะตายด แม่ไม่อนุญาตให้แกไปไหนทั้งนั้นแหละ อย่าลืมนะสิ ว่าวันนั้นเป็นวันเกิดคุณพ่อ ถ้าขึ้นแกว่งไล่ตามผู้หญิงคนนี้ไป ครอบครัวยุคเรายังได้ตั้งเป็นพลูแตกกันทุกคนแน่ๆ” คุณหญิงจรัสศรีไม่ยอมปล่อย บุตรชายไปง่ายๆ

“ขอบคุณสำหรับน้ำใจนะคะคุณยศ แต่ฉันกับลิซ่าไปเองน่าจะ สะดวกกว่า คุณไม่ต้องเป็นห่วงพวกเราหรอกค่ะ” หญิงสาวแสดงความ ขอบคุณ แม้จะปกปิดความสะเทือนใจทางสายตาไว้ไม่มิดก็ตาม

“เราไปกันเถอะมัทรี”

ลิซ่าคว้าข้อมือเพื่อนรั้งให้เดินตาม ก่อนจะหายเข้าไปในห้องที่พวก เธอใช้แต่งตัวครู่เดียว และกลับออกมาพร้อมลงไปในห้องที่คนของยศวิน รีบตรงเข้ามาช่วยถือ ทั้งคู่เดินเร็วๆ ผ่านผู้คนมากมายออกไป ทั้งที่ยังคง แต่งชุดการแสดงเต็มยศ

หัยวัตแอบชำเลืองมองตามสองสาวที่เดินห่างออกไปเรื่อยๆ จน ทั้งคู่กลับไปจากสายตา เขาจึงหันมาบอกลาเพื่อนสาว ซึ่งคงกำลังรุ่มรวยใจ อยู่กับเรื่องของมารดา จึงไม่ได้รังเขาไว้เหมือนปกติที่อินทรา มักไม่ยอม ให้เขาหนีเธอกลับก่อนง่ายๆ

“เดี๋ยวผมกลับก่อนนะรี เอาไว้คราวหน้าจะขึ้นมาหาใหม่”

“นี่จะกลับโคราชเลยหรือวัต หรือว่าจะไปค้างกับน้องทิพย์ที่ห้อง”

อินทราถามด้วยความสนใจ

“คงกลับโคราชเลย ทำงานมาเฝ้าเจ้าทิพย์หลายวันแล้ว ชักเริ่มจะ เป็นห่วงงานในไร่”

“อ้อ...ถ้าอย่างนั้นไว้รื้อวางจะชวนแม่ไปเที่ยวที่ไร่บ้างได้ไหม”

“ไร่ของเราอินดีตอนรับรีกับคุณน้ำเสมอ วางเมื่อไหร่ก็ได้โทร. หาผม
แล้วกัน วันนี้ผมคงต้องรีบกลับแล้วละ” ท้ายวัดบอกเพื่อนสาว ก่อนจะหัน
ไปลานางอินทอร “ผมกลับนะครับคุณน้ำ สวัสดีครับ”

“สวัสดีจ๊ะ” นางอินทอรรับไหว้หนุ่มรุ่นลูกที่เห็นกันมานาน และอด
เสียดายแทนบุตรสาวไม่ได้ อินตราไม่น่ามองข้ามผู้ชายคนนี้เลยจริงๆ ไม่
อย่างนั้นป่านนี้ลูกสาวของนางก็คงมีชีวิตคู่ที่สมบูรณ์ ไม่ต้องตกพุ่มม่าย
ตั้งแต่ยังสาวแบบนี้

แต่ตอนนี้ก็ยังไม่สาย ถ้าอินตราจะไม่เอาแต่ทำเป็นหนึ่งเฉยเสีย
จนท้ายวัดต้องหลุดมือไปอีกครึ่ง และคราวนี้เห็นที่นางจะต้องเร่งโน้มน้าว
ใจให้บุตรสาวรับชิงหัวใจเพื่อนหนุ่มอย่างจริงจังเสียที

ทันทีที่หลุดออกมาจากงานเลี้ยงได้ ท้ายวัดก็รีบถอยรถออกจาก
บ้านหิรัญเดชาอย่างรวดเร็ว เนื่องจากนึกห่วงสภาพความปลอดภัย
ของสองสาว เขาพอจะทราบดีว่าลิซ่าสาวลูกครึ่งคนนั้นมีนิสัยดื้อดิ่ง
แค่ไหน ส่วนอินทราหรือ ก็คงจะยอมตามใจเพื่อนทุกอย่างอยู่แล้ว ทั้งคู่
ยอมไม่มีวันยอมให้รถของบ้านหิรัญเดชาไปส่งพวกเธอเป็นแน่ ป่านนี้อาจ
พากันเดินแบกสัมภาระรุงรังอยู่บนถนนแถวไหนสักแห่ง หรืออาจจะยืน
รอรถแท็กซี่อยู่มุมใดมุมหนึ่งแน่นอน

สิ่งที่ท้ายวัดคาดเดาไม่ผิดเลยสักนิด เพราะความต้องการของลิซ่า
ทำให้เธอปฏิเสธไม่ยอมให้รถของบ้านหิรัญเดชาไปส่ง ด้วยความมีทูล
ไม่พอใจที่อธิบดีผู้เป็นเจ้าบ้านทำตัวไร้เหตุผล เธอจึงเลือกที่จะหยิ่ง
ไม่รับความช่วยเหลือใดๆ ทั้งสิ้นจากพวกเขา

ดังนั้นลิซ่าและอินทราจึงต้องหอบข้าวของรุงรังเดินออกไปปากทาง
เพื่อจะหารถแท็กซี่โดยสารต่อ โดยไม่คำนึงว่าตอนนี้เสื้อผ้าหน้าผมของ
พวกเธออยู่ในสภาพไม่เอื้ออำนวยให้ทำตัวโสและถือดีเลยก็ตามที

ถนนคอนกรีตหน้ากว้างซึ่งเป็นถนนส่วนบุคคล สองข้างทางมีแต่บ้านหลังใหญ่หรูหราที่มีรั้วรอบขอบชิด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเธอจะปลอดภัยจากการเดินเตร็ดเตร่อยู่บริเวณนี้ในเวลาค่ำคืนอย่างที่กำลังเป็นอยู่

“หมั่นไล่พ่อคุณยศจริงๆ เลย รู้แบบนี้เราไม่น่ารับปากคุณยศว่าจะมาช่วยเลยเนอะมัทรี” ลิซ่าทำหน้าอ บ่นอย่างหงุดหงิดไม่พอใจที่อธิบดีชื่อดังถูกเพื่อนของเธอ

“ช่างเถอะ ฉันผิดเองแหละที่ดันลืมนึกถึงเรื่องของพ่อไป คนระดับท่านก็ต้องกลัวเสียภาพพจน์เป็นธรรมดานั่นแหละ จะไปโทษท่านก็ไม่ถูกหรอกลิซ่า” อินทิรายอมรับในเหตุผลของอีกฝ่ายอย่างทำได้

“เฮอะ...ถึงอย่างนั้นก็ไม่ควรหักหน้ากันแบบนี้ พ่อก็ส่วนพ่อ ลูกก็ส่วนลูกสิ และที่สำคัญ พวกเรายังไม่ได้ทำอะไรที่สื่อไปในทางจะเข้ามาขอความช่วยเหลือจากท่านซะหน่อย ทำไมจะต้องรีบร้อนออกตัวซะเร็วขนาดนั้นด้วยเล่า” ลิซ่ายังไม่วายกล่าวอย่างมีโทสะ

“ลิซ่าที่ก๊บนเก่งเป็นคนแก่ไปได้ ตอนนี่เราลืมเรื่องท่านไปก่อนดีไหม เพราะเรื่องที่น่าห่วงที่สุดตอนนี้คือเราจะหารถกลับบ้านกันได้หรือเปล่าต่างหาก มีดคำขนาดนี้ แถมเรายังอยู่ในชุดไม่ปกติก่อนอีก คนเขาคงจะไม่คิดว่าเราเป็นผีออกมาหลอกเขาใช่ไหมฮะลิซ่า” อินทิราปรับเปลี่ยนหัวข้อสนทนา เพราะไม่อยากให้เพื่อนเอาแต่อารมณ์เสีย

“ไม่หรอกน่า เตี่ยพวถึงทางแยกข้างหน้าก็คงมีรถสักคันให้เราโบกกลับบ้านแหละ แต่จะให้ฉันทำใจยอมรับความช่วยเหลือจากคนที่ตาแก่ปาวๆ ฉันทำได้จริงๆ มัทรี” ลิซ่าอดบ่นถึงเรื่องที่เกิดขึ้นอีกไม่ได้

“ฉันขอบใจแกมากนะลิซ่า ชีวิตของฉันถ้าไม่มีแก ฉันยังไม่รู้เลยว่าจะมีใครอยากคบฉันเป็นเพื่อนอีกไหม” หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเพื่อนด้วยความซาบซึ้ง จนน้ำตาใกล้จะหยดลงบนแก้มนุ่ม

“ไม่เอาน่ามัทรี เลิกเล่นบทโศกซะที่ได้ไหม ฉันรักแกเพราะแกคือ

เพื่อนที่ดีที่สุดของฉันเหมือนกัน แล้วคนน่ารักๆ อย่างแกก็มีคนอยากคบหาด้วยเยอะแยะ แ่แกเปิดใจมองคนรอบตัวเองบ้างก็เท่านั้นแหละ”

น้ำตาของเพื่อนทำให้เธอรู้สึกอ่อนใจ อินทิดาทั้งนำอิจฉาและนำสงสารในเวลาเดียวกันเสมอ ทำให้เพื่อนๆ บางคนเกิดความรู้สึกหมั่นไส้ อินทิดา มากกว่าจะเห็นใจ หรือจริงใจที่จะเข้ามาคบค้าสมาคมด้วยอย่างจริงจัง ทำให้เพื่อนสาวมักจะโดดเดี่ยวและมีเธอเป็นเพื่อนสนิทที่สุดเพียงคนเดียวตลอดมา

เพราะมัวแต่พูดคุยกันมาตลอดทาง ทำให้สองสาวไม่ทันสังเกตว่ามีรถคันหนึ่งกำลังชะลอความเร็ว เมื่อเห็นพวกเธอทั้งคู่เดินดุ่มๆ อยู่บนถนนสายเปลี่ยว ที่ไม่ค่อยมีรถโดยสารสัญจรไปมา หั้วรถลดความเร็วรถลงพร้อมกับจอดเทียบข้างทางขวางหน้าสองสาวที่กำลังหอบหิ้วข้าวของรุงรัง และเปิดประตูก้าวลงจากรถด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ขึ้นรถ เดี่ยวผมจะไปส่ง” น้ำเสียงทุ้มกังวานเรียบๆ และดวงตาเฉยชาทอดมองสองสาวพร้อมกับบอกราคาส่งง่ายๆ โดยไม่คำนึงเลยว่าการกระทำของเขา กำลังเขย่าหัวใจสาวน้อยให้เต้นแรง

“คุณห้วยวัดจะไปส่งพวกเราหรอคะ” ลิซ่าเอียงศีรษะมองคนตรงหน้าพลางถามด้วยความแปลกใจ

“เด็กขนาดนี้ทำไมไม่ยอมให้คนของบ้านหิรัญเดชาไปส่งที่บ้าน หยิ่งไม่เข้าเรื่อง ไม่กลัวอันตรายบ้างหรือไงวะ” เขาไม่ตอบคำถามของลิซ่า แต่ตำหนิหญิงสาวเสียงเข้ม

“พวกเราไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคนที่ไม่ให้เกียรติเรา” ลิซ่าตอบพร้อมกับเชิดหน้าขึ้นอย่างถือดี

“อวดดีทั้งที่ไม่มีดีจะให้รอดอย่างนั้นะหรอ แล้วไม่กลัวว่าจะถูกใครฉุดไปทำมิดีมิร้ายบ้างหรือไงวะ” เขาส่งสายตาดูมองสาวลูกครึ่งจอมดี๊ดี ก่อนจะเลื้อยตามองสาวหน้าเฝ้าด้วยสีหน้าเย็นชา

“อย่าบอกนะว่าคุณห้วยวัดจะฉุดเราไปทำมิดีมิร้ายซะเองนะ”

ลิซ่าแกลิ่งพูดพร้อมกับทำหน้าทะลึ่งมองหนุ่มหน้าเข้มอย่างไม่คิดจะเกรงกลัว ในขณะที่เพื่อนของเธอเอาแต่หลบหน้าหลบตา ไม่กล้าแม้แต่จะต่อปากต่อคำกับคนที่แอบมีใจ

แล้วอย่างนี้จะเอาชนะใจเขาได้อย่างไร แต่ถ้าหัยวัตยอมเปิดใจรับรักและรักตอบอินทிரางจริงๆ เข้าวันใดวันหนึ่ง เพื่อนของเธอนั้นแหละจะตกอยู่ในสภาพไกรธบ่อนให้เขาข่มได้ง่ายๆ แน่นนอนทีเดียว ก็ดูสิ แคเธอแกลิ่งล้อชายหนุ่มเล่น อินทிரาก็อ้าปากห่อทำตาโตใส่เธอแล้วก็รีบหลุบสายตาลงต่ำ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมองคนหน้าดุเลยด้วยซ้ำ

“ผมจะไม่ทำอะไรพวกคุณหรอก บอกตรงๆ ว่าถ้าไม่เห็นแก่มนุษยธรรมและเห็นว่าเราเป็นคนบ้านเดียวกันแล้วละก็ ผมคงไม่ยุ่งกับคุณสองคน ตกลงจะให้ผมไปส่งไหม ถ้าจะไปก็รีบขึ้นมาเร็วๆ ผมยังมีธุระอื่นต้องไปทำต่อ ไม่มีเวลามาล้อเล่นกับคุณทั้งคืนหรอกนะ” เสียงข่มกล่าวอย่างเย็นชา

ถึงหัยวัตจะทำเสียงและสีหน้าเย็นชาแค่ไหน แต่ลิซ่าก็พอจะดูออกว่าเขาเป็นห่วงเธอกับอินทிரางจริงๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่รีบตามพวกเธอออกมาแบบนี้หรอก เธอค่อนข้างมั่นใจว่าเจ้าของฟาร์มวัวนมชื่อดังคนนี้ ลึกๆ แล้วก็คงแอบมีใจให้เพื่อนของเธออยู่บ้าง แต่ติดตรงที่อินทிரางเป็นลูกสวายนายกองพล คู่อิธของทัศนพลพี่ชายเขา เลยมีส่วนให้หัยวัตต่อต้านอินทிரางทั้งที่ใจก็คงห่วงไหวในความน่ารัก ความรัก และภักดีที่เพื่อนของเธอมอบให้อย่างแน่อน ในเมื่ออินทிரางทั้งสวยและจิตใจดีขนาดนี้ หนุ่มๆ คนไหนได้รับความรักจากหญิงสาวทั้งใจแล้วจะไม่ห่วงไหวบ้างก็ให้รู้ไปสิ

“ไปมัทรี ขึ้นเร่เล่นตัวนานกว่านี้มีหวังคุณวัตทิ้งเราแน่ นานๆ จะมึราชธมาเกยสักที”

ลิซ่าหันมาพยักพยเคียดกับเพื่อนสาวที่เอาแต่หลบหน้าหลบตา แต่พอสิ้นคำพูดของเธอเท่านั้น อินทிரาก็รีบเงยหน้าขึ้นมองเธอเหมือนจะขอความเห็นใจ ทำให้ลิซ่ารู้สึกเห็นใจเพื่อนมากจนต้องรีบดึงแขนขาวๆ

พาก้าวเร็วๆ ผ่านหน้ารถของชายหนุ่มไปจนถึงเบาะโดยสาร

ลิซ่าดึงประตูด้านผู้โดยสารข้างหน้าออกพร้อมกับดันร่างเพรียวในชุดราตรีเครื่องเข้าไปนั่งเสร็จสรรพ ไม่ลืมที่จะเอ่ยกำชับห้ามไม่ให้อินทราดื้อดึงหนีลงมาจากเบาะหน้า แม้จะเข้าใจว่าเพื่อนของเธอรู้สึกประหลาดและหัวงันไวกับสายตาคมของทัยวัตเพียงใด

“เธอเนี่ยนี่แหละ เดี่ยวฉันนั่งเบาะหลังเอง ห้ามเรื่องเยอะ เข้าใจใช่ไหมหม้มหรี” สาวลูกครึ่งออกคำสั่งด้วยเสียงเข้ม พร้อมกับส่งสายตาดูชนอินทราจำต้องทำตามโดยปริยาย

อินทราจึงได้แต่นั่งเงิบ อดทนต่อสถานการณ์ชวนอึดอัดตรงหน้า แม้ว่าในหัวใจจะสั่นคลอนเป็นอย่างมาก เมื่อเหลือบเห็นสายตาราบเรียบกับท่าทางเย็นชาของทัยวัต

ทางด้านนางอินทอร หลังจากทำให้อินทราชมชานออกจากงานเลี้ยง ได้ก็รู้สึกสะใจ ความเกลียดชังในตัวนายปองพลที่ฝังแน่น ทำให้นางไม่เคยคิดว่าบุตรสาวชายโสดนั้นคือเลือดในอกของนางเองเช่นกัน ถึงแม้นางจะยอมรับว่าอินทรามีใบหน้าละม้ายคล้ายกับนาง...มากเสียยิ่งกว่าอินตรา ที่มีรูปหน้าไปทางนายเมธีผู้เป็นพ่อ

แต่ยังอินทราเหมือนนางมากเท่าไร นางก็ยังเกลียดชังในตัวหญิงสาวมากขึ้นเท่าเทียมกัน เพราะอินทราเปรียบเสมือนเงาติดที่คอยตามหลอกหลอนไม่จางหาย ยิ่งเห็นก็ยิ่งคิดถึงสิ่งที่บิดาของหญิงสาวทำได้ต่อนางอย่างไม่รู้ลืม

“สะใจแม่จริงๆ ที่ทำให้หนึ่งเด็กลั่นทมชานออกไปจากงานคืนนี้ได้ ป่านนี้มันคงจะรู้สึกตัวแล้วว่า ตัวมันนะเป็นเหมือนกับเชื้อโรคที่สร้างความรังเกียจให้แก่ทุกคน อยากให้พ่อของมันมาเห็นสภาพนี้ลูกสาวนักได้ข่าวว่ามันทั้งรักทั้งเกิดทุนกันมากเลยนี่นะ”

อินตราถอนหายใจแรงๆ กับคำพูดของมารดา เพราะหากเธอไม่

ห้ามทานไว้ บางทีปานนี้ความลับที่ปกปิดไว้อาจถูกนงเด็กลูกครึ่งนั้น
เปิดเผยแล้วก็เป็นที่แน่ชัดแล้ว เหวตยาเยาะหยันของเด็กนั้นยังติดตามเธออย่างไม่รู้
ลืม ความหงุดหงิดทำให้เธอต้องรีบขอตัวกลับ ก่อนที่จะมีใครเข้ามา
ซักถามมารดาให้มากความ เธอละสายตาจากท้องถนน เหลือบตามอง
มารดานิดหนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจกล่าวเตือนถึงสิ่งที่มารดาทำลงไป

“แต่รีไม่อยากให้แม่ทำอะไรโจ่งแจ้งแบบนี้อีกนะคะ เพราะหาก
พวกมันปากโป้งเปิดเผยความจริงออกมาว่ามันก็เป็นลูกคนหนึ่งของแม่
เหมือนกัน คนที่เสียอาจจะกลายเป็นฝ่ายเรานะคะแม่” อินตราเตือน
มารดาด้วยสีหน้าเครียด เธอไม่อยากให้ความลับน่าอดสูของมารดาถูก
นำมาตีแผ่

“นงเด็กนั้นมันไม่กล้าแน่ๆ” นางอินทอรกล่าวอย่างมั่นใจ

“แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะไม่กล้าด้วยนี่คะ รีไม่อยากให้
ทุกคนมองว่าเราทำร้ายมันเกินไป ขนาดวัดที่เป็นเพื่อนรี เข้าข้างรีมาตลอด
วันนี้วัดยังพูดเข้าข้างมันเลยนะคะแม่” อินตราบ่นอย่างไม่พอใจ

“ไม่ใช่เพราะว่าเพื่อนของแกเริ่มจะสนใจมันขึ้นมาหรอกนะเซอร์รี
นงมัทรีมันสวยไม่ใช่เล่นเลยนี่ แกเองก็เห็นอยู่” นางอินทอรทำหน้าที่

“แม่พูดเรื่องอะไร วัดไม่มีทางรู้สึกแบบนี้กับนงมัทรีแน่ๆ ในเมื่อ
มันเป็นลูกสาวไ้อปองพล ศัตรูของพีทศน์” อินตราหันมาจ้องมองมารดา
ด้วยสายตาตำหนิ

“ฮิ แกไม่เคยดูละครบ้างหรือไงเซอร์รี ไอ้ที่พระเอกแค้นลูกสาว
ศัตรูแล้วไปๆ มาๆ ก็กลับหลงรักมันซะอย่างนั้น เรื่องจริงก็มีอยู่ดาษดื่น
ไอ้ที่เกลียดกันนักเกลียดกันหนา สุดท้ายก็พากันหนีขึ้นเตียงนอนเคียงกัน
สบายใจเฉิบ มีให้เห็นออกเกลื่อนไป” นางอินทอรขม้ายายตาส่งค้อนใส่
บุตรสาวตาพลิกตาคว้า

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ วัดไม่มีทางสนใจนงเด็กนั้นแน่”

อินตราเถียงทันที แม้จะเริ่มวิตกขึ้นมาเหมือนกัน ลึกๆ เธอก็กลัว

เหลือเกินว่าจะเสียทัณฑ์ให้แก่อินทรา เพราะใช้ว่าเธอจะดูเด็กนั้นไม่ออก
สายตาแสดงความรักที่เด็กนั้นใช้ทอดมองทัณฑ์เปิดเผยออกขนาดนั้น

“แม่รู้นะว่าเรื่อก็รักทัณฑ์ แล้วทำไมถึงไม่รับทำอะไรซะบ้าง
ถ้าเราไม่บอก เขาก็ไม่รู้นะเชอร์รี่”

นางอินทอรลอบผ่อนลมหายใจหนักอกแทนบุตรสาว นางรู้ดีว่า
อินทราคิดอย่างไรกับทัณฑ์ และก็รู้เช่นกันว่าเด็กนั้นก็คิดเหมือนกัน
ความจงรักภักดีที่มีต่อชายหนุ่มซึ่งถ่ายทอดผ่านสายตาเศร้าคุ่นนั้น ไม่ว่า
ใครก็ดูออกอย่างง่ายดาย นางอยากให้อินทราสมหวังมากกว่าลูกของไอ้
ชายโหดปองพล ลูกสาวนางต้องไม่แพ้ลูกของไอ้โจรชั่วนั้นอย่างเด็ดขาด

“แม่!” อินทราใจหายวับ นี่เธอแสดงออกชัดเจนขนาดแม่ยังรู้
เท่าทันความคิดของเธอเลยอย่างนั้นหรือ

รถที่ขับมาตึกๆ เกิดสะดุดไปจิ้งหะหนึ่ง เมื่อผู้ขับที่เกิดอาการสะดุ้ง
จนเปลือยเตะเบรค ความระมัดระวังของอินทราในการใช้ถนนลดต่ำลง
เป็นเหตุให้ความปลอดภัยน้อยไปตามลำดับ เธอไม่ทันสังเกตความผิดปกติ
ของกระบะคันหนึ่งที่กำลังจะแล่นสวนมาด้วยการส่ายไปมาที่ดูน่า
หวาดเสียว ชำร่วยถนนเส้นที่เธอใช้เดินทางก็เป็นเพียงถนนสายเล็กสอง
เลน ซึ่งเป็นเส้นทางลัดที่เธอใช้เดินทางกลับบ้านอยู่เป็นประจำ

เอ๊ยด!!!

“กร๊อตต! / ว้าย!”

เสียงห้ามล้อดังลั่นพร้อมเสียงกรีดร้องของอินทรากับนางอินทอร
ที่อยู่ภายในรถ เมื่อกระบะคันใหญ่พุ่งเข้าชนรถของทั้งคู่ แต่โชคดีจังหะ
ที่รถกระแทกกัน อินทราได้หักพวงมาลัยรถอย่างรวดเร็ว ทำให้แรงจาก
การปะทะเกิดขึ้นที่บริเวณข้างรถช่วงเบาะโดยสารด้านหลัง และเมื่อเกิด
การชนกันขึ้นอย่างแรงก็ทำให้รถของอินทราเกิดการหมุนและกระเด็น
ไปชนเสาไฟฟ้าข้างทาง ในขณะที่รถกระบะพุ่งไปอีกไกลพอสมควร
เลยทีเดียว

อาการแรกที่ยินตราารู้สึกคือใจหายและตกใจอย่างแรงจนได้ยืนเสียงหัวใจตัวเองเต้นถี่อยู่ในอก เธอรีบคลำหาบาดแผลบนศีรษะ ก่อนจะมองตามร่างกายจนทั่ว เมื่อไม่พบร่องรอยความบอบช้ำใดๆ แม้แต่รอยขีดข่วน เธอก็ลอบระบายลมหายใจด้วยความโล่งอก แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเธอไม่ได้มาเพียงลำพัง ยินตรารีบหันหน้าไปมองมารดาอย่างรวดเร็ว และพลันใจหายอีกครั้งเมื่อเห็นเลือดแดงฉานไหลเประเฉือนไปทั้งศีรษะตลอดจนใบหน้าของมารดาซึ่งแน่นิ่งไปโดยไม่ได้อสติ

“แม่!!!”

เธอตะโกนร้องเรียกมารดาเสียงดังลั่น ตกใจจนมือไม้สั่น ใบหน้าวาลซีดเผือดเพราะช็อกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอทำอะไรไม่ถูก เมื่อความกลัวพุ่งเข้าสู่ใจมฤตกาโถมเข้าใส่อย่างรวดเร็ว คนแรกที่ยึดติดถึงคือหทัยวัต ยินตราหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองขึ้นมากดโทร. หาเพื่อนหนุ่มทันที

“วัดช่วยรึด้วย!” เสียงเธอสั่นจนปลายสายจับลั่นเกิดได้

“เกิดอะไรขึ้นนี่! นั่นคุณเป็นอะไรหรือเปล่า” หทัยวัตขมวดคิ้วพลงทำหน้านิวเมื่อรับสายยินตรา โดยมีสายตาสงสัยของอินทிரามองมาที่เขาโดยไม่กะพริบ

“แม่...แม่ของรี วัตมาช่วยแม่รึด้วย” เธอรัวเสียงไปตามสายด้วยความตกใจจนไม่สามารถเรียบเรียงประโยคบอกให้หทัยวัตเข้าใจได้ว่า เกิดเหตุการณ์ใดขึ้นกับเธอและมารดา

“คุณนั่นเป็นอะไรรี แล้วตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน” น้ำเสียงร้อนใจดังไปตามสาย ลางสังหรณ์บอกเขาว่าต้องเกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับมารดาของเพื่อนสาว

“แม่เลือดออกเยอะมากเลยวัต...รีจะทำยังไงดี วัตมาช่วยรึด้วยนะรีกลัว” เธอรัวเสียงไปตามสายคนละเรื่องกับที่เพื่อนถามมา เพราะความตกใจจนไม่ได้ฟังที่เขาถาม

“ใจเย็นๆ นะรี บอكمก่อนว่าตอนนี้คุณอยู่ที่ไหน” หัยวัตรู้สึกตกใจ แต่ยังมีสติพอที่จะชะลอรถเข้าจอดข้างทาง พร้อมกับปลอบเพื่อนสาว พยายามหาพิกัดสถานที่ที่อินทรากำลังอยู่ในขณะนี้ โดยมีสองสาวที่อยู่ในรถกับเขามองมาด้วยความสนใจและตกใจ

“ถนนในซอยบ้านรีค่ะ รถของเราถูกชน ตอนนั้นแม่ไม่ได้สติเลย รีจะทำยังไงดี คุณต้องช่วยแม่ของรีนะ รีกลัวเหลือเกินวัต เลือดของแม่ไหลเยอะมากจนรีไม่รู้จะทํายังไงก่อนดีแล้ว” เสียงสั่นรำพันไปตามสายอย่างคนสติไม่อยู่กับตัว

“แล้วคุณเป็นอะไรมากหรือเปล่ารี เจ็บตรงไหนบ้างไหม” หัยวัตถามด้วยน้ำเสียงแสดงความห่วงใยพาลกลับรถเปลี่ยนเส้นทางทันที ทั้งที่ยังไม่ทันได้ส่งสองสาว ตอนนี้เป็นห่วงเพื่อนจนลืมพวกเธอไปถนัดใจ

“รีไม่เป็นไรแต่แม่ แม่ของรี วัตต้องช่วยแม่นะ แม่เลือดออกเยอะเหลือเกิน รีกลัวแม่จะตาย รีกลัวจริงๆ วัต” อินทรารู้สึกเหมือนจะเป็นบ้า ไม่สามารถควบคุมความตกใจและความกลัวของตัวเองกับสภาพที่เกิดขึ้นในขณะนี้ได้จริงๆ เธอกลัวว่าจะต้องสูญเสียมารดาไป

“ทำใจดีๆ ไว้รี ผมจะโทร. แจ้งรถพยาบาลให้ไปที่เกิดเหตุเดี๋ยวนี้ แม่ของคุณจะต้องปลอดภัย”

หัวใจของอินทราหายวับไปตั้งแต่ได้ยินบทสนทนาระหว่างหัยวัตกับอินทราแล้ว แม่และพี่สาวของเธอประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ เธอไม่รู้ว่าอาการของคนเป็นแม่สาหัสแค่ไหน รู้แต่ว่าท่านคงมีอาการรุนแรงไม่เบาเลยทีเดียว เพราะเดาเหตุการณ์ได้จากสีหน้ากับบทสนทนาของหัยวัตที่พูดคุยอยู่กับอินทรา

“ช่วยโทร. ไปแจ้งรถพยาบาลให้ไปรับคนเจ็บด้วย”

หัยวัตหันมาสั่งอินทรา และรีบหันกลับไปมองเส้นทางพร้อมกับพยายามปลอบโยนคอยให้กำลังใจเพื่อนสาวที่อยู่ปลายสายไปตลอดทาง ในขณะที่คนข้างกายรีบทำตามคำสั่งของเขาอย่างรวดเร็ว เธอรู้ว่าควร

เรียกรถพยาบาลจากที่ใดจึงจะถึงตัวแม่และพี่สาวได้เร็วที่สุด

หัตถ์ใช้เวลาว่าครึ่งชั่วโมงในการเดินทาง และทันทีที่ถึง

โรงพยาบาล ร่างสูงรีบลงจากรถโดยมีสองสาวตามมาด้วยกันติดๆ เท้ายาวก้าวอย่างรวดเร็วยังคงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของโรงพยาบาลพร้อมกับแจ้งชื่อผู้ป่วยเพื่อสอบถามอาการอย่างรีบร้อน

“ไม่ทราบว่าคุณไข่อ้อ อินทอร กับ อินตรา สุพรรณเมธธา ที่เพิ่งได้รับอุบัติเหตุทางรถยนต์อยู่ห้องไหนครับ แล้วอาการเป็นยังไงบ้าง”

พอได้รับคำตอบจากเจ้าหน้าที่ ทั้งสามก็รีบตรงไปยังห้องฉุกเฉินเพื่อรอสอบถามอาการแม่ลูกสุพรรณเมธธาจากแพทย์เจ้าของไข้

“คนไข้ที่ชื่ออินตราอาการเป็นยังไงบ้างครับ” หัตถ์รีบสอบถามอาการเพื่อนสาวกับพยาบาลที่เขาได้พบเป็นคนแรกบริเวณหน้าห้องฉุกเฉินทันที

“คุณอินตรา สุพรรณเมธธา ไข่อ้อไหมคะ” พยาบาลสาวสอบถามชื่อและนามสกุลคนไข้อีกครั้ง เพื่อความถูกต้องในการตอบคำถามญาติผู้ป่วย

“ใช่ครับ เธอกับแม่ของเธอเป็นอย่างไรบ้างครับ” หัตถ์พยักหน้าพลาถถามถึงอาการเพื่อนสาวและผู้เป็นมารดา

“คุณอินตราปลอดภัยค่ะ เธอไม่ได้รับบาดเจ็บทางร่างกาย แต่สภาพจิตใจของเธอแย่มาก คงเกิดจากความกังวลที่เป็นห่วงคุณแม่ บวกกับยังช็อกต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น คุณหมอเลยให้ยานอนหลับแก่เธอ ส่วนคุณอินทอรอาการยังน่าเป็นห่วงอยู่มากค่ะ คนไข้เสียเลือดมาก และที่สำคัญทางโรงพยาบาลมีเลือดกรุ๊ปเดียวกับคนไข้ไม่เพียงพอต่อความต้องการ

เรากำลังติดต่อขอรับบริจาคเลือดในกรุ๊ป O Negative อย่างเร่งด่วนอยู่ค่ะ” พยาบาลสาวตอบซ้ำๆ อย่างชัดเจน

“อินทราละครับ เธอเป็นลูกสาวคุณอินทอร ทั้งคู่ไม่ได้มีเลือดกรุ๊ปเดียวกันหรือครับ” เสียงทุ้มสอบถามอย่างสงสัย

“คุณอินทรมีกรุ๊ปเลือดเป็น Positive ค่ะ ส่วนใหญ่คนที่มีเลือดในกลุ่ม Negative ถ้าแต่งงานกับคนที่มีกรุ๊ปเลือดในกลุ่ม Positive บุตรที่เกิดจะเป็น Positive ค่ะ คนไทยเราส่วนใหญ่ที่อยู่ในกลุ่มนี้เกือบทั้งหมดจะมีเพียงแค่ 0.3 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่เป็น Negative ซึ่งถือว่าเป็นกรุ๊ปเลือดกลุ่มพิเศษ ส่วนมากจะมีในชาวต่างชาติค่ะ” พยาบาลสาวให้รายละเอียดแก่ญาติผู้ป่วยอย่างคล่องแคล่ว

“ดิฉันค่ะคุณพยาบาล ดิฉันมีเลือดกรุ๊ปเดียวกับคุณอินทอร ดิฉันบริจาคให้ท่านได้ค่ะ”

อินทรารีบเสนอตัวอย่างไม่ลังเล โชคดีที่เธอมีเลือดกรุ๊ปเดียวกับมารดา ในขณะที่อินทราคงมีเลือดกรุ๊ปเดียวกับบิดาของเธอ

“จริงด้วย มัทธิงก็มีเลือดกรุ๊ป O Negative เหมือนกันนี้”

ลิซ่าเองก็เพิ่งนึกขึ้นได้ว่าอินทรมีกรุ๊ปเลือดกลุ่มพิเศษเช่นกัน และเป็นความโชคดีของเพื่อนที่มีเลือดกรุ๊ปเดียวกับนางอินทอร เพราะอินทราลูกคนแรกมีเลือดเป็น Rh+ แล้ว ถ้าอินทราซึ่งเป็นบุตรคนที่สองมีกรุ๊ปเลือดเป็น Rh+ อีกคนละก็ นอกจากเธอจะไม่สามารถบริจาคเลือดให้มารดาได้แล้ว ยังมีโอกาสเสี่ยงสูงมากในการเกิดโรคแทรกซ้อน ซึ่งอาจถึงขั้นตายได้

และคำตอบของอินทราทำให้หทัยวัตเลื้อบสายตามองหญิงสาวข้างกายด้วยความรู้สึกอ่อนโยน น้องสาวของอินทราไม่ลังเลที่จะให้ความช่วยเหลือนางอินทอร ทั้งที่คนเป็นมารดาไม่เคยยอมรับในตัวเธอ ซ้ำยังรังเกียจและผลักไสลูกชังอย่างเธอเรื่อยมา

หทัยวัตพ่อนลมหายใจยาว พร้อมยอมรับกับตนเองว่าสีหน้าร้อนใจกับท่าที่เป็นกังวลของหญิงสาว บวกกับทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาได้เห็น อินทราทำเพื่อนางอินทอรและอินทรามาโดยตลอด ซึ่งก็แทรกซึมอยู่ในใจของเขา

เรื่อยมาเช่นกัน แม้ว่าเขาจะพยายามปิดกั้นหัวใจตัวเองไว้ที่คำว่า ‘เกลียด บิดาของหญิงสาว’ ก็ตามที

ตามแสดงชัดถึงความชื่นชมจึงยังทอดมองตามแผ่นหลังเหยียดตรงของสาวสวยที่ก้าวเท้ารวดเร็วเดินตามพยาบาลเข้าไปในห้องเจาะเลือด จนลับสายตา

บรรยาการศม่นๆ และกลิ่นยาตลบอบอวลภายในโรงพยาบาลยิ่ง

ทำให้อินทราเป็นกังวล เธอรู้สึกห่วงใยมารดามาก ดวงตาคู๋สวยจับจ้องเลือดปริมาณมากที่ค่อยๆ ไหลไปตามสายยาง พลังนอนคิดถึงเรื่องราวในอดีตสมัยที่เธอยังเป็นเด็กหญิง อินทรา บริรักษ์สกุล หรือคุณหนู่มหิรี ลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนเพียงคนเดียวของบิดา

เด็กหญิงอินทราในวัยเด็กไม่เคยรู้สึกว่าตัวเองมีปมด้อยเลยสักนิด เธอมีบิดาที่รักเธอมาก มีอาบ้องปักษ์ น้องชายเพียงคนเดียวของบิดา และอาปิ่นใหม่ ซึ่งเป็นอาสะใภ้ คอยดูแลหลานสาวตัวเล็กไม่ต่างจากเลือดในอก แม้เธอจะไม่มีแม่ แต่อาปิ่นใหม่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นและเต็มอ้อมกับคำว่ารัก จนไม่รู้สึกว่าตัวเองขาดสิ่งใดในชีวิตเลยสักนิด

อาปิ่นใหม่เป็นผู้หญิงที่น่ารักและอบอุ่น อาจเป็นเพราะอาชีพครูสอนนาฏศิลป์ของอาภักเป็นได้ที่ทำให้ท่านอ่อนโยนและเมตตาเด็กหญิงตัวเล็กๆ ผู้กำพร้าแม่อย่างเธอ ประกอบกับคุณอาทั้งสองไม่มีบุตร พวกท่านจึงรักและทุ่มเททุกอย่างเพื่ออินทรา หลานสาวเพียงคนเดียวเรื่อยมา

บ่อยครั้งที่อาปิ่นใหม่จะคอยเล่าเรื่องราวของมารดาและบิดาให้เธอฟังตั้งแต่วัยเด็ก อามักจะบอกเธอเสมอว่า เด็กก็มีหัวใจและมีสิทธิ์รับรู้ทุกอย่างที่เกี่ยวกับตัวเอง ถึงแม้เรื่องบางเรื่องเด็กอาจไม่เข้าใจ แต่ในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ก็มีหน้าที่ต้องคอยอธิบายและให้เหตุผลจนกว่าเด็กจะเข้าใจ เธอจึงยอมรับและเข้าใจในเหตุผลของคนเป็นแม่และพ่อจากคำอธิบายของอาปิ่นใหม่มาโดยตลอด

อาปิ่นใหม่ทำให้เธอเรียนรู้และเข้าใจชีวิตได้ดีกว่าเพื่อนๆ ที่เป็นกำพร้าเช่นเดียวกัน เธอพร้อมจะยอมรับให้แก่วามไม่สมบูรณ์ของชีวิตด้วยความเข้าใจ อาสาว่มักบอกเธอเสมอว่า คนเราไม่มีใครหรอกที่จะเกิดมาเพียบพร้อมไปซะทุกสิ่ง บางคนก็ขาด บางคนก็เกิน ดุอย่างเธอ ถึงจะขาดแม่แต่ก็มีพ่อ มีอาปิ่นและอาปิ่นที่รักเธอมาก มนุษย์ทุกคนควรยอมรับและพอใจในสิ่งที่ตัวเองมี ดีกว่าจะคอยวิ่งไล่ไขว่คว้าสิ่งที่คิดว่าตัวเองควรมี เพราะมันอาจเป็นเพียงภาพลวงตาที่เราไม่มีวันจะคว้ามาครอบครองได้เลยในชีวิตจริง

บางทีสิ่งที่อาปิ่นใหม่ตั้งใจจะสอนเธอคงหมายถึงความรักของมารดา ที่เธอคาดหวังว่าจะได้รับจากท่านในวันใดวันหนึ่ง เธอวิ่งไล่ตามไขว่คว้าจนแทบหมดแรง แต่ก็เหมือนทุกอย่างเป็นแค่ภาพลวงตาที่เธอไม่สามารถจับต้องได้ และอาจไม่มีวันได้ครอบครองเลยในชีวิตจริง แต่เธอก็ยังพร้อมจะยอมเจ็บปวดซ้ำซาก เพียงเพราะคำว่า ‘รัก’ ลั่นๆ เท่านั้น

รักที่ไม่เคยคาดหวังที่จะได้รับสิ่งตอบแทน รักที่เกิดขึ้นอย่างไร ข้อแม่และซิดจำกัด ไม่ว่าจะเจ็บอีกสักเท่าไรเธอก็เต็มใจและยินดี ขอแค่ได้เห็นคนเป็นแม่มีความสุข แค่นี้ได้รู้ว่าท่านอยู่อย่างสะดวกสบายกับคนที่ท่านรัก เท่านั้นก็เพียงพอแล้วสำหรับบุตรสาวนอกสายตาอย่างอินทิดา

3

รักคือการเสียสละ

บรรยากาศหน้าห้องพักรักษาตัวพิเศษกำลังตึงเครียด เมื่ออินตรา ยืนหน้าบั้งส่งสายตาดูไล่สองนักศึกษาสาวที่ยืนถือกระเช้าดอกไม้สดและผลไม้หลายชนิดรอเยี่ยมมารดาของเธอ แต่เธอปฏิเสธไม่ให้ทั้งคู่เข้าไปเยี่ยม แม้จะทราบว่ายินทราเป็นเจ้าของเลือดที่บริจาคเพื่อช่วยชีวิตมารดาไว้ก็ตามที

ท่าทางของอินตราทำให้สาวลูกครึ่งอย่างลิซ่าอดที่จะรู้สึกโมโหแทนเพื่อนไม่ได้ หลังจากถูกอีกฝ่ายปฏิเสธไม่ให้เข้าเยี่ยมนางอินทอร ทั้งที่ยินทราเป็นคนช่วยชีวิตผู้หญิงคนนั้นไว้ แล้วนี่คือสิ่งตอบแทนที่อินตราสมควรปฏิบัติต่อเพื่อนของเธอในวันนี้น้อย่างนั้นหรือ

“ไปเถอะมัทรี เธอจะอยากเยี่ยมไปทำไม กับคนที่ไม่รู้จักบุญคุณแบบนี้” ลิซ่ากระซกขำมือเพื่อนพาลส่งสายตาเกี้ยวกราดมองอินตราที่ทำหน้าเซ็งมองพวกเธอด้วยหางตาอยู่ในขณะนี้

“เฮ้! ถ้าคิดจะมาทวงบุญทวงคุณกันละก็ หล่อนคิดผิดแล้ว เพราะเลือดทุกหยดของเพื่อนหล่อนนะสมควรแล้วที่จะต้องคืนให้แม่ของนั่น” อินตราส่งสายตาเกลียดชังมองสองสาววัยอ่อนกว่าตนเองอย่างเอาเรื่อง

“คุณพูดแบบนี้ก็ไม่ถูก เพราะถ้าเพื่อนของฉันเลือกเกิดได้ คงไม่อยากจะเลือดของคนใจร้ายที่ทิ้งลูกได้ลงคออย่างแม่ของคุณเหมือนกัน

นั่นแหละ” ลิซ่าตวาดสวนกลับไปทันที

“ลิซ่า!” อินทิตาตกใจรีบคว้าแขนเพื่อนเขย่าเบาๆ ไม่คิดว่าลิซ่าจะไม่โหมจนได้ตอบอินทิตาแรงแบบนี้

“ปากดีนี่แหละ แล้วคิดเหอะว่าถ้าเลือกได้ แม่ของฉันจะยอมปล่อยให้มารชีวิตอย่างเพื่อนของหล่อนอาศัยห้องท่านมาเกิดนะ กลับไปเดี๋ยวนี้แหละ แล้วก็ไม่ต้องกลับมาให้ฉันกับแม่เห็นเป็นเสนียดสายนะอีก” อินทิตาตอบโต้อย่างไม่ลดละเช่นกัน

“ไปเถอะมัทธิ เขาไม่อยากให้เราเยี่ยม เราก็ไม่ต้องไปเยี่ยม คนใจดำแบบนี้ยมบาลท่านคงไม่อยากเอาไปให้รูกหูกตาท่านไว้นักหรอก เธอไม่ต้องไปเป็นห่วงคนที่ไม่เห็นความดีของเราแบบนี้หรอก” ลิซ่าพลิกข้อมือขึ้นกระชับมือเพื่อนพร้อมกับพยายามจะดึงอินทิตาให้เดินตาม

“น้องเด็กบ้า...พาเพื่อนของหล่อนกลับไปเดี๋ยวนี้นะอินทิตา แล้วก็เลิกจ้องเวรกับพวกเราซะที” อินทิตาส่งเสียงเกรี้ยวกราดประกาศกร้าวด้วยแรงโทสะ

“พี่เซอร์รี...” อินทิตาครวญเรียกพี่สาวเสียงเศร้า

“ไปกันได้แล้วมัทธิ พวกบ้าโนโคลนตมอย่างพี่สาวของเธอนี่ต่อไปให้เราพยายามอธิบายสักแค่ไหนก็คงไม่มีวันเข้าใจจนโผล่พ้นน้ำขึ้นมาได้หรอก อย่างนี้ต้องปล่อยให้มันเป็นอาหารกึ่งหอยปูปลาอยู่ที่โคลนอย่างนั้นนั่นแหละดีแล้ว” ลิซ่าพูดประชดสาวรุ่นพี่ด้วยความหมั่นไส้

“โธ่ลิซ่า...” อินทิตาทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ มองเพื่อนสลับกับคนเป็นพี่ที่กำลังโกรธจนตัวสั่น

“ไปเดี๋ยวนี้นะ ออกไปให้พ้นแล้วอย่ากลับมาให้ฉันเห็นหน้าอีกไปสิ!” อินทิตาตวาดเสียงดังใส่หญิงสาวด้วยโทสะที่เก็บไว้ไม่อยู่

“เฮอะ นึกว่าฉันอยากอยู่ตายละ ไปกันได้แล้วมัทธิ แล้วก็เลิกคิดที่จะทำอะไรเพื่อคนที่ไม่เห็นค่าของเธอสักที” ลิซ่าดึงเพื่อนสาวที่ได้แต่ทำหน้าที่เศร้าหม่นปากแน่น ปิดกั้นน้ำตาที่เอ่อคลอไม่ให้ล้นจากดวงตาทั้งคู่

อย่างสุดความสามารถ

อินตราโกรธจนแทบควบคุมสติตัวเองไม่อยู่เมื่อต้องโต้คารมกับสาวลูกครึ่งปากกล้า แต่เพราะเธอมีภาพพจน์และชื่อเสียงที่ต้องรักษา ทำให้จำเป็นต้องควบคุมอารมณ์ไม่ให้ปล่อยหลุดคำสบถหยาบคายด่าทอหญิงสาว ได้แต่ส่งสายตาสงาตามองตามหลังอินทราไปเท่านั้น

หัยวัตถอนหายใจเมื่อต้องมาพบกับเหตุการณ์เดิมๆ ระหว่างอินทรา กับอินตรา ร่างเปรี้ยวของสาวน้อยนัยน์ตาโศกที่ถูกรังผึ้งให้เดินตามเพื่อนสาวลูกครึ่งหน้าใสเพื่อจะเดินทางกลับนั้น ราวกับถูกพายุลูกใหญ่พัดให้ปลิวไปตามกระแสลม

ดวงตาเศร้าคลอหยดน้ำตาคุ้ยน้ำสบตากับเขาเพียงชั่วเลี้ยววินาที ก่อนจะซ่อนใบหน้าลงและเดินผ่านเลยไป ในขณะที่เขาเพิ่งมาถึง

“คุณไม่เบื่อบ้างหรือไงฮึรี ที่ต้องมาคอยทะเลาะกับน้องสาวของตัวเอง ชนิดไม่ยอมจบไม่ยอมสิ้นกันซะทีแบบนี้เน” หัยวัตถามเพื่อนด้วยน้ำเสียงเห็นใจอีกฝ่ายปนระอาใจกับความทวิฐาฆาตของสองแม่ลูกที่มีต่ออินทรา พลังมองตามหลังสองสาวไปจนสุดสายตา

“เบื่อก็ดี แต่คุณก็รู้ว่าทำไมถึงต้องเกลียดเด็กนั้นมากมายแบบนี้ และถ้าไม่ใช่เพราะมันพยายามจะเข้ามาวุ่นวายกับชีวิตของรีกับแม่ก่อนละก็ จ้างให้สายตาทองรีก็ไม่มีวันจะเลิมันหรอก” อินตรากล่าวเสียงสับัดพร้อมกับพยายามควบคุมความโกรธของตัวเองให้สงบลง

“แต่มันก็ไม่ใช่ว่าความผิดของเด็กคนนั้นนะรี คนเราเลือกเกิดไม่ได้ แต่เด็กนั้นก็ยิ่งรักคุณกับคุณน้าอย่างจริงใจ ผมว่าบางทีการเปิดใจให้เธอบ้าง มันก็อาจจะเป็นผลดีกับทุกคนก็ได้”

“ไม่มีทาง คุณก็รู้นี่ว่าไอ้ปองพลมันเลวแค่ไหน รีกับแม่เกลียดมันยิ่งกว่าไส้เดือนกึ่งก็อ เราไม่มีวันยอมรับสายเลือดของมันได้แน่ๆ หรือว่าคุณเริ่มจะใจอ่อนกับน้องเด็กนั้นแล้วอะ” อินตราส่งสายตาทวาดระแวง

ทอดมองเพื่อนอย่างจับพิรุณ

“อินทรีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผม เพราะฉะนั้นไม่ว่าผมจะรู้สึก
ยังงี้ก็ไม่ได้มีผลอะไรกับเด็กนั้น คุณกับคุณน้าต่างหากที่เด็กคนนั้นสนใจ”

“ฮิ...แค่มองตานึงเด็กนั้น รัก็รู้ว่ามีนัยคิดยังไงกับคุณ แต่รีหวังว่า
คุณคงจะไม่ได้มีใจไปกับมันด้วยหรอกนะวัต” น้ำเสียงแสดงความริษยา
ถามเพื่อนหนุ่มอย่างหวาดระแวง

“คุณก็รู้ว่าพ่อของเด็กนั้นเป็นศัตรูของพี่ทัศน์ เพราะฉะนั้นผมคง
ไม่สามารถรักลูกสาวของศัตรูได้หรอกรี” เขาเริ่มจะไม่มั่นใจว่ากำลังเตือน
ตัวเองหรือตอบคำถามของเพื่อนสาว

“เลิกทำหน้าเศร้าแบบนี้สักทีน้ามัทรี ความจริงแกน่าจะชินได้แล้ว

นี่นา ในเมื่อแต่ไหนแต่ไรแม่กับพี่สาวนอกไส้ของแกก็ใช่ว่าจะเอ็นดูเกะเซ
หน่อย เพราะฉะนั้นแกเลิกแคร์สองคนนั้นสักทีเถอะ” ลิซ่าหันไปส่งตาคู่
ก่อนใส่เพื่อนสาวด้วยความหมั่นไส้ ก่อนจะรีบหันกลับไปมองทาง เพื่อ
ตั้งใจขับรถมุ่งหน้ากลับบ้านที่นครราชสีมา

“ฉันรู้ว่าพี่กับแม่เกลียดพ่อกับฉันนะลิซ่า แต่ฉันก็ยังรักพวกเขา
แล้วก็หวังว่าสักวันพวกเขาจะเห็นคุณค่าความรักของฉันบ้าง” น้ำเสียง
อ่อนระโหยขานตอบเพื่อนสาวอย่างคนถอดใจ สายตาคู่สวยมองเหม่อ
สองข้างทางอย่างไร้จุดหมาย

“แกจำคำสอนของแม่ครูไว้บ้างก็ดีนะมัทรี เรื่องบางเรื่องถ้ามันเกิน
ความสามารถ เราก็ควรปล่อยให้มันผ่านไปซะบ้าง อย่าเก็บไว้ให้รกสมอง
เลย ใช่ว่าแกไม่มีสองคนนั้นแล้วแกจะตายซะที่ไหน แกมีทั้งอาปอง
อาปอง แม่ครู แล้วก็มีฉันกับครอบครัวที่รักแกมากที่สุดยังไม่พออีกหรือ
แกยังจะไปไขว่คว้าเอาอะไรกับคนที่แค่ให้แกอาศัยท้องเขาเกิดชะมัทรี”

ลิซ่าทำหน้าที่บึ่งกับความดีอันของเพื่อนจนต้องหยิบยกคำสอนของ
ปิ่นไหม ครูสอนนาฏศิลป์คนแรกของเธอกับอินทรี ซ้ำยังเป็นอาสะใภ้ที่

คอยดูแลเพื่อนของเธอมาตั้งแต่เป็นทารกอีกด้วย ใ้ว่าเธอจะไม่เข้าใจว่าความรักของใครก็ไม่สามารถทดแทนความรักจากมารดาได้ แต่มันก็ควรจะขึ้นอยู่กับกรณีด้วย แม้อย่างนางอินทอรนั้น เธอไม่เห็นว่าจะคู่ควรกับความรักอันมากมายของอินทราเลยแม้แต่น้อย

“เพราะถึงยังไงเขาก็คือแม่ของฉันไงล่ะ” เสียงอ่อนตอบกลับมาเบาๆ

“เฮ้อ...”

ลิซ่าจึงทำได้แค่สายศีรษะเบาๆ ทอดถอนลมหายใจ ก่อนจะหันไปจดจ่อกับการขับรถ ปล่อยให้อินทราอยู่กับความคิดของตัวเองภายใต้ความเงิบตามลำพัง

ลิซ่าปล่อยให้อินทราอยู่กับความคิดของตัวเองเพียงไม่กี่ชั่วโมง

เธอก็นำรถเข้ามาจอดบนลานดินที่ถูกปรับระดับให้ได้อย่างพอเหมาะ เพื่อสร้างทัศนียภาพให้ตัวอาคารสีฟ้าดูโดดเด่นอยู่ภายใต้ร่มกอดแห่งขุนเขาและเมฆหมอกงดงาม บริเวณหน้าบ้านมีน้ำพุขนาดเล็กตั้งอยู่ภายในวงล้อมของต้นไม้หลากหลายพันธุ์นานาพรรณ

บ้านสไตล์อเมริกันคันทรี่สีฟ้าใต้ถุนสูง มุงหลังคาด้วยซิงเกิลรูฟหรือวัสดุจำพวกยางมะตอย ที่ส่วนมากมักจะเห็นในภาพยนตร์ต่างประเทศ เพราะชาวต่างชาตินิยมใช้กันมากที่สุด หลังคาหลักเชื่อมกับหลังคาจั่วขนาดเล็กซึ่งช่วยระบายอากาศภายในบ้านได้เป็นอย่างดี รวมทั้งเป็นตัวเปิดรับแสงจากภายนอกเข้าสู่ภายใน จึงทำให้ตัวบ้านดูน่ารักอีกด้วย

โถงชั้นล่างเป็นห้องเก็บของและห้องครัว เชื่อมต่อชั้นบนด้วยบันไดทางเดินสีขาว เรียงรายด้วยต้นไม้ประดับอยู่รอบๆ ทอดขึ้นไปจนถึงระเบียงหน้าบ้านที่มีชิงช้าอันเล็กลักษณะคล้ายเบาะนั่งแขวนติดอยู่กับขาเหล็กโยกไกวได้เบาๆ กับเก้าอี้โยกสีขาวนวลวางอยู่คล้ายจะเชิญเชิญให้ผู้มาเยือนได้ลงนั่งดื่มด่ำชมทัศนียภาพโดยรอบ

สองสาวยกกระเป๋าลงจากรถและก้าวขึ้นไปตามขั้นบันไดจนถึง
ระเบียงหน้าบ้าน ที่ขณะนี้สาวคนสวยของอินทிரากำลังยืนรอทั้งคู่ด้วย
รอยยิ้มกับสายตาอ่อนโยนคู่เดิม เหมือนเช่นในอดีตที่ท่านเคยใช้ทอดมอง
ลูกศิษย์ตัวน้อยทั้งสองไม่แปรเปลี่ยน

“สวัสดีค่ะอาปิ่น” อินทிரวางกระเป๋าลงบนพื้นไม้พร้อมกับยกมือ
พนมไหว้อาสะไ้คนสวยอย่างนอบน้อม

ในขณะที่เพื่อนสาวริบวงข้าวของในมือลง และโผล่เข้ากอดเอวท่าน
ไว้กระชับพลางยื่นริมฝีปากจูบแรงๆ บนแก้มนุ่มทั้งสองข้างของครูสาว
ด้วยความคิดถึง “คิดถึงแม่ครูที่สุดเลยคะ แม่ครูคิดถึงเราไหมเอ่ย”

ลิซ่ายิ้มประจบโดยไม่ยอมปล่อยมือจากเอวครูคนสวย ที่กำลัง
ส่งยิ้มอบอุ่นทอดมองสองสาวด้วยสายตาแสดงความเอ็นดู และดีใจที่
หลานทั้งคู่มาเยี่ยมเยียน

“ให้มันน้อยๆ หน่อยเจ้าลิซ่า มาถึงก็ประจบแม่ครูยกใหญ่เลยนะ”
ป้อมบักซ์ถือถ้วยกาแฟเดินออกมาจากด้านใน ทันได้เห็นท่าทางอดอ้อน
ของหญิงสาวพอดี จึงแก้มองกระเซ้าด้วยน้ำเสียงเอ็นดู

“สวัสดีค่ะอาป้อม คิดถึงอาที่สุดเลย” อินทราไหว้อาหนุ่มแล้วโผล่
กอดเอวคนเป็นอาได้ด้วยท่าทางไม่ต่างจากเพื่อน ที่กอดอาสะไ้คนสวย
ของเธอ

“มัทธิก็ประจบอาป้อมเหมือนกันนั่นแหละ อาป้อมไม่ต้องมา
ก่อนขอذنเลย”

ลิซ่าทำตาใส่นัยนัยๆ ใส่อาหนุ่มของเพื่อนด้วยท่าทางน่ารัก
ทำให้เธอได้รับรอยยิ้มตอบจากป้อมบักซ์ที่ยกแขนขึ้นโอบำหลานสาว
พร้อมกับหอมเบาๆ ลงที่แก้ม เป็นการแสดงความรักและคิดถึง แทน
คำพูดได้ดีที่สุด

“จริงสิ อาได้ข่าวว่าเราสองคนไปร่ำอวยพรในงานวันเกิดท่านทรง-
ยศ” ป้อมบักซ์เลิกคิ้วสูงจ้องมองหลานสาวนึ่ง

“อาป้อมนี้มีหูตาเหมือนลับประดจริง ๆ เขียว สายของอารายาน ต่อด้วยหรือเปล่าล่ะคะ ว่าเราถูกตะเพิดกลับมาแทบไม่ทันนะ” ลิซ่าทำหน้าแบ่เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ในคืนก่อน

“หึๆ ถ้าหูตาอาไม่เยอะจริง มีหรืออาจจะกล้ำปล่อยเราสองคนไปอยู่ตามลำพังในกรุงเทพฯ แบบนี้ซะยายเด็กซ่า” ป้อมปักษ์ยกมือขยี้ผมสาวลูกครึ่งเบาๆ ด้วยความเอ็นดู

“ถ้าเราบริสุทธิ์ใจก็ไม่ต้องไปกังวลกับความเข้าใจผิดของใครทั้งนั้น เพราะเราไม่สามารถห้ามความคิดของใครได้ แค่เราห้ามใจเราเองไม่ให้เป็นไปเสียคำคนจะดีกว่านะจ๊ะ” ปิ่นไหมส่งสายตาเห็นใจมองสาวน้อย พลังตกเตือน

“หนูไม่สนคนใจแคบพวกนั้นหรอกค่ะแม่ครู จะมีก็แต่แม่ทรีคนเดียวแหละ ที่ยังแค้นสองแม่ลูกใจยักษ์คู่นั้นไม่เลิก” ลิซ่าอดไม่ได้ที่จะฟ้องอาคนสวยด้วยความรู้สึกซัดใจ

“อา รู้ข่าวเรื่องแม่กับพี่สาวของเราจากหนังสือพิมพ์แล้ว เราใช้ไหมที่เป็นเจ้าของเลือดที่บริจาคให้คุณอรนะ” ป้อมปักษ์ก้มหน้าลงสอบถามหลานสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ค่ะ โชคดีที่คืนนั้นหนูอยู่ในเหตุการณ์พอดี” อินทிரาทอบเสียงเบา

“หนูทำดีที่สุดแล้วในฐานะของลูก แต่อาไม่ยากให้หนูยึดติดอยู่กับการเอาชนะใจคุณอรนะแม่ทรี เรื่องบางเรื่องมันฝังรากลึกจนคนบางคนไม่สามารถแยกแยะถูกผิดออกจากกันได้ ต่อให้เราทำดีกับเขามากสักแค่ไหนก็คงไม่สามารถลบล้างอคติในใจเขาได้เหมือนกัน” อาสะไ้เอย่อยอย่างเข้าใจความรู้สึกของนางอินทอร

“กรณีของคุณอร บางทีหนูอาจไม่ได้รับความเมตตาจากเธอเลย ไม่ว่าหนูจะทำดีต่อเธอสักแค่ไหน เพราะฉะนั้นอย่าผูกใจตัวเองไว้กับปลายเท้าของคนอื่น ทำในสิ่งที่ใจเราบอกว่าดีที่สุดแล้วเท่านั้นเป็นพอ อย่าคิดหวังผลตอบแทนที่เราต้องการจากเขาอย่างเด็ดขาด เข้าใจไหมแม่ทรี”

ปิ่นไหมสอนหลานสาวสามีด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนไม่เปลี่ยน เพราะในสายตาเธอ อินทிரาก็ยังเป็นมัทรี หญิงสาวนัยน์ตาเศร้าชวนให้สงสาร เหมือนอดีตไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน

“แม่ของหนูนะเป็นพวกรักแรงเกลียดแรง และที่ร้ายที่สุดคืออคติ ในใจของเขานั้นแหละ ที่เปรียบเสมือนโคลนซึ่งทับถมดอกบัวไว้ไม่ให้สามารถโผล่ขึ้นอยู่เหนือน้ำ ชูช่อเบ่งบานแสดงความงามออกมาได้ ความเมตตาที่ควรจะมีให้แก่เลือดในอกที่ถูกกลบทับไว้ด้วยอคติและความเกลียดชัง ก็เปรียบได้กับดอกบัวที่อยู่ใต้โคลนนั่นแหละมัทรีเอ๋ย”

ป้อมปักข์ถอนหายใจแรงๆ เพราะความสงสารหลานสาว อดรู้สึกเวทนาอินทราที่พยายามหาทางเอาชนะใจผู้เป็นมารดาไม่ได้ เขารู้อยู่แกลใจดีว่าคนทีสูงส่งอย่างนางอินทอร ไม่มีวันจะยอมรับสายเลือดอีกครั้งหนึ่งในตัวอินทราเด็ดขาด เพราะฉะนั้นไม่ว่าหลานของเขาจะทำต่อผู้เป็นแม่สักแค่ไหน ก็คงไม่มีวันได้รับน้ำใจตอบกลับมา

“หนูจะจำคำสอนของอาปิ่นกับอาป้อมไว้ค่ะ ต่อไปนี้หนูจะขอแคร์รักแม่กับพี่โดยไม่หวังว่าเราจะต้องรักหนูอีกแล้วค่ะ ในเมื่อหนูมีคนทีรักหนูอยู่แล้วตั้งเยอะเยะที่นี่ จริงไหมคะ”

ทุกครั้งที่คนอ่อนไหวอย่างเธอพบเจอเรื่องสะเทือนใจ แต่เมื่อได้อยู่ในอ้อมแขนของอาทั้งสอง และได้ใช้สติไตร่ตรองพิจารณาตามคำสั่งสอนของท่าน เธอจะรู้สึกเหมือนความเจ็บปวดในใจเบาบางลงเสมอ

“ถูกต้องแล้วคร้าบ...” ลิซ่าทำหน้าทะเล้น ตะโกนเสียงดังเรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนก่อนจะพากันเดินกลับเข้าไปในบ้าน

อินทราขอตัวออกมาจากวงสนทนาก่อนลิซ่า ที่ยังนั่งคุยกับป้อมปักข์และปิ่นไหมอยู่บริเวณโชนรับแขกอันเป็นพื้นที่ส่วนกลางของบ้าน แต่เชื่อมโยงเข้าถึงกันหมดทุกส่วน ทั้งมุมรับแขก ครั้ว มุมรับประทานอาหารที่มีรูปทรงลักษณะเป็นตัวยาว แบ่งซ้ายขวาเป็นห้องนอนซึ่งมีอยู่ด้วยกันสามห้อง เจ้านบ้านทั้งสองนอนที่ห้องใหญ่ฝั่งซ้าย ส่วนเธอและลิซ่าแยกกันนอน

คนละห้องที่ฝั่งขวา

ทันทีที่ได้ยู่ลำพัง ความรู้สึกหม่นหมองก็เกิดขึ้นแกจิดใจของหญิงสาว นัยน์ตาโศกอีกครั้ง ในเมื่อเธอแอบหวังมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา ว่าสักวันจะสามารถลบอคติของมารดา อินตรา และหัยวัตที่มีต่อเธอลงได้บ้าง โดยเฉพาะเขาคนนั้น...แต่ดูเหมือนความพยายามของเธอคงจะไม่เป็นผล

บางทีเธอควรเปิดใจมองหาใครสักคนอย่างที่ลิซ่าแนะนำ เผื่อว่าใครคนนั้นจะสามารถช่วยให้เธอลบภาพของเขาให้ออกไปจากใจได้เสียที “เฮ้อ...ตัดใจจากเขาได้แล้วละมั้งอินทรา”

สาวน้อยพึมพำกับตัวเองเบาๆ พร้อมกับถอนหายใจเสียดัง ก่อนจะหุบใจงกระเบนสีแดงกับเสื้อยืดสีขาวสะอาดแบบพอดีตัวที่เธอโปรดปรานออกมาจากตู้เสื้อผ้า เตรียมตัวสำหรับงานสอนพิเศษซึ่งเธอมักจะทำหน้าที่ช่วยปิ่นไหมสอนเด็กๆ อยู่เสมอในเวลาที่เธอว่างจากการเรียนและมีโอกาสกลับมาพักที่บ้านของอาทั้งสอง

วันนี้ก็เช่นกัน ช่วงเวลาหลังเลิกเรียน เด็กๆ กลุ่มหนึ่งจะเดินทางมาเรียนพิเศษนาฏศิลป์กับครูปิ่นไหมที่บ้านเป็นประจำทุกวัน แม้แต่ในวันนี้ที่อาสะใภ้ของเธอลางาน ไม่ได้ไปสอนที่โรงเรียนก็ตาม แต่เด็กๆ ก็ยังคงเดินทางมาเรียนช่วงเย็นตามปกติ เธอกับลิซ่าจึงรับอาสาจะช่วยสอนนักเรียนแทนอาสาว

รถไฟร็วลันใหญ่ เลี้ยวผ่านทางเข้าเขตไร่ปิ่นไหม แล่นเรื่อยมาจนถึงลานกว้างหน้าบ่อน้ำพุจึงจอด หลังทำการล็อกรถเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หัยวัตก็ก้าวลงและเดินอย่างคนรู้ทางเป็นอย่างดี ตรงไปยังห้องสอนนาฏศิลป์เพื่อรอรับหลานสาวของกิงแก้ว คนรักของทัศน์พลตามคำขอร้องของเธอ

เพ้ายาวก้าวเอื่อยๆ เรียบเรื่อยอย่างไม่รีบร้อนไปตามทางในทิศที่ได้ยินเสียงเครื่องดนตรีบรรเลงเพลงไทยเดิม กระทั่งหยุดลงที่หน้าห้องกระจกขนาดใหญ่ซึ่งมีผู้ปกครองเด็กหลายรายยืนบ้างนั่งบ้างรอรับลูกหลานของตน ภายในห้องกระจก เด็กหญิงตัวเล็กๆ อายุตั้งแต่ห้าขวบไปจนถึงสิบขวบกลุ่มหนึ่งกำลังตั้งใจออกท่าร่ายรำตามหญิงสาวรูปร่างออร่าที่เป็นผู้ฝึกสอนอยู่ด้านหน้า

หทัยวตหยุดยืนมองสาวน้อยหุ่นระหงในเสื้อสีขาวคอวี นุ่งผ้าโจงกระเบนสีแดงสด ซึ่งกำลังสอนนักเรียนของเธอจบบั๊ตตั้งวงรำด้วยความสนใจ แม้ใบหน้าคมจะแลดูเรียบเฉย ทว่าแวตากลั้บดูอ่อนโยนอย่างทีเจ้าตัวเองก็ยังคงคิดไม่ถึงว่าจะมองอินทราด้วยสายตาแบบนั้นได้ ท่าทางอ่อนช้อยและเสียงใส่อ่อนหวานที่กำลังสอนลูกศิษย์อยู่หน้ากระจกเงาบานใหญ่ ที่ทอดยาวเกือบสุดผนังด้านหนึ่งไปจนเกือบอีกด้าน ทำให้สาวน้อยสามารถมองเห็นท่วงท่าการรำของเด็กๆ ในชั้นที่เธอสอนได้อย่างทั่วถึง

สายตาเศร้าๆ นั้นจ้องมองเด็กในความดูแลอย่างพิจารณา และเก็บรายละเอียดไปพร้อมๆ กับส่งเสียงออกคำสั่งให้นักเรียนของเธอแก้ไขจนได้ท่ารำที่ถูกต้อง

“ย่อเยอะๆ ค่ะ” อินทราเอ่ยพลางกวาดสายตาตมองเด็กๆ พร้อมกับเอ่ยชมเป็นระยะเมื่อเห็นนักเรียนของเธอจำท่ารำที่สอนได้อย่างถูกต้อง “อย่างนั้นแหละจะ ดีแล้วค่ะ”

หทัยวตอดอกยืนมองหญิงสาวที่ร้องออกคำสั่งแก่เด็กๆ ด้วยความสนใจ ที่เขามีโอกาสได้มาเห็นลีลาการสอนนาฏศิลป์ของอินทราวันนี้เป็นเพราะกึ่งแก้วขอร้องให้มารับหลานสาวของเธอ ซึ่งเป็นนักเรียนหนึ่งในจำนวนหลายคนที่กำลังตั้งใจฝึกตามคำสอนของครูสาวอยู่ในกลุ่มนั่นเอง แม้ที่นี่จะเป็นบ้านน้องชายและน้องสะใ้บ้านายปองพล แต่ป้องกันกับปิ่นใหม่ก็เป็นคนดีเกินกว่าที่ใครๆ จะเกลียดคนทั้งดูลง

แต่จะว่าไปชาวบ้านส่วนใหญ่ก็เกลียดอินทிரามากไม่ลงสักราย แม้แต่บิดาและพี่น้องของเขาเองยังมักจะขึ้นชมอินทிரให้เขาฟังอยู่บ่อยครั้ง จะมีก็แต่เขาเท่านั้นที่ตั้งแง่ใส่เธอโดยหยิบยกเอาเรื่องระหว่างหญิงสาวกับครอบครัวของอินทรามาเป็นเหตุผลในการสร้างอคติ

“เอาละค่ะเด็กๆ วันนี้ทุกคนเก่งมากเลยนะค่ะ ตบมือให้กำลังใจของตัวเองหน่อยเร็ว” หญิงสาวปรายยิ้มหวานอ่อนโยนให้นักเรียนตัวน้อยของตน และปรบมือแสดงการชื่นชมความตั้งใจของลูกศิษย์

“เหนื่อยไหมคะ” ครูสาวส่งเสียงหวานถามเบาๆ

“ไม่เหนื่อยค่ะ” เสียงเล็กๆ ตอบดังประสานกันเจื้อยแจ้ว

“แต่ทำไมพี่มัทรีเหนื่อยจังเลยนะ...พี่มัทรีนี้แยจัง สู้ทุกคนก็ไม่ได้เนอะ”

อินทிரายิ้มบางๆ กับลูกศิษย์ตัวเล็กๆ ของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้เราพอแค่นี้ค่ะ เดี่ยวเรามาราบพ้อแก่กันก่อนจะกลับบ้านดีกว่าเนอะ ไหนใครเป็นคนกล่าวนำคะ” อินทรากวาดตามองเด็กๆ

“หนูค่ะ”

ปอถึก สาวน้อยวัยสิบขวบขานรับเสียงใส่พลางนำเพื่อนๆ และน้องๆ นั่งลงพนมมือพร้อมเพรียง ก่อนจะก้มลงกราบพ้อแก่ที่บรรดาเด็กๆ ที่เรียนนาฏศิลป์ต่างต้องรู้จักกันทุกคน จากนั้นเด็กหญิงก็กล่าวนำทำความเคารพครู ซึ่ง ณ ที่นั่นก็คืออินทรา ซึ่งเธอก็ยกมือรับไหว้เด็กๆ แล้วจึงเดินตามออกมาส่งตัวให้แก่ผู้ปกครองของแต่ละคน

“สวัสดีค่ะอ้าวต อากี้ให้อ้าวตมารับปอถึกแทนหรือคะ” ปอถึกส่งยิ้มพร้อมกับยกมือไหว้ชายหนุ่มที่ยืนรออยู่หน้าห้องเรียนของเธอ

“จ๊ะ” ทัยวัตตอบหลานตัวน้อย แต่สายตายังไม่เคลื่อนจากใบหน้าดินตระหนกของอินทรา

“สวัสดีค่ะ” อินทราพนมมือไหว้ชายหนุ่มทันที ก่อนจะพยายาม

เสียงไม่อยากเผชิญหน้าเขาด้วยการหันไปทำความเคารพและทักทาย
พูดกับผู้ปกครองของเด็กๆ รายอื่นแทน

“ถ้าอย่างนั้นหนูกลับเลยนะคะพี่มัทรี” ปอถักส่งเสียงใสบอก
อินทรา

“พรุ่งนี้เจอกันใหม่จะปอถัก”

อินทราส่งยิ้มให้สาวน้อยพลงเงยหน้าขึ้นมองคนมารับเด็กหญิง
พร้อมกับยกมือไหว้แทนคำลาเขาอีกครั้ง แล้วจึงระบายลมหายใจช้าๆ
เมื่อชายหนุ่มงมมือหลานสาวเดินหันหลังตรงไปยังรถคันใหญ่ที่จอดอยู่
ตรงหน้าลานน้ำพุ ก่อนสตาร์ทเครื่องยนต์เคลื่อนรถห่างออกไปจนลับ
สายตา

ไฟร์วีลคันใหญ่เคลื่อนตัวออกจากบ้านไร่ไทยของปิ่นไหมมาได้

ไม่ไกลนัก เสียงเพลงเรียกเข้ามื่อถือที่ถูกตั้งเป็นเสียงเรียกเข้าเฉพาะของ
น้องชายก็ดังขึ้น ท้ายวัดจึงชะลอรถจอดเพื่อความปลอดภัย เพราะในรถ
ของเขามีหลานตัวน้อยของกิ่งแก้วนั่งมาด้วย เขาจึงระมัดระวังมากเป็น
พิเศษ เมื่อนำรถจอดเทียบข้างทางแล้ว ชายหนุ่มจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา
กดรับสาย

“พี่วัด ไ้ทิพย์ถูกคนร้ายจับตัวไป” ทิชะฎิบอกพี่ชายด้วยน้ำเสียง
เคร่งเครียด

“อะไรนะ! ใคร...ใครมันกล้าจับไ้ทิพย์ไป หรือว่าจะเป็นไ้หมอนั่น”

ท้ายวัดตกใจรีบสอบถามน้องชายน้ำเสียงเครียดไม่ต่างจากปลาย
สาย เขาคิดไม่ถึงว่าฆณ ชายหนุ่มที่กำลังจับน้องสาวตนอยู่จะบ้าบิ่นถึง
ขนาดกล้าจุดทิพย์ลดา ทั้งที่บิดาของเขากับทานุห์ตคอยคุมน้องสาวแ
อยู่แบบนั้น

“ไม่ใช่ไ้หมอนั่นหรอกพี่วัด ตอนนีผมกำลังสงสัยว่าน่าจะเป็นไ้
ปองพล เพราะมีแค่มันคนเดียวที่ทำตัวเป็นศัตรูกับพวกเรา ที่สำคัญ

ตอนนี้มันก็เขมนพีทศน์อยู่ เพราะไอ้เรื่องริสอร์ทของมันรูล้ำพื้นที่ป่านั้นด้วย ผมเลยคิดว่ามันนี่แหละที่น่าสงสัยที่สุด” ภิษฏวิเคราะห์ตามความคิดของตัวเอง

“เราจะทำยังไงกันต่อไปวะไอ้ภู่ ในเมื่อเราไม่มีหลักฐานอะไรสักอย่าง แล้วจะไปเอาผิดกับไอ้เลวนั้นได้ยังไง”

“ได้สิ ถ้าเราจับตัวไอ้คนที่มันจุดเอาตัวไอ้ทิพย์ไปได้ ผมนี่แหละจะทำให้มันเปิดปากพูดออกมาให้ได้ว่าใครคือตัวบงการ” ภิษฏิหมายมั่นอย่างมีโทสะ

“หมายความว่าตอนนี้แกได้ข่าวคืบหน้าบ้างแล้วใช่ไหม”

น้ำเสียงคาดหวังสอบถามน้องชายผ่านสายโทรศัพท์ เขาเหลือบมองเด็กหญิงข้างกายแล้วก็ต้องพ่อนลมหายใจเบาๆ ด้วยความรู้สึกหมดหวัง สาวน้อยคงเพลอกลับไปเพราะความอ่อนเพลียเนื่องจากต้องเรียนตลอดทั้งวัน แล้วยังต้องมาเรียนรำอีกเป็นชั่วโมง เปลือกตาบางทั้งคู่จึงพริ้มหลับสบายไปทันทีที่เจออากาศเย็นภายในรถ

“ตอนนี้เพื่อนผมกำลังตามล่าพวกมันอยู่ อีกไม่นานเราต้องได้ตัวเจ้าทิพย์คืนแน่ๆ” ภิษฏิกล่าวด้วยความมั่นใจผ่านมาตามสาย

“คอยดูนะ ถ้าไอ้ทิพย์เป็นอะไรแม้แต่นิดเดียวละก็ ไอ้ปองพลมันจะต้องเจ็บปวดยิ่งกว่าตายทั้งเป็น ฉันทสาบาน”

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงต่ำลึกฟังกร้าวกระด้าง ดวงตาดูเหมือนมีเปลวไฟพวยพุ่งลุกโชนเต็มไปด้วยความอาฆาต โทรศัพท์ถูกวางสายแล้วแต่ภาพใบหน้าเจ้าเล่ห์ร้ายกาจ กับรอยยิ้มเยาะหยันของนักธุรกิจเฒ่ามากเล่ห์กลลบลอยเด่นอยู่ในห้วงคำนึงของเขา สลับกับใบหน้าอ่อนโยนไร้เดียงสาของอินทิดา

ชายหนุ่มนำรถเคลื่อนกลับสู่ท้องถนน มุ่งหน้าตามทางไปยังบ้านคนรักของพี่ชายเพื่อไปส่งหลานสาวตัวน้อยให้แก่กิงแก้ว ทันทันทีที่ควบคุมอารมณ์ได้ ความร้อนใจเกี่ยวกับเรื่องน้องสาวที่หายตัวไปทำให้รลพุง

ทะยานไปด้วยความเร็ว แต่ก็เป็นไปอย่างระมัดระวัง เขาจึงใช้เวลาเดินทาง
เพียงสิบห้า นาทีก็สามารถส่งปอถักให้แก่มารดาของเด็กหญิงได้อย่าง
ปลอดภัย และรีบตรงดิ่งไปหาพิษณุที่สถานีตำรวจทันที

4

คิวปิด 2012

ส่วนอีกด้านหนึ่งป๊องปักษ์ก็เพิ่งพาอินทราไปกับลีซามาส่งที่บ้าน
อรอิน บ้านซึ่งพี่ชายของเขารักและเป็นคนตั้งชื่อด้วยตัวเอง โดยเลียน
แบบชื่อของนางอินทอร ผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ได้ครอบครองหัวใจพี่ชาย
ของเขา

แม้ความรักนั้นจะเป็นแค่รักข้างเดียว ในขณะที่อีกฝ่ายมอบให้แต่
ความเกลียดชังก็ตามที

“อาส่งเราสองคนแค่หน้าประตูนี้ก็แล้วกัน ขึ้นเข้าไปมีหวังพวกเรา
ได้รำคาญหู”

ป๊องปักษ์ระบายลมหายใจหน่วงๆ พลังปรายตามองบ้านสไตล์
ทัสคานี หรือจะเรียกว่าเป็นสไตล์คันทรี่ก็ได้ นายปองพลพี่ชายของเขา
เป็นพวกที่ชื่นชอบศิลปะอิตาลีมาก ทำให้บ้านและรีสอร์ท รวมถึงกิจการ
โรงแรมอีกหลายแห่งถูกออกแบบตกแต่งและก่อสร้างด้วยศิลปะสไตล์
อิตาลีแทบทั้งสิ้น

“เมื่อไหร่พ่อจะยอมฟังเราบ้างนะคะอาบ๊อง ถึงไม่มีรีสอร์ทนั่น เรา
ก็ยังมิกิจการอื่นๆ อีกตั้งมากมาย ทำไมไม่ยอมยุติเรื่องพวกนั้นสักที”

“อาถึงไม่อยากจะไปเถียงกับพ่อของเราไงม้หรี พุดเรื่องนี้กันที่ไร
เป็นต้องทะเลาะกันทุกที” ป๊องปักษ์ถอนหายใจอย่างเบื่อหน่ายทุกครั้งที

นึกถึงความดีอันของพี่ชาย

“บางทีหนูอาจต้องลองขอรับรองอีกสักครั้งนะคะอาป๋อง” อินทิดา
พิมพ์เสียงอ่อนเพราะไม่แน่ใจนักว่าจะยอมทำตามคำขอรับรองของเธอ

“พอเรานะต้องยิ่งกว่าลา เจ้าเลห์ยิ่งกว่าจิ้งจอก พิษสงรอบตัวยิ่งกว่า
งูเห่า มีหรือจะยอมฟังเสียงอ่อนๆ ของเราเฮอะยายมัทรี” ป๋องบักซ์ส่าย
ศีรษะน้อยๆ กับคำพูดของหลานสาว

“แต่คุณอากรักยายมัทรีมากที่สุดนะคะอาป๋อง ลิซ่าว่าบางทีถ้าคุณ
อาต้องเลือกระหว่างมัทรีกับอินทิดาริสอร์ต คุณอาต้องเลือกมัทรีอย่าง
แน่นอนเลยล่ะ” ลิซ่ากล่าวด้วยความมั่นใจ

“อากรู้แบบนั้นเหมือนกัน แต่อะไรล่ะที่จะทำให้พี่ป๋องต้องเลือก”
ป๋องบักซ์เลิกคิ้วพลงตอบด้วยคำถาม

ลิซ่าจึงได้แต่ยิ้มเหี้ย เพราะไม่รู้จะตอบคำถามของป๋องบักซ์
อย่างไร ส่วนอินทิดาก็ทำได้แค่ถอนหายใจหน่วงๆ ด้วยความหนักใจ ก่อน
จะยกมือขึ้นไหว้อาหนุ่มพร้อมกับกล่าวลา และเป็นฝ่ายออกเดินทางเพื่อน
สาวก้าวผ่านประตูรั้วเข้าไปในขอบเขตของบ้านอรอิน ในความคิดอินทิดา
ที่นี่คือหัวใจของบิดา คือความรักที่ท่านมอบให้แก่ผู้หญิงที่ท่านรัก

แม้ว่าสำหรับใครบางคน ความรักของท่านคือความเห็นแก่ตัว แต่
สำหรับอินทิดานั้นคือความรักที่มั่นคง และเป็นความรักที่ทำให้เธอมี
โอกาสเกิดมาสัมผัสตาตุโลกทั้งดงามใบนี้

คงเป็นเพราะเธอเลือกที่จะมองทุกอย่างในแง่บวกเสมอ จึงทำให้
หญิงสาวไม่เคยโกรธหรือโทษบิดาเลย สำหรับเรื่องราวที่เกิดระหว่างท่าน
กับมารดา

เท่าที่เราย่าไปบนเนินหญ้าเล็กๆ สีเขียวขจี แลดูคล้ายฟลอไรต์ต้นรำ
ขนาดกว้าง หอดยาวไปสู่ตัวอาคารชั้นเดียวสีส้มจัดจ้าน รูปทรงสถาปัตย-
กรรมแบบอิตาลี่ โดดเด่นท่ามกลางพืชพันธุ์ของป่าเขาที่ทอดตัวอยู่เบื้องหลัง
ขนานกับฟ้าสีครามโอบคลุมด้วยก้อนเมฆสีขาว จึงมีกลิ่นอายโรแมนติค

ผสมผสานอยู่กับความอบอุ่นในแบบชนบทอย่างลงตัว

แต่ทุกอย่างคงจะสมบูรณ์แบบกว่านี้ถ้าไม่มีชายฉกรรจ์รูปร่างกำยำ หน้าตาเหี้ยมเกรียมกลุ่มหนึ่งยืนกระจายกันอยู่ตรงซุ้มโค้งต้อนรับเข้าสู่ตัวอาคาร ซึ่งปกคลุมไปด้วยต้นตีนตุ๊กแกสีเขียวโตเลื้อยขึ้นไป ตัดกับสีส้มของผนังปูน

“มาชุมนุมอะไรกันซะ” ลิซ่าทำหน้าที่กวาดสายตาดูๆ มองชายฉกรรจ์ทั้งกลุ่มที่พากันก้มหน้าหลบสายตา ยืนกุมมือประสานด้วยท่าทางสงบเสถียรโดยไม่ยอมตอบคำถามใดๆ ของเธอเลยแม้แต่คำเดียว

“มาถึงก็เสียงดังเลยนะเจ้าลิซ่า” นายปองพลเดินออกมาพอดีและได้ยินประโยคคำถามของหลานสาว จึงส่งเสียงเย้าอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับเดินตรงเข้าโอบบ่าบุตรสาวที่ทำความเคารพท่านด้วยการไหว้อย่างนอบน้อม

จากนั้นก็เลิกใส่ใจสาวลูกครึ่งไปชั่วขณะ เมื่อหันมาเอ่ยถามบุตรสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “แล้วม่ายังไงล่ะอี เจียบเขียว พ่อไม่เห็นได้ยินเสียงรถเข้ามาจอดหน้าบ้านเราลักคั่น”

“อาป้อมมาส่งที่บ้านคะ แล้วพ่อละคะ เรียกลูกน้องมาชุมนุมกันเรื่องอะไร หรือว่าจะเป็นเรื่องรีสอร์ทนั่นอีกแล้ว” อินทิดาถามบิดาด้วยสีหน้าไม่สู้ดีนัก

“ไม่มีอะไรหรอกมัทธิ พ่อก็แค่เรียกเจ้าพวกนี้มาสั่งงานเท่านั้นเอง ส่วนเรื่องรีสอร์ท พ่อก็ปล่อยให้เป็นที่ของทางฝ่ายกฎหมายเขารับผิดชอบติดตามคดีกันไป มันก็ต้องว่ากันไปตามกฎหมายนั่นแหละ พ่อจะไปทำอะไรได้”

นายปองพลเอ่ยเสียงเรียบ พลาถส่งสายตาสื่อสารกับลูกน้องคนสนิท ที่แเค่มองก็เข้าใจความนัยกันผ่านม่านตาแพรวพราวมากด้วยเล่ห์ของคนเป็นนาย จึงต่างรีบพากันแยกย้ายไปทำตามหน้าที่ของตน โดยมีสายตาสังเกตจับพิรุณของลิซ่ามองตามทุกคนไปด้วยความสงสัย

“พ่อว่าเราเข้าไปนั่งคุยกันในบ้านเถอะ ลูกเพิ่งมาทันเหนื่อยๆ อย่าเพิ่งพูดถึงเรื่องเครียดๆ ให้ไม่สบายใจกันเปล่าๆ เลยนะ” เขาแสวงยิ้ม กลบเกลื่อนพลางก้าวนำบุตรสาวและหลานสาว พร้อมกับเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “ว่าแต่เราสองคน ทำไมไม่ชวนเพื่อนมาเที่ยวที่บ้านด้วยกันล่ะ”

“พ่อหมายถึงใครคะ” เท้าเรียวชะงักพลางเงยหน้าขึ้นมองบิดา อินทราชมวดคิ้วเพราะไม่รู้จริงๆ ว่าท่านหมายถึงใคร

“บิดา...ก็ลูกชายท่านทรงยศโองละ ลูกอุทิศสัจจะหาทางดีสนิทกับเขา เพื่อช่วยพ่อไม่ไร้” นายปองพลเอ่ยพร้อมรอยยิ้มพึงพอใจกับสายตาอ่อนโยนทอดมองบุตรสาว

“พ่อคะ หนูไม่เคยคบเพื่อนเพราะหวังจะหาผลประโยชน์จากเขา หรอกนะคะ” อินทราถอนหายใจแรง พร้อมหันไปสบตากับลิซ่า สื่อความรู้สึกถึงกันผ่านสายตา

“มัทรีเอ๊ย...เดี๋ยวนี้ใครๆ เขาก็คบหากันเพื่อผลประโยชน์ทั้งนั้นแหละลูก มันไม่เห็นจะแปลกถ้าลูกจะสนิทสนมกับลูกชายท่านเพื่อช่วยปู่ทางให้พ่อเข้าไปทำความรู้จักกับท่านนะ”

“แปลกสิคะ เพราะไม่อย่างนั้นคันท่านก่อนหนูคงไม่ถูกท่านตำหนิและดูถูกกลับมาแบบนั้นหรอก นับประสาอะไรกับคนอื่น ในเมื่อพ่อยังคิดว่าหนูทำเรื่องแบบนี้เหมือนกัน ที่สำคัญนะคะพ่อ ดูเหมือนแม่กับพี่เซอร์รีจะสนิทกับภรรยาท่านมาก พวกเขาคงไม่ยอมเปิดโอกาสให้พ่อได้รู้จักท่านหรอกค่ะ”

คำพูดของอินทราทำให้แววตาของนายปองพลเปลี่ยนไปนิดหนึ่ง พร้อมกับหัวเราะผืดๆ ผ่านลำคอเบาๆ

“หึๆ ชีวิตนี้แม่เราคงหนีพ่อไม่พ้นจริงๆ นะมัทรี” มุมปากเขาเปิดรอยยิ้มหยันเมื่อคิดถึงมารดาของบุตรสาว “อรเกลียดเราสองคนพ่อลูกมาก แต่ดูเหมือนชีวิตของเขาก็คงต้องวนเวียนมาเจอเราเสมอๆ”

แววตาสลัดของบิดาทำให้เธอรู้สึกผิดที่เผลอพูดถึงมารดา ซึ่งยัง

คงมีความสำคัญต่อความรู้สึกของท่านเสมอ แชนเสลาจึงยกขึ้นโอบรอบ
เอวกว้าง พลองอิงศีรษะซบไหล่ ถ่ายทอดความรู้สึกของเธอส่งผ่านไปถึง
บิดาแทนคำปลอบประโลม

“แต่พ่อก็ไม่เคยเกลียดแม่ลงเลยใช่ไหมคะ”

“พ่อเกลียดแม่เราไม่ลงหรอกมัทรี ต่อให้เขาเกลียดพ่อมากกว่านี้
อีกสักกี่เท่า พ่อก็ยังคงรักเขาเท่าเดิมอยู่แบบนี้แหละ”

สายตาอ่อนโยนทอดมองใบหน้าที่ถอดพิมพ์เดียวกันมาจากผู้หญิง
ที่ครอบครองหัวใจของเขานิ่งๆ เมื่อภาพในอดีตทับซ้อนขึ้นมา กลางความ
ทรงจำ

“พ่อขอโทษนะมัทรี ที่เป็นต้นเหตุทำให้ลูกต้องพลอยมารับกรรม
ที่ตัวเองไม่ได้ก่อแบบนี้ อร์ไม่ควรเกลียดลูกเพียงเพราะความผิดที่พ่อทำ
ไว้ต่อเขาเลยจริงๆ” นักธุรกิจสูงวัยกล่าวพลงถอนหายใจทอดด้วยความ
สงสารในตัวบุตรสาว

“พ่ออาจจะผิดต่อแม่ แต่สำหรับเรื่องของหนู พ่อไม่จำเป็นต้องรู้สึก
ผิดเลยคะ เพราะหนูรู้ว่าพ่อรักหนูมากแค่ไหน แล้วหนูก็ดีใจที่ได้เกิดเป็น
ลูกของพ่อนะคะ หนูรักพ่อคะ”

“ขอบใจมากลูกรักของพ่อ หนูคือผู้หญิงคนเดียวที่พ่อจะรักตลอด
ไป...มัทรี” ฝ่ามือเหี่ยวยุ่นยกขึ้นโอบกอดบุตรสาวไว้แนบอด้วยความรัก
ท่วมท้น

ลิซ่าทอดมองภาพน่าประทับใจของสองพ่อลูกด้วยความรู้สึกเต็ม
ตื่นและเสียดายแทนนางอินทอร ที่ยึดติดอยู่แต่กับความแค้นของตนเอง
จนไม่ไยดีต่อความรักบริสุทธิ์ไร้ข้อแม้ของอินทิดา รวมทั้งความรักมั่นคง
ของนายปองพล ที่มอบให้ผู้หญิงคนเดียวที่รักอย่างหมดใจ

ถ้านางอินทอรไม่มีอคติรุนแรงอย่างที่เป็นอย่างนี้อยู่ ทุกคนคงมีความสุข
มากกว่านี้

ลิซ่าทำไม้ทำมือส่งภาษากายสื่อสารกับอินทิดาว่าจะนำของขึ้นไป

เก็บบนห้อง แล้วจึงหยิบข้าวของส่วนตัวเดินเลี้ยวออกมา ปล่อยให้สองพ่อลูกนั่งคุยกันตามประสา เธอคุ้นเคยกับบ้านหลังนี้ไม่ต่างจากบ้านของตัวเองมาตั้งแต่สมัยเป็นเด็กอยู่แล้ว จึงไม่แปลกที่จะทำทุกอย่างเหมือนเป็นเจ้าของบ้าน บิดาของเธอกับบิดาเพื่อนนั้นสนิทกันมากจนพวกท่านทั้งคู่อรักและเอ็นดูเธอกับอินทรีราเหมือนลูกของตัวเองกันทั้งสองคน เธอจึงมีห้องส่วนตัวราวเป็นลูกสาวเจ้าของบ้าน เช่นเดียวกับอินทรีราที่มีห้องส่วนตัวในบ้านของเธอ

ลิซ่าถือเป้ของตัวเองขึ้นมาด้านบน ที่ถูกแบ่งออกเป็นห้องนอนจำนวนห้าห้อง โดยหนึ่งในนั้นเป็นห้องส่วนตัวของเธอซึ่งอยู่ติดกับห้องเพื่อนสาว ส่วนห้องใหญ่สุดตรงข้ามห้องอินทรีราเป็นของนายปองพล และอีกสองห้องเป็นห้องรับรองแขก ส่วนใหญ่จะเป็นบิดากับมารดาของเธอที่มาพัก ส่วนห้องสุดท้ายเป็นของป้อมปักกับปิ่นไหม อาและอาสะไ้ของอินทรีรา แต่ทั้งคู่ก็แทบไม่เคยมาพัก ด้วยเหตุผลที่ป้อมปักมักพูดเสมอๆ ว่า ‘ไม่อยากไปทะเลาะกับพี่ปอง’

หลังจากขึ้นมาจัดข้าวของเข้าตู้เรียบร้อยแล้ว ลิซ่าก็ตั้งใจจะออกไปจ่ายตลาด แต่ไม่อยากเข้าไปรบกวนการสนทนาของเพื่อนกับบิดา จึงตัดสินใจเดินหาคนรถตามลำพัง

เธอเดินตามหานายสมหมายคนขับรถจนทั่วบริเวณด้านหน้า โดยรอบแต่ก็ไม่พบ จึงเดินกลับเข้าไปข้างในอีกครั้ง หวังว่าจะไปสอบถามนางอ่อน ซึ่งเป็นแม่ครัวและเมียของนายสมหมาย จังหวะที่กำลังจะก้าวผ่านประตูครัวเข้าไป เธอก็ต้องชะงักท่าพร้อมๆ กับเบี่ยงตัวหลบสายตาคณข้างใน เมื่อได้ยินประโยคสนทนาของสองสามีภรรยา เธอเลือกที่จะจับใจความเรื่องราวที่ทั้งคู่พูดคุยกันอย่างเสียบๆ

“ฉันได้ยินมากับหูเลยนะแม่อ่อน ไอ้พวกนั้นมันพูดกันให้เชือดว่า คุณท่านสั่งให้ไอ้หาญไปจับตัวคุณทิพย์ลดา น้องสาวคุณท้ายวัดนะ” นาย

สมหมายเล่าเรื่องที่ได้ยินให้คนเป็นนารยาฟังหน้าตาตื่น

หัวคิ้วของสาวลูกครึ่งขมวดเป็นปมต่อประโยคที่ได้ยิน พร้อมกับหวนคิดถึงเหตุการณ์ที่กลับมาก็เห็นเหล่าชายฉกรรจ์หลายคนยืนชุมนุมกันอยู่หน้าบ้านอีกครั้ง เธอเริ่มมั่นใจว่าเรื่องที่ได้อินคนรถกับแม่ครัวคุยกันโดยบังเอิญนี้เป็นเรื่องที่มีมูลความจริงอย่างแน่นอน จึงยังคงแอบฟังทั้งคู่สนทนากันต่อไปเงียบๆ

“หุบปากไปเลยไอ้หมาย แกนี่วนหาเรื่องเจ็บตัวอีกแล้ว ถ้าคุณท่านมาได้ยินเข้า มีห้วงแกหัวขาดเน้อไอ้หมายเอ๊ย” นางอ่อนรีบร้องห้ามพลางมองซ้ายขวาทำหน้าเลิกลี้ก และส่งสายตาดูๆ ไล่สามี

“คุณท่านนั่งคุยอยู่กับคุณหนูมัทรีในห้องรับแขกนูน ส่วนไอ้พวกนั้นมันก็แยกย้ายกันไปหมดตั้งแต่คุณหนูมัทรีเธอมาถึงแล้ว ไม่มีใครมาได้ยินที่ฉันพูดหรอกน้าแม่อ่อน”

“ถึงจะอย่างนั้นก็ไม่ต้องพูดมากหรอกเนาะ หน้าต่างมีหู ประตูมีช่อง เพื่อมีใครผ่านไปผ่านมาได้ยินเข้า แล้วเอาไปฟ้องคุณท่านว่าแกสู้รู้ละก็ มีห้วงเราได้ตายกันทั้งคู่แน่ๆ ท่านจะทำอะไรกับใครที่ไหน แกก็ไม่ต้องไปเล่า ทำหน้าที่ของแกไปเถอะไอ้หมาหมาย” นางอ่อนชายตาซ้อนไล่สามี ก่อนจะหันไปสาละวณอยู่กับวัตถุดิบที่เตรียมไว้ทำอาหารให้ผู้เป็นนายตามหน้าที่ของนางต่อ

“เฮ้อ...ฉันอดเป็นห่วงคุณทิพย์ลดาเธอไม่ได้นะสิแม่อ่อน ทำไมคุณท่านต้องทำร้ายเธอด้วยนะ พวกนารการแต่ละคนก็ซ่อยเสียเมื่อไหร่ ถ้ารู้เข้าละก็มีห้วงได้เกิดศึกนองเลือดกันแน่ๆ คราวนี้”

“ฉันจะภาวนาขอให้เรื่องที่แกได้ยินมามันไม่เป็นความจริงด้วยเถิด ตาหมาย พ่อท่านกับท่าน ส.ส. นะ เป็นที่นับหน้าถือตาของคนทั้งจังหวัด ขึ้นคุณท่านทำเรื่องแบบนั้นขึ้นมาจริงๆ คุณทิพย์จึงไม่อยู่เฉยแน่ๆ เฮ้อ... นี่ถ้าคุณหนูมัทรีของเราเกี่ยวดองกับหนูๆ บ้านนั้นคนใดคนหนึ่งได้ก็คงจะดีนะตาหมาย หนูๆ บ้านนั้นมีแต่รูปร่างมาๆ นิสัยดีๆ เหมาะกับ

คุณหนูของเรา ถ้าสองบ้านเป็นดองกัน ไ้อ้เรื่องบาดหมางที่มีมันจะได้ยุติ
สักที คุณท่านจะได้เลิกระรานครอบครัวกำนันทศ” นางอ่อนกล่าวกับสามี
อย่างที่เกิดด้วยน้ำเสียงหนักใจ

“นั่นนะสิ คุณท่านนะรักคุณหนูมั้หรีวดวงใจ คงไม่กล้าทำร้าย
ครอบครัวคนที่คุณหนูรักแน่ๆ ฉันละอยากให้คุณหนูรักกับพี่น้องนรากร
สักคนจริงๆ นะแม่อ่อน”

ร่างกลมกลึงเดินเข้ามาด้วยความกังวลใจ เลิกสนใจบทสนทนา
ต่อจากนั้น เพราะขณะนี้เธอมีเรื่องสำคัญมากกว่าให้ต้องคิด ความ
ปลอดภัยของทิพย์ลดา และสาเหตุที่ทำให้บิดาเพื่อนต้องทำเรื่องอูกอาจ
แบบนั้น อีกทั้งยังต้องหาทางแก้ไขปัญหาที่กำลังจะตามมาหากเกิดอะไร
ขึ้นกับน้องคนเล็กของนรากรจริงๆ ข้ายังเป็นฝีมือของผู้เป็นบิดาเพื่อนเธอ
แล้วด้วยละก็ ซาตินี้ท้าวตคงไม่มีวันไยดีเพื่อนของเธอแน่ๆ

‘หากมั้หรีเป็นคนรักของพวกนรากรอย่างนั้นหรือ’

ถึงจะกลับขึ้นมาอยู่บนห้องพักของตัวเองแล้ว แต่เธอก็ยังอดที่จะ
เก็บประโยคของนายสมหมายซึ่งได้ยินมาเมื่อครู่มาครุ่นคิดอีกครั้งไม่ได้
‘ถ้าทำให้คุณว้ตกับมั้หรีลงเอยกันได้ เรื่องทุกอย่างก็ยุติ เท่ากับยังเป็น
นัดเดียวได้นกถึงสองตัว...เห็นทีเธอต้องทำอะไรสักอย่างแล้วละลิซ่า’

หลังจากใคร่ครวญถามตอบตัวเองอยู่หลายครั้ง ว่าควรใช้วิธีใดใน
การพยายามสมานรอยร้าวระหว่างครอบครัวของอินทากับท้าวต สอง
ชั่วโมงถัดมาเธอจึงวาดแผนการคร่าวๆ ไว้ในใจ และแน่นอนงานนี้เธอ
ไม่สามารถทำทุกอย่างได้โดยลำพัง

ที่ฟาร์ม ณ ทิพย์ลดา

“ไม่มีทาง! ผมทำไม่ได้จริงๆ ครับคุณลิซ่า งานนี้ถ้าคุณว้ตจับได้
มีหวังผมได้ตายอย่างหมาข้างถนนแน่ๆ แค่คิดขนหัวไ้อ้ยอร์ซก็ตั้งแล้ว

บรีอ...” หนู่มลูกทุ่งทำท่าชนลูกชนพองดูน่าขัน ส่งสายตาส่อชวน
สาวน้อยเจ้าของคำสั่งด้วยน้ำเสียงน่าสงสาร “ได้โปรดเถอะนะครับคุณหนู
นึกว่าเมตตามผมนะครับ อย่าให้ไอ้ยอร์ชต้องหาเรื่องตายเลย”

“บัดโธ! นายจะต้องไปกลัวอะไรคุณวิธชะยอร์ช ถ้านายไม่พูด ฉัน
ไม่พูด แล้วใครหน้าไหนมันจะไปฟ้องคุณวิธได้ว่านายเป็นคนทำ” ลิซ่าทำ
หน้าบึ้ง มองเพื่อนวัยเด็กด้วยสายตาเอาเรื่อง

“ถึงผมไม่พูด คุณหนูไม่พูด แต่ความลับมันไม่มีในโลกนะครับ
แล้วอีกอย่าง โบราณก็เตือนนักเตือนหนา ใ้เรื่องหน้าต้ามึงหุบประตุมือช่อง
ถ้ามีใครบังเอิญผ่านมาได้ยินเรื่องที่เรากำลังคุยกันวันนี้แล้วคาบไปฟ้องคุณวิธ
แค่นี้ก็น่ากลัวไอ้ยอร์ชก็ลุกตั้งแล้วนะครับคุณหนู” ยติหรือนายยอร์ชของ
สาว ๆ ลอบกลืนน้ำลายพร้อมกับหรีเสียงสนทนาลง จนอีกฝ่ายแทบจะ
ต้องเงี่ยหูฟังพลางเหลียวมองรอบๆ ตัวด้วยความระแวงระวัง

“สรุปว่านายจะไม่ช่วยฉันจริงๆ ใช่ไหมอี ฉันจะได้ให้แต่ดีไล่พ่อ
กับแม่มากลับเมืองไทยวันนี้เลย” สาวลูกครึ่งทำหน้าที่ตั้งยกมือขึ้นทำเอา
แสดงให้อีกฝ่ายเห็นว่าเธอจะทำจริงตามที่พูดแน่ๆ หากยังกล้าตอบปฏิเสธ
คำขอร้องของเธอในคราวนี้ และเธอก็รีบดึงขาหนีข้อมือเพื่อนหนุ่มที่
ถึงกับลงทุนคุกเข่าขอร้องด้วยสีหน้าชวนสงสาร

“โธ...คุณหนูครับ กรุณาไอ้ยอร์ชเถอะนะครับ อย่าบีบบังคับ
ไอ้ยอร์ชอย่างนี้เลย ให้ผมไปตายแทนคุณหนูซะยังจะตัดสินใจง่ายกว่า
เลยนะครับ คุณลิซ่าคนดีของไอ้ยอร์ช”

“ไม่ต้องมาเกลี้ยกล่อมเลย ทางเลือกของนายมีแค่อยอมให้พ่อ
กับแม่ตงาน หรือไม่ก็ยอมช่วยฉันทำงานนี้เท่านั้น! ว้ายิงยอร์ช นาย
จะเลือกทางไหน”

ลูกครึ่งสาวหยิบโทรศัพท์มือถือของเธอขึ้นมา ตั้งท่าจะทำตาม
คำพูดของตัวเองทันที หากอีกฝ่ายยังดื้อที่จะปฏิเสธคำขอร้องที่เธออุตส่าห์
ลงทุนมาขอความช่วยเหลือถึงที่ขนาดนี้

พ่อแม่ของยติทำงานกับบิดาของเธออยู่ที่ออสเตรเลีย ส่วนบุตรชายคนเดียวอย่างเขาเลือกที่จะอยู่เมืองไทย ทำงานเป็นหัวหน้าคนงานในฟาร์มของทัยวัต

ถึงแม้ว่าหนุ่มลูกทุ่งจะมีอายุมากกว่าเธอถึงเจ็ดปี แต่เพราะความที่เคยยอมเป็นลูกไล่ของเธอเสมอมาตั้งแต่วัยเด็ก ด้วยสำนึกในบุญคุณนายฝรั่งซึ่งเป็นบิดาของเธอที่คอยอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวมาโดยตลอด ทำให้ยติยินยอมปฏิบัติตามคำสั่งของลิซ่าเสมอ และแน่นอนว่าครั้งนี้ก็เช่นกัน

“แล้วคุณหนูจะให้ไอ้ยอร์ชทำยังไงล่ะครับ” ลูกไล่หนุ่มทำหน้าที่เหมือนคนใกล้ชิดตายายถามสาวลูกครึ่งด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อย

“นายจะทำยังไงก็แล้วแต่นาย แต่คุณวัดจะต้องมาคุยกับมัทรีที่กระท่อมปลายไร่ แล้วที่เหลือฉันจะจัดการเอง” ลิซ่ายิ้มกริ่มให้ความสำเร็จในด้านแรกของตัวเอง

“พูดนะมันง่ายนะครับคุณหนู แต่ผมจะทำยังไงให้คุณวัดเข้าไปในกระท่อม โดยที่ไม่รู้ว่าผมเป็นคนวางแผนละสิมันยาก...แค่คิดหัวไอ้ยอร์ชก็เหมือนกำลังจะหลุดออกจากบ่าแล้ว ไม่ตายคราวนี้มันจะไปตายคราวไหนวะเนี่ย”

หนุ่มลูกทุ่งบ่นกับตัวเองด้วยความกลุ้มใจ ในขณะที่ลูกสาวผู้มีพระคุณกำลังยินดีต่อชัยชนะของตน โดยไม่นำพาความทุกข์ใจของเพื่อนวัยเยาว์อย่างเขาเลยแม้แต่น้อย

เวลาเดียวกับที่สาวลูกครึ่งกำลังวางแผนอยู่กับหัวหน้าคนงานของฟาร์ม ณ ทิพย์ลดาอยู่นั้น ร้างสูงล้ำบนหลังม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่ที่กำลังพุ่งทะยานไปข้างหน้าด้วยความเร็วจากผีเท้าทั้งสี่ ความวิตกกังวลในความปลอดภัยของน้องสาวเพียงคนเดียวทำให้อารมณ์ของทัยวัตพลุ่งพล่าน จนต้องหาวิธีระบายความเครียดกราดออกมาด้วยกีฬานิรโทษกรรม

กับเพื่อนที่รู้ใจอย่างเจ้าสีหมอก สหายสี่ขาที่เขากำลังควบตะลุยไปทั่วไร่ เพียงเพื่อช่วยให้รู้สึกผ่อนคลายความทุกข์ในใจ

อาซาสายพันธุ์ดีสีน้ำตาล รูปร่างปราดเปรียว วิ่งไปตามทางลูกรัง กั้นข้างด้วยเสาปูนสีขาวต่อเนื่องเป็นรั้วเตี้ยๆ ที่มีไว้สำหรับกันไม่ให้วัวนมหลุดผ่านสนามหญ้าออกมาที่คขวางทางสัญจร แนวรั้วสีขาวทอดยาวขนานด้วยท้องทุ่งกว้างกว่าหนึ่งพันไร่ ซึ่งปลูกทั้งข้าวโพดและหญ้าสลับกันไป เพื่อใช้ในการเลี้ยงสัตว์สำหรับธุรกิจในเชิงเกษตร

เจ้าสีหมอกวิ่งด้วยความเร็วผ่านคอกวัวนมและท้องทุ่ง ตรงไปยังภูเขาที่อยู่เบื้องหน้าตามการบังคับของผู้เป็นนาย

‘นั่นคุณวัตนี่’ ลิซาชมวดคิ้ว ได้แต่มองตามฝุ่นที่ตลบเพราะผีเท้า ม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่ ซึ่งถูกกุ่มบังเหียนโดยเจ้าของฟาร์ม ที่กลายเป็นเป้าหมายสำหรับแผนการในครั้งนี้

“จับหายแล้ว!...คุณวัตต้องเห็นผมกับคุณหนูแน่ๆ” ยติทำหน้าที่ตาตื่น อุทานเสียงลั่น หัวใจเต้นเร็ว รู้สึกเหมือนเป็นวัวสันหลังหะ

“ไม่เห็นหรอกน่า นายนี้ทำใจเสาะไปได้ เป็นผู้ชายเสียเปล่า ม้าวิ่งไปเร็วขนาดนั้นคุณวัตไม่มีทางเห็นฉันกับนายหรอก” สาวน้อยบ่นเพื่อนด้วยน้ำเสียงระอา

“ถ้าเผื่อมีคนอื่นเห็นอีกล่ะครับคุณหนู ผมว่าเราอย่าเพิ่งทำอะไรตอนนี้เลยนะครับ” หนุ่มลูกทุ่งพยายามส่งสายตาวิงวอนร้องขอความเห็นใจ

“ไม่ได้! เอาไว้พุงนี้ฉันจะโทร. มานัดวันกับนายอีกที ถ้าขึ้นนายเบี่ยฉันล่ะก็...ลุงยัพกับป้าบ้วยถูกส่งกลับเมืองไทยแน่ๆ” ดวงตากลมโตหรีล่งเมื่อส่งสายตาคมขู่หนุ่มลูกไล่ตั้งแต่วัยเยาว์

“เฮ้อ...ก็ขู่กันแบบนี้ ไอ่ยอร์ชไม่กล้าเบี่ยวหรอกครับคุณหนู”

ชายหนุ่มทำได้แค่ถอนหายใจ ทำไหล่ตกปลงอนิจจังกับตัวเอง

และทันทีที่กำหนดแผนและเตรียมการทุกอย่างไว้เสร็จสรรพ งานของลิซ่าก็เหลือแค่อธิบายพร้อมสรุปขั้นตอนทุกอย่างให้อินทราเข้าใจและตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป ถ้าเพื่อนเห็นด้วย ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินต่อไป แต่ถ้าไม่ คนที่จะดีใจ โลงใจที่สุด คงไม่ใช่ใครอื่น นอกจากหนุ่มลูกทุ่งอย่างนายออร์ซันนั่นเอง

“แล้วพรุ่งนี้นั่นจะโทร. หา” สวาน้อยปลดล็อกเข็มขัดนิรภัยเตรียมลงจากรถพิกอัปของฟาร์ม ณ ทิพย์ลดา ที่เพื่อนขับออกมาส่งหน้าฟาร์ม

“ไม่เปลี่ยนใจจริงๆ หรือครับคุณหนู” แม้จะเป็นหน้าที่สุดท้ายแห่งความหวัง เขาก็ยังไม่วายร้องวิงวอนขอความเห็นใจลูกสาวผู้มีพระคุณอีกครั้ง

“ไม่!” ลิซ่าปฏิเสธทันทีโดยไม่ต้องคิดทบทวน พร้อมกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง “พรุ่งนี้นั่นจะโทร. มาบอกวันเวลานายเอง ถ้านายเบ๊ยวละก็...นายเจอดีแน่”

ลิซ่าชี้หน้าพาลงก้าวลงจากรถพร้อมกับปิดประตูเสียงดัง ก่อนจะหันหลังก้าวดตรงไปยังรถของตัวเองที่จอดแอบไว้ด้านหลังพุ่มไม้ ใกล้ทางเข้าฟาร์มของตัวยวต้นนั่นเอง

ลิซ่านำรถกระบะโฟร์วีลสี่ประตูของอินทราวิสอร์ทแล่นทิ้งห่างเพื่อนออกมาด้วยความเร็วไม่มากนักไปตามโค้งถนน สวนทางกับรถกระบะสีแดงเลือดหมูสลับขาว ติดตราสัญลักษณ์รูปโล่ แสดงเครื่องหมายของตำรวจไทย โดยมีหิษฎิ น้องชายคนเล็กของตระกูลนราการเป็นผู้ขับผ่านรถของเธอไป

คิวเข้มขมวดเป็นปมกับนัยน์ตาลังเกตดูนั้น ทำให้สาวลูกครึ่งรู้สึกอกสั่นขวัญแขวนเล็กน้อย แต่ยังพยายามฝืนทำหน้าที่ไม่ให้อีกฝ่ายจับผิดได้ และระยะทางไม่ถึงสามสิบกิโลเมตรจากฟาร์ม ณ ทิพย์ลดา ถึงรั้วบ้านอรอิน ลิซ่าใช้เวลาในการเดินทางไม่นานนักเธอก็กลับมาร่วมรับประทานอาหารค่ำพร้อมเพื่อนและบิดาได้ทันเวลาพอดี

“ไปไหนมานะลิซ่า หายไปนานเชียว” อินทிரายกหัวคิ้วพร้อมกับเอ่ยถามเพื่อนทันทีด้วยความแปลกใจ

“ไปหาयरชมานะ” ลิซ่าตอบพร้อมกับดึงเก้าอี้เลื่อนออก และทิ้งตัวลงนั่งในฝั่งตรงข้ามกับอินทรา โดยมีนายปองพลนั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะ

“ทำไมเราไม่ให้เจ้ายอร์ชมันมาทำงานกับอาสะลิซ่า ทำไมมันต้องไปเป็นลูกน้องไอ้พวกนรากรนั่นด้วยก็ไม่รู้” นายปองพลพูดถึงเด็กหนุ่มที่เพื่อนอุปการะไว้อย่างไม่ชอบใจนัก

“ยอร์ชเขาเป็นเพื่อนกับคุณวัดนี่คะ เขาก็เลยอยากทำงานกับเพื่อนของเขาเป็นธรรมดา嘛คะคุณอา” ลิซ่าตอบพลางตักอาหารเข้าปากไปพร้อมๆ กัน

“เรื่องนั้นอีกก็เข้าใจมันหรอกนะ แต่คิดขึ้นมาที่ไรก็อดหงุดหงิดไม่ได้ทุกที คนของเราแท้ๆ เห็นมันมาแต่เล็กแต่น้อย พอโตขึ้นก็กลับไปทำงานกับศัตรูของเราได้” นายปองพลกล่าวอย่างไม่พอใจ

“แห่ม คุณอาขา นี่ขนาดยอร์ชเป็นแค่ลูกคนงานของแต่ด คุณอา ยังดูโกรธขนาดนี้ ถ้าเป็นลิซ่ากับมัทรี คุณอาไม่เอกแตกตายเลยหรือคะ” ลิซ่ากระซิบตาเพื่อนด้วยน้ำเสียงระรื่น

“อย่าทำอย่างนั้นกับอาเด็ดขาดนะเจ้าลิซ่า ส่วนมัทรีนะไม่มีวันทำเรื่องบ้าๆ นั้นแน่ ขึ้นไปเป็นลูกน้องไอ้พวกบ้านโน้น มีหวังพวกมันจิกหัวใช้งานแกอย่างทาสแน่ๆ ในเมื่อแกเป็นหลานอา”

“หลานอาจะไม่คิดจะไปเป็นทาสใครหรอกคะ มีก็แต่ลูกสาวของคุณอานั่นแหละ ที่ยอมเป็นทาสรักเจ้าของฟาร์มบ้านนู้นนะ”

ลิซ่าไม่ได้พูดออกไปตามที่คิด เธอจึงแคะมี่ยมและก้มหน้าก้มตากินอาหารต่อ ทำให้บรรยากาศบนโต๊ะอาหารคลี่คลายลง เมื่อนายปองพลเองก็หยุดและเปลี่ยนเรื่องสนทนากันที่เช่นกัน

“อะไรนะ!”

อินทिरากะพริบตาขับไล่ความตกใจกับคำพูดของเพื่อนสาว

“อย่าส่งเสียงดังลึ่มทรี ฉันได้ยินมากับหูเลยว่าพ่อแคะให้ลูกน้องจับตัวน้องสาวคุณวัตไป” ลิซ่าดูเพื่อน พลังยืนยันสิ่งที่ตนได้ยินมาอีกครั้งหลังจากเล่าเรื่องทั้งหมดให้อินทिरาฟัง เมื่ออยู่กันตามลำพังในห้องนอนของเพื่อนสาว

“ทำไมพ่อต้องทำแบบนี้ ฉันจะไปถามพ่อเดี๋ยวนี้เลย” อินทिरาพูดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว

“จะบ้าเหรอ...ขึ้นแกลไปถาม คุณอาก็ต้องปฏิเสธ แล้วคราวนี้พวกเราก็จะสืบข่าวลามากขึ้น แล้วอีกอย่าง คุณอาก็ต้องกำชับลูกน้องให้คอยตามติดเราแน่ๆ” ลิซ่าร้องแซนเพื่อนไว้พาลงกล่าวเตือนเสียงเข้ม

“แกลงจะให้ฉันทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแล้วปล่อยให้พ่อทำร้ายพี่ทิพย์อย่างนั้นหรือไง” อินทिरาถามอย่างไม่พอใจ นึกเป็นห่วงความปลอดภัยของทิพย์ลดาขึ้นมาทันที

“เกิดคิดว่าถ้าแกลแคไปคุยกับคุณอา แล้วพี่ทิพย์จะปลอดภัยอย่างนั้นเหรอ เกิดคิดจริงๆ เหมวว่าคุณอาจะปล่อยพี่ทิพย์เพราะเชื่อคำพูดของแคะนะ” ลิซ่าถอนหายใจแรง

“แล้วแกลงจะให้ฉันทำยังไง” อินทिरาพยายามคิดหาวิธีโน้มน้าวใจบิดา แม้จะรู้ว่าแทบเป็นไปไม่ได้

“แกต้องเลือกแล้วละม้ทรี ถ้าจะให้คุณอาเลิกยุ่งกับพวกนรากรก็มีวิธีเดียว” ลิซ่าเงยหน้าขึ้น มองตาเพื่อนนิ่ง

“ทางไหน...” อินทिरาขมวดคิ้วมองตอบสายตาเพื่อนพร้อมกับถาม

“แกต้องแต่งงานกับคุณวัต” ลิซ่าตอบซ้ำๆ

“...” อินทिरาเม้มปากแน่น ดวงตาคู่หวานเศร้าลงทันที “แกจะทำบ้าแล้วลิซ่า แกพูดเหมือนไม่รู้ว่าเขาเกลียดฉันแค่ไหน อย่าว่าแต่แต่งงานเลย แค่ฉันเข้าไปใกล้เขา เขาก็คงรีบเดินหนีฉันแล้วละ”

“เขาหนี แกก็ต้องตื้อแล้วละคราวนี้ เพราะฉันวางแผนไว้แล้ว เหลือแค่รอแกตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรเท่านั้นเองมัทรี” ลิซ่าบอกเพื่อนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“วางแผน?” คิ้วเรียวยาวยกขึ้นสูง มองเพื่อนอย่างไม่เข้าใจ

“ใช่ แกต้องคุยกับคุณวู้ต ทำยังไงก็ได้ให้เขาแต่งงานกับแก แล้วฉันก็หาวิธีเปิดโอกาสให้แกได้คุยกับเขาตามลำพังไว้แล้วด้วย อยู่ที่ว่าแกจะกล้าทำหรือเปล่าเท่านั้นเอง แกจะยอมเสียสละตัวเองเพื่อเขาได้แค่ไหนเท่านั้นแหละมัทรี”

ท่าทางครุ่นคิดของอินทราทำให้ลิซ่าต้องถอนหายใจ และเลือกที่จะเดินเลี้ยวออกไปจากห้องเงียบๆ ทิ้งให้เพื่อนสาวอยู่ตามลำพัง เพื่อใคร่ครวญทุกอย่างให้ดีก่อนตัดสินใจ

อินทราถอนหายใจลึก...เจ็บปวดและไม่มั่นใจในตัวเองว่าจะสามารถทนสายตาสายตาเยาะหยันคนอื่นได้ หากต้องเป็นฝ่ายเอ่ยปากขอร้องไห้เขาแต่งงานด้วย เพื่อยุติความขัดแย้งระหว่างครอบครัว ผู้ชายคนนั้นจะรู้สึกอย่างไรกับลูกสาวศัตรูเช่นเธอ แค่คิดว่าเขาจะต้องตอบปฏิเสธ หัวใจของเธอก็คล้ายถูกบีบรัด แต่มันก็เป็นวิธีเดียวที่เธอจะสามารถทำได้ เพื่อยุติความบาดหมางระหว่างครอบครัวของเขากับบิดาตนเอง

เธอไม่อยากเห็นบิดาทำร้ายใครเพื่ออินทราหรือสักทีแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าเธอแต่งงานกับหัยวู้ต อย่างน้อยท่านก็ต้องเห็นแก่ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับครอบครัวนรากร ดังนั้นหากเธออ่อนน้อมขอร้อง ท่านอาจจะยอมยุติเรื่องราวบาดหมางทั้งหมดกับทัศน์พล รวมทั้งเรื่องของทิพย์-ลดาก็จะจบลงด้วยดีเช่นกัน

หญิงสาวจมนิ่งอยู่กับภวังค์ความคิดของตัวเองจนลืมทุกสิ่งรอบกาย ความเงิบทำให้เธออดคิดย้อนไปถึงวันแรกที่พบกับหัยวู้ตอีกครั้งไม่ได้ ผู้ชายที่ทำให้หัวใจของเธอรู้จักกับความหวั่นไหวเป็นครั้งแรก ดวงตาอ่อนโยนคู่ นั้นทำให้เธอตกหลุมรักเขาทันที เพื่อนสนิทของอินทรา

เป็นผู้ชายคนแรกและคนเดียว ที่ทำให้หัวใจของเธอสั่นไหวทุกครั้งที่ได้พบ
 สีน้าแสดงความเห็นใจกับสายตาอ่อนโยนคู่ที่นั้นติดตรึงอยู่ใน
 หัวใจเธอจนมิอาจหลบลืม ทว่าใบหน้าเฉยเมย นัยน์ตาเย็นชาที่เป็น
 ปฏิกริยาของเขายามได้พบเจอกันในปัจจุบัน ได้ลบเลือนท่าทีของเขาใน
 อดีตหายไปจนหมดสิ้น

ปัญหาจิตใจที่ทำให้เธอว่าวน้ำสนน้ำเหว คือ อินทிரากำลังหาตัวหวั่นและ
 กลัวที่จะต้องพบกับสายตาเยาะหยัน เขี่ยดหยาบดูถูกจากดวงตาคู่ที่นั้น
 หากต้องเอ่ยปากวิงวอนชายหนุ่ม

คำปฏิเสธและถ้อยคำแสดงความรังเกียจของเขาคงทำให้หัวใจ
 ของเธอปวดร้าว...แต่ถึงจะต้องเจ็บ เธอก็จำเป็นต้องเสี่ยง เพื่อยุติความ
 ขัดแย้งระหว่างสองครอบครัวลงเสียที

“ไม่ว่าการตัดสินใจของมัทจะช่วยให้คุณเกลียดมันไปอีกสักแค่ไหน
 มัทก็พร้อมที่จะเจ็บปวดแล้วค่ะคุณวัต ขอแค่ให้ทุกอย่างมันจบลงซะที”

อินทราตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้วว่าทำตามแผนของเพื่อน
 ไม่ว่าต่อไปในวันข้างหน้าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับหัตว์จะดำเนินไป
 เช่นไร เธอก็พร้อมแล้วที่จะรับชะตากรรมซึ่งอาจเกิดขึ้นแต่โดยดี

เวลาเดียวกับที่อินทรา กำลังตกอยู่ในภวังค์กังวล สองหนุ่มพี่น้อง

นรากรเองก็กำลังเคร่งเครียดอยู่กับข้อมูลที่เพื่อนร่วมงานของทิชชู่ส่งผ่าน
 มาทางหน้าจอคอมพิวเตอร์แลปท็อป ปลายนิ้วนายตำรวจหนุ่มพิมพ์รัว
 เป็นจังหวะอยู่บนแป้นตัวอักษรติดต่อกัน เพื่อติดตามข่าวคืบหน้าเกี่ยว
 กับคดีของน้องสาวจากเพื่อนร่วมอาชีพ

ข้อมูลคนร้ายพร้อมกับประวัติและภาพถ่ายถูกโหลดแล้วเปิดขึ้น
 อย่างรวดเร็ว หัตว์สับตาน้องชาย พยายามควบคุมอารมณ์ตนเอง เมื่อ
 จำได้ว่าหนึ่งในคนร้ายเป็นคนสนิทของนายปองพล ซึ่งพวกเขาเคยเห็น
 ติดตามคนเป็นนายอยู่บ่อยครั้ง สองหนุ่มจึงพุ่งเป้าไปที่เจ้าของอินทรา

รีสอร์ตเป็นอันดับแรก

“น่าเจ็บใจจริงๆ ขนาดมีรูปลูกน้องมันชัดเจนขนาดนี้เรายังทำอะไร มันไม่ได้อีก” ภิษฏีขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธ

“มันคงเตรียมเล่นงานพวกเรามาแล้วนะสิ ถึงทำเป็นไล่ไอ้เซม ออกไปเมื่อสองเดือนก่อน” ทัยวัตกัดฟันตอบอย่างมีโทสะ

“พ่ຼ່ງนี้ผมจะลงพื้นที่เอง พี่ว์ตຼ່ງดูแลทางนี้ก็ต้องระวังตัวด้วยละ ผมกลัวว่ามันจะดักมาเล่นงานพี่ทัตต์ตอนพวกเรากำลังุ่นวายอยู่กับเรื่องของเจ้าทิพย์” ภิษฏีคาดเดาพลางเตือนพี่ชายด้วยความเป็นห่วง

“แกไม่ต้องเป็นห่วง ทางนี้ฉันจะดูแลเอง ฉันไม่มีวันยอมปล่อยให้พวกมันเหยียบจมูกนรากรของพวกเราได้อีกครั้งแน่” ดวงตาคู่คมวับวาว คล้ายมีเปลวเพลิงลุกโชนอยู่ภายใน

เสียงเพลงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนหัวเตียงดัง กังวาน ปลุกร่างล้าอย่างหนุ่มชาวไร่ชาวนาของยติให้ต้องสะดุ้งสะดุ้งตื่นขึ้นกลางดึก แต่เพราะความง่วงงุนทำให้คนโตนรบกว่นไม่ยอมเอื้อมหยิบอุปกรณ์สื่อสารของตน แต่กลับดึงหมอนหนุนขึ้นมาอุดหูแทนอยู่หลายนาที ทว่าปลายสายดูจะมีความอดทนมากกว่า เสียงเรียกเข้าจึงยังดังอย่างต่อเนื่อง จนเจ้าของเครื่องที่พลิกแล้วพลิกอีกถึงกับต้องผุดลุกขึ้นจากที่นอนด้วยความโมโห พร้อมกับสบถเสียงดังลั่นห้อง

“โ๊ย! อะไรกันนักหนาจะเนี่ย ใครวะโทร. มาอยู่ได้ คนจะหลับจะนอนนะโว้ย” เขาเอื้อมมือคว้าโทรศัพท์ของตัวเองพร้อมกับเปิดโคมไฟ

“คุณหนู...” เสียงละหើยใจดังอ่อนระโหยโรยแรงจากริมฝีปากหยักพร้อมกับสีหน้าคล้ายถูกบังคับให้กลืนยาขมของชายหนุ่มที่ถูกปลุกขึ้นกลางดึก คงทำให้คนโทร. เข้าสำนักผิดได้บ้างหากเจ้าตัวเห็น

แต่เพราะอีกฝ่ายไม่มีโอกาสนั้น ทำให้เสียงใส่ที่ดังผ่านลำโพงมา ฟังดูไร้ความเกรงอกเกรงใจฝ่ายชาย

“ยอร์ช พรุ่งนี้ตอนเก้าโมงนายต้องทำให้คุณวัตเข้าไปในกระท่อมให้ได้นะ เข้าใจไหม” ลิซ่าออกคำสั่งเสียงเข้มทันทีที่เพื่อนในวัยเยาว์รับสาย

“โธ่...คุณหนูครับ ทำไมไมไ่โร. มาสั่งผมตอนเช้าละครับ นี่มันจะตีสองแล้วนะ ทำไมไม่หลับไม่นอนซะทีเฮอะ ลูกจ้างอย่างผมนอนแต่หัวค่ำ เพราะต้องตื่นแต่เช้านะครับคุณหนูลิซ่า” เสียงประท้วงอ่อนนอกอ่อนใจเอ่ยตอบลูกสาวผู้มีพระคุณกลับไป

“บ่นเป็นตาแก่ไปได้ ถ้าไม่เดือดร้อนจริงๆ ลิซ่าไม่รบกวนยอร์ชหรอกนะ” ปลายสายตอบกลับมาเสียงสละบัด ทั้งที่ตัวเองเป็นฝ่ายไ่โร. มารบกวนคนอื่นแท้ๆ

“นี่ผมไม่มีทางเลือกจริงๆ ไซ้ไหมครับเนี่ย” เสียงเหมือนคนใกล้ตายสอบถามทั้งที่รู้คำตอบอยู่แล้ว

“ไม่มี พรุ่งนี้เก้าโมงตรง ถ้าคุณวัตยังไม่โผล่เข้าไปในกระท่อมอีกละก็ พ่อแม่ นายถูกส่งกลับเมืองไทยแน่นอน” เจ้าของเสียงทรงอำนาจวางสายไปหลังกล่าวจบ โดยไม่สนใจว่าคนโดนรบกวนจะนอนหลับต่อได้อีกหรือไม่

“ทำไมต้องเป็นทุกทีเลยวะเนี่ย จะกลืนก็กลืนไม่เข้า คายก็คาย ไม่ออกจริงๆ ไว้ย!” หนุ่มลูกทุ่งบ่นพึมพำและจมจ่อมอยู่กับความกลุ้มใจตามลำพังตลอดทั้งคืน

กระทั่งรุ่งสาง เขาจำใจต้องหาวิธีหลอกคนเป็นเพื่อนและนายจ้างอย่างท้าวตตามคำสั่งคุณหนูลิซ่า ลูกสาวผู้มีพระคุณของครอบครัว

5

บ่วงกุหลาบ

07.00 น. วันรุ่งขึ้น

ห้องรับประทานอาหารขนาดพอเหมาะสำหรับรับรองสมาชิกกลุ่มผู้ร่วมงานของฟาร์ม ณ ทิพย์ลดา ร้างกำแพงสมัยชาตรีของผู้เป็นนายจ้างนั่งเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงหัวโต๊ะ ซ้ายมือคือหัวหน้าคนงานกิตติมศักดิ์อย่างนายยติหรือยอร์ชของคุณหนูลิซ่า ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและลูกน้องคนสนิทของหัยวัต ขวามือคือจอมทัพ ลัทธิแพทย์หนุ่มรูปหล่อของฟาร์ม

ความห่วงใยในตัวน้องสาวทำให้หัยวัตเป็นกังวลจนรู้สึกหงุดหงิดเมื่อตัวเองไม่สามารถหิ้วฟาร์มไปพร้อมกับทิพย์ได้ เพราะศัตรูอาจถือโอกาสนี้ตลบหลังพวกเขา ในเมื่อพวกเขามั่นใจว่าทัศน์พล พี่ชายคนโตของพวกเขาต่างหากที่เป็นเป้าหมายหลักของพวกมัน

แต่ถึงแม้จะตกอยู่ในสภาวะตึงเครียดแค่ไหน ดวงตาคู่คมก็ยังคงคอยสังเกตทุกสิ่งรอบกายอย่างละเอียด โดยกวาดตามองไปรอบๆ เขา รู้สึกสะอิดสะเอียนกับท่าทางลอบกลืนน้ำลายลงคอของเพื่อน ข้าแหวตาคู่นั้นยังแสดงให้เห็นถึงความไม่ปกติ และมีพิรุณสัมผัสได้

หัยวัตยกหัวคิ้วพร้อมกับส่งเสียงถามตรงๆ “เป็นอะไรไปวะ ทำไมวันนี้แกล้งทำทางแปลกๆ อะไยอร์ช มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า” หัยวัตตั้งคำถามเสียงเรียบพร้อมกับมองหน้าลูกน้องคนสนิทด้วยสายตา

จับลังเกต

“นั่นสิครับ ผมก็เห็นด้วยกับคุณว่าฟิเยอร์ชดูแปลกๆ ชอบกลวันนี้มีเรื่องอะไรไม่สบายใจ เล่าให้พวกเราฟังบ้างก็ได้ล่ะครับ” จอมทัพหันไปส่งสายตาเป็นห่วง จ้องมองหนุ่มรุ่นพี่ไม่วางตา

“มะ...ไม่เป็นไร” ยติรีบสั่นหัวร้องปฏิเสธคำถามของสัตวแพทย์หนุ่ม และรีบหันไปสบตาเจ้านาย กล่าวยืนยันคำตอบอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

“ผมไม่ได้เป็นอะไรจริงๆ ครับคุณวัต” หนุ่มร่างล่ำรีบส่งยิ้มเหี้ยๆ ให้แก่สายตาแสดงความสงสัยของคนเป็นนาย

หัตถ์กำลังจะเอ่ยปากชักเพื่อนให้หายข้องใจ แต่ยังไม่ทันได้สอบถาม เสียงอีกทีก็ครึกโครมจากการวิ่งกรูกันเข้ามาของเหล่าคนงานก็ดึงความสนใจจากเจ้าของฟาร์มหนุ่มให้เบนไปที่กลุ่มดังกล่าว

“นายครับนาย!” หนึ่งในสามคนงานวิ่งเล็กล่ำเข้ามาหาหน้าตื่น พร้อมกับรีบกระหืดกระหอบบอกเจ้านายเสียงรัว

“ไม่รู้เจ้าขุนทองมันหลุดออกจากกรงไปได้ยังไง ผมวิ่งตามไปจนเห็นมันบินเข้าไปในกระท่อมปลายทุ่ง กล่าวว่ามันจะบินหายไป ก็เลยรีบปิดหน้าต่างซึ่งมันไว้ข้างใน ผมเห็นขุนทองมันเกาะอยู่บนซี่ล้อสูง คิดว่าคงจับมันไม่ได้ เลยรีบมาตามนายไปเรียกมันเข้ากรงครับ”

เจ้าของสัตว์เลี้ยงตัวโปรดไม่พูดพรั้งท่าเพลง รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้พร้อมกับเร่งฝีเท้าก้าวยาวๆ ผ่านหน้าลูกน้องของตนตรงไปยังกระบะโพรวีลคันเก่ง และสตาร์ทเครื่องขับออกไปจนฝุ่นตลบ มุ่งหน้าไปยังท้ายทุ่งด้วยความร้อนใจ เพราะเจ้าขุนทองคือสัตว์เลี้ยงที่เขารักมาก ขึ้นช้าแล้วมีใครทะเล่อทะล่าเปิดประตูกระท่อมทิ้งไว้ ปล่อยให้มันบินจากไปได้ละก็แย่เลยทีเดียวนะ

ระยะทางไม่ไกลนัก เขาใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีในการเดินทางออกจากตัวบ้านมาสู่กระท่อมที่ตั้งอยู่ไกลถึงท้ายฟาร์ม ซึ่งดูเหินห่างกว่าปกติ

เพราะยังเป็นช่วงเวลา que ทุกคนต่างกระจายกันทำงานตามหน้าที่ของตัวเอง โดยรอบ

ขณะที่เจ้าของฟาร์มหนุ่มกำลังมุ่งหน้าตรงมายังกระท่อม ซึ่งอินทรา กำลังใจสั่งหรือคอยการมาถึงของเขาย้อย่างขวิญแขวน หัวใจของเธอ เต็มแรงในจังหวัดหว้น แน่หนว่าเธอกำลังวิตกกังวล และกลัวจน กระทั่งไม่แน่ใจ สารพัดที่เธอจะรู้สึกในช่วงเวลาเดียวกันทำให้หญิงสาว เครียด

อินทราตัดสินใจทำตามคำแนะนำของลิซ่า เพื่อยุติปัญหาความ ขัดแย้งระหว่างบิดาของตนกับครอบครัวนรากร ด้วยการลงทุนบุกหน้า มาขอรับรองขวิญแขวนอย่างคนไรซึ่งศักดิ์ศรีและคุณสมบัติของกุลสตรี เพราะ เธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้เขายอมแต่งงานด้วย

ไม่ว่าจะต้องลงทุนแค่ไหน...เธอจะต้องแต่งงานกับขวิญแขวนให้ได้ เรื่องทุกอย่างจะได้จบลงเสียที แต่ถึงจะตัดสินใจและเตรียมใจมาแล้ว ก็ตาม ทำไมเธอยังรู้สึกตื่นเต้นมากมายขนาดนี้

ในจังหวัดที่อินทรากำลังลับสน คิดทบทวนการตัดสินใจของตัวเอง ซ้ำไปซ้ำมาด้วยความลังเลและว้าวุ่น ประตูกกระท่อมที่ทำจากไม้เบญจ- พรรณได้ถูกพลักเข้ามาจนเกิดเสียงดัง ร่างเพรียวบางถึงกับสะดุ้งเพราะ ความตกใจ วงหน้าवलสะบัดเงขึ้นสบตาเจ้าของร่างกำยำที่เพ็งก้าว พรวดผ่านช่องประตูเข้ามา และหยุดชะงักทันทีที่ได้ประสานสายตากับเธอ

คิ้วเข้มขมวดเป็นปมอยู่กึ่งกลางใบหน้า มองมาที่เธออย่างไม่พอใจ “เธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร”

เสียงหัวเอ่ยถามดูๆ พร้อมกับจ้องมองใบหน้าตื้นกลวของหญิง สาวด้วยดวงตาระด้าง พลังสายตามองหาสัตว์เลื้อยตัวโปรด กระทั่ง สะดุดเข้ากับกรงนกที่ถูกแขวนไว้มุมหนึ่งซึ่งมีเจ้าขุนทองของเขายู่ข้างใน กรง ดาคมจึงตัวดกลับมามองที่ใบหน้ากระจางขีดเผือดของบุตรสาวนาย ปองพล

“เอ่อ มัท...มัทมีเรื่องอยากจะขอร้องคุณวัด” ไม่ใช่แค่เสียงสั้น มือเธอยังขึ้นไปด้วยเหงื่อ ใจก็หวิวๆ เหมือนจะเป็นลม จนไม่กล้าลุกขึ้นยืนได้แต่นั่งนิ่งในท่าเดิมอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ที่วางอยู่ชิดผนังด้านหนึ่งในกระท่อม เฝื่อนหน้ากับคนตาตุ่มอย่างหวาดๆ

“ขอร้อง...ถ้าเป็นเรื่องน้ำอรักับเชอร์รี่ละก็ ฉันคงช่วยเธอไม่ได้” เขาเดาว่าอินทรีราคงอยากขอร้องให้เขาช่วยเรื่องเกี่ยวกับอินตราและมารดาของเธอ ซึ่งเขาคงช่วยอะไรไม่ได้

“เปล่าค่ะ มัทไม่ได้มาขอร้องให้คุณวัดช่วยเรื่องนั้น มัท...คือ มัทอยากขอร้องคุณวัดเกี่ยวกับเรื่องระหว่างนารากับคุณพ่อของมัทค่ะ แล้วก็เรื่องของพี่ทิพย์...”

ถึงจะชักซ้อมคำพูดที่จะกล่าวกับเขามาบ้างแล้ว ชนิดที่เรียกว่าเตรียมการมาเป็นอย่างดี แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆ เธอกลับรู้สึกตื่นเต้นหัวนเกรงกับท่าทางเคร่งขรึมและน้ำเสียงราบเรียบของคนตรงหน้า จนเรียบเรียงคำพูดไม่ถูกเลยทีเดียว

นิ้วเข้มถูกยกขึ้นสูงกับประโยคที่ได้ยินจาริมฝีปากอึม

‘เรื่องระหว่างนารากับนายปองพล นี่หมายความว่าพ่อของเธอจับตัวน้องสาวเขาไปจริงๆ อย่างนั้นใช่ไหม และที่สำคัญ อินทรีารู้เรื่องด้วยอย่างนั้นสิ’

ริมฝีปากหยักแฉกแน่นเข้มความโกรธ มือใหญ่กำหมัดเกร็งเหยียดแนบข้างกาย พยายามระงับโทสะไม่ให้ตัวเองเผลอระบายอารมณ์ที่กำลังพุ่งสูงจนเจียนระเบิดอยู่รอมร่อลงกับคนตรงหน้า

“หมายความว่ายังไงอินทรี หรือว่าพ่อเธอจับตัวน้องสาวของฉันไปจริงๆ อย่างนั้นสิ แล้วนี่เธอเองก็รู้เรื่องนี้ด้วยสินะ” เสียงทุ้มดังลอดไรฟัน ขณะที่ตาตุ่มจ้องเขม็งมองหญิงสาวอย่างเอาเรื่อง

“มัทไม่ทราบหรอกว่าพ่อจับตัวพี่ทิพย์ไปจริงๆ หรือเปล่า มัทแค่เดาเอาจากสถานการณ์ตั้งเครียดระหว่างครอบครัวเราเท่านั้นเอง” เธอรีบ

ปฏิเสธเสียงสั่นพร้อมกับผุดลุกขึ้นยืน และก้าวถอยหลังทันทีที่คนตัวโตก้าวเข้ามา ใบหน้าสวยซีดเผือดเพราะเริ่มกลัวเขานึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“เดาอย่างนั้นหรืออินทิดา เธอคิดว่าฉันโง่แค่ไหนถึงจะเชื่อคำพูดของเธอซะ” เท้ายาวๆ ก้าวเชื่องช้าเข้าหาร่างบอบบางตรงหน้า

“มันไม่ได้โกหกนะคะคุณวัต และที่มันมาหาคุณก็เพราะคิดว่าเราควรจะช่วยกันยุติเรื่องราวบ้าๆ พวกนี้ได้ซะที”

เธอรีบกล่าวรวดเร็วเพราะเริ่มกลัวท่าทางเอาเรื่องกับทุกอย่างก้าวของคนตรงหน้า แม้ว่าเธอจะเป็นฝ่ายบุกเข้ามาหาเขาเองถึงที่ก็ตาม

“ยุติ! เธอคิดว่าคนชั่วอย่างพ่อของเธอจะยอมเลิกเรื่องราวทุกอย่างง่ายๆ อย่างนั้นหรืออินทิดา” เสียงทุ้มกล่าวลดไพล่อย่างเอาเรื่อง

“แน่นอนค่ะ พ่อจะต้องวางมือกับเรื่องทุกอย่าง ถ้าคุณวัตยอมแต่งงานกับมัน” เสียงหวานกล่าวโพล่งออกไปตามที่ชักซ้อมไว้อย่างดี แม้ใจจะเต้นถี่หวาดหวั่นกับคำตอบและปฏิกิริยาจากคนตรงหน้า

“...”

ประโยคดังกล่าวของฝ่ายหญิงหยุดปลายเท้าที่ก้าวเชื่องช้าเข้ามา เธอให้ชะงักนิ่ง ชายหนุ่มยกคิ้วขมขื่นสูง มองด้วยสายตาที่เธอไม่มัวนอ่านออก

“ทำไมฉันถึงต้องเลือกที่จะแต่งงานกับเธอ ทั้งที่ถ้าฉันจับเอาตัวเธอไปแลกกับยาพิษที่ถูกพ่อของเธอจับตัวไปคงง่ายกว่า เธอว่าจริงไหมอินทิดา” เขาถามเสียงหยันพลางกวาดตามองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจดเท้าเหมือนสำรวจสินค้า แสดงอาการดูถูก

“ถ้าคุณวัตทำอย่างนั้น นราก็จะเสียชื่อ เพราะลืซาพร้อมจะแจ้งความข้อหาลักพาตัวกับคุณวัตทันที ถ้าอีกครั้งชั่วโม่งมันยังไม่กลับออกไป และคุณวัตก็ไม่มีหลักฐานจะเอาผิดพ่อของมันก็อีกด้วย ที่สำคัญคุณวัตก็จะพลาดโอกาสที่จะช่วยพี่ทิพย์เช่นกัน

แต่ถ้าคุณวัตตกลงแต่งงานกับมัน เรื่องทุกอย่างก็จะจบลงด้วยดี

เพราะพ่อจะไม่มีความทำร้ายครอบครัวของมัทแน่นอน” อินทிரากล่าวอย่างเชื่อมั่นในความคิดของตัวเอง

“ทำไมเธอถึงเลือกฉัน ในเมื่อเนรการไม่ได้เหลือแค่ฉันที่ยังโสด พี่นุ นายภู น่าจะยอมรับข้อเสนอของเธอได้ง่ายกว่าฉันไม่ใช่เหรอ” ดวงตาคมหรือสิ่งหนึ่งยามเฝ้ารอคำตอบของเธออย่างสังเกตปฏิกิริยา

คำถามของเขาทำเอาหัวใจของอินทรากระตุก ก่อนจะวูบหล่นหาย นั่นสิ! เธอจะตอบเขาได้ยังไงว่าทำไมเธอถึงเลือกเขาแทนทานุทัตกับพิษณุ จะให้เธอบอกเขาได้อย่างไรว่า เหตุผลสำคัญที่ต้องเป็นเขา เพราะว่าคนที่เธอรักไม่ใช่พี่และน้องคนใดคนหนึ่งในเนรการ...แต่เป็นเขาเท่านั้น

“เอ่อ...เพราะนอกจากลุงทศแล้ว คุณคือเนรการคนเดียวที่มัทเคยพูดคุยด้วย แต่ถ้าคุณวัดคิดว่ามีทศควรคุยกับพี่หรือน้องของคุณมากกว่า มัทก็ยินดีจะคุยกับพวกเขาแทนค่ะ ขอแค่ยุติปัญหานี้ได้เท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นคนใดในเนรการ มัทก็ยินดีค่ะ”

ถึงหัวใจจะร่ำร้องว่าต้องเป็นทายาทเท่านั้น แต่กลับต้องตอบออกไปด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเหมือนไม่แคร์ว่า คนที่จะแต่งงานกับเธอจะเป็นใครก็ได้ในเนรการ

“รู้ไหมอินทรา ฉันกำลังคิดว่าเธออยากจะมีผัวจนตัวลั่น ถึงขนาดเล่นมาเสนอตัวเองเป็นเมียใครก็ได้ในครอบครัวของฉันอย่างนี้ นี่ถ้าฉันบอกว่าพ่อของฉันก็เป็นอีกคนที่แต่งงานกับเธอได้ เธอก็คงไม่ขัดข้องสินะ” ริมฝีปากหยักกระตุกรอยยิ้มหยัน

ถ้อยคำถากถางของเขาทำให้หัวใจดวงเล็กหล่นวูบ รู้สึกอับอายจนชาไปทั้งหน้า

อินทราที่ริมฝีปากพร้อมสุดลมหายใจเข้ลึก สบตากับเขาแว่หนึ่งรวบรวมความกล้าตอบกลับไปอย่างไม่สะทกสะท้าน “ก็ได้ค่ะคุณวัด ถ้าคุณอยากได้มัทเป็นแม่เลี้ยง มัทก็จะไปคุยกับลุงทศเอง”

ใบหน้านวลเชิดสูงมองเขาอย่างท้าทาย และเตรียมจะก้าวผ่าน

ร่างสูงตรงไปยังประตูกระท่อม ในเมื่อคำพูดของเขาทำให้เธอมั่นใจแล้วว่า ข้อเสนอของเธอถูกปฏิเสธ

อินทราทำให้คนที่เคยใจเย็นอย่างท้าวตกลายเป็นหนุ่มเจ้าอารมณ์ได้ง่ายดาย เพียงแค่เธอจบประโยคที่โพล่งตอบออกมา ฝ่ามือหยapak ยื่นคว้าข้อมือเรียวของคนตัวเล็กกว่าที่คิดว่าจะจากกันไปได้ง่ายๆ เหมือนกับตอนขามา ซึ่งเธอแอบเข้ามาดักروبเขาเองถึงถิ่น

และเพราะกำลังที่เหนือกว่า ทำให้เพียงแค่ออกแรงดึง ร่างระหงก็ถลาเข้ามาอยู่ในวงแขนของเขาง่ายดาย

“เข้าใจผิดแล้วอินทรา คนของบริรักษ์สกุลไม่มีคำพ้อที่จะมาใช้นามสกุลนารากรของฉันหรอก อย่าว่าแต่ตำแหน่งเมียเลย แค้นงำบารอ ก็อย่าหวังว่าพวกฉันจะต้อนรับบริรักษ์สกุลอย่างเธอ” ดวงตาคมดุจจ้องมองหญิงสาวในอ้อมแขนอย่างเอาเรื่อง

“มัทว่าคุณว่ตอย่าเพิ่งด่วนสรุปเอาคนเดียวดีกว่าไหมคะ เพราะบางทีนารากรคนอื่นอาจจะยอมฟังเหตุผลและรับข้อเสนอของมัทก็ได้” วงหน้าเรียวเซิดสูง สบตาเขอย่างท้าทาย ลบภาพสาวน้อยไร้เดียงสานัยน์ตาเศร้าคนเดิมไปจนไม่เหลือเค้า

ถึงอินทราจะอ่อนหวานเรียบร้อย เจ้าน้ำตา แต่เธอก็ไม่ใช่สาวน้อยหัวอ่อนที่จะยอมลงให้แก่ทุกคนอย่างไม่มีปากมีเสียงเสียทีเดียว คนที่เธอยอมอย่างไม่มีข้อแม้ก็ดูเหมือนจะมีแต่นางอินทอรและครอบครัวของเธอเท่านั้น นอกจากนั้นแล้วยามรัก อินทรา ก็พร้อมจะรักได้อย่างทุ่มเท แต่ยามชิงเธอก็ใจดำได้อย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งยามดื้อรั้นแล้วละก็ อินทรา ก็ดื้อได้ไม่แพ้นายปองพลเลยเช่นกัน

“อะไรทำให้เธอมั่นใจว่าพวกฉันจะรับข้อเสนอของเธอซะอินทรา คิดหรือว่าพวกฉันจะหลงคารมของเธอง่ายๆ อ้อ หรือว่าเธอคิดจะใช้เนื้อตัวเข้าล่อ” เขาใช้สายตาดูถูกกวาดมองเธอตั้งแต่ศีรษะจดเท้า

“ในเมื่อคุณไม่เห็นค่าความหวังดีของมัท ต่อไปมัทก็จะไม่ยุ่งกับ

เรื่องนี้อีก เพราะฉะนั้นกรุณาปล่อยมัทชะที่ มัทชะได้รับไปให้พ้นหน้าคุณ
ไฉนะ”

ถึงจะเตรียมใจมาแล้ว แต่หัตถ์ก็ทำให้เธอรู้สึกอับอายเกินกว่าจะ
ทนไหว ในเมื่อเขาไม่เห็นค่าความปรารถนาดีของเธอ ก็คงต้องปล่อยให้
ทุกอย่างดำเนินไปตามชะตากรรม

“ไม่คิดจะลองใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อฉันก่อนหรือไงฮิอินทริรา ในเมื่อ
เธออุตส่าห์ลงทุนหลอกฉันเข้ามาอยู่กันตามลำพังกลางทุ่งได้ขนาดนี้แล้ว
ว่ายังไง...” มือใหญ่กระชับข้อมือคู่เล็กทั้งสองข้างของเธอไว้มิปล่อย
พร้อมกับส่งยิ้มหยันมองตาเธอหนึ่ง

อินทริราพยายามสับัดข้อมือทั้งสองออกจากมือหยาบ พร้อมกับ
เชิดหน้าสูง สบตาเขาอย่างลองดี

“ปล่อยละ มัทไม่เคยคิดอะไรง่ายแบบนั้น ที่มัททำทุกอย่างลง
ไปก็เพราะต้องการยื่นข้อเสนอกับคุณวัดเท่านั้น ในเมื่อคุณปฏิเสธก็จบ
ทำไมมัทจะต้องทำอะไรน่าอายอย่างที่คุณพยายามยัดเยียดให้มัทเป็นด้วย
ละ หรือว่าจริงๆ แล้ว คุณต่างหากที่คิดไม่ดีกับมัท”

ตาคู่คมมองเธอด้วยแววตาแข็งกร้าว พร้อมกับออกแรงกระตุกดึง
ร่างเพรียวเข้าหาแล้วส่งเสียงทุ้มลอดไธพน “แล้วทำไมฉันต้องคิดถึงเธอ
ในแง่ดีด้วยละ อย่าคิดว่าฉันไม่รู้ว่าคุณคิดอะไรกับฉัน จำไว้ว่าอินทริรา
ฉันไม่เคยคิดจะพิศวาสคนของบริรักษ์สกุล เพราะฉะนั้นไม่ว่าเธอจะ
พยายามลั๊กแค่ไหน เธอก็ไม่มีวันที่จะสมหวัง กลับไปซะ แล้วก็เลิก
เพื่อเจ้าเรื่องการยุติความขัดแย้งบ้านอะระหว่างครอบครัวเธอกับพวกฉัน
ได้แล้ว และถ้าฉันรู้ว่าพ่อของเธอทำเรื่องชั่วๆ พวกนั้นจริงละก็...ฉัน
รับรองว่าพ่อของเธอไม่ได้ตายดีแน่”

จบประโยคข้อมือสวยก็ถูกปล่อย พร้อมกับร่างแกร่งขยับถอยหลัง
จากเจ้าหล่อนก้าวหนึ่ง ขณะที่ตาดูยังจ้องมองใบหน้าซีดเผือดของคน
ตรงหน้าอย่างไรซึ่งความเห็นใจ

หัวใจของอินทிரาวุบหายไปกับประโยคตัดรอนของคนตรงหน้า เธอไม่รู้ว่ในเวลาี่ ระหว่างความเจ็บปวดที่ใจกับความรู้สึกอับอายขายหน้า เธอรู้สึกแบบไหนมากกว่ากัน

หญิงสาวไม่สามารถสะกดกลั้นน้ำตาแห่งความอดสูของตัวเองเอาไว้ได้ ริมฝีปากบางถูกกัดจนแดงช้ำ ใบหน้าที่เคยเชิดมอกลับก้มต่ำ ปิดบังหยดน้ำใสซึ่งจะไหลออกมาประกาศความอ่อนแอพ่ายแพ้

เธอรวบรวมเรี่ยวแรงที่มี หมุนตัวหันหลังให้คนปากร้าย และรีบก้าวออกห่างจากเขาอย่างรวดเร็ว

ประตูกระท่อมถูกกระซกเปิดออก เปิดทางให้ร่างระหงก้าวผ่านออกไปโดยไม่เงยหน้าขึ้นมองชายหลายคนที่ยืนรอกันอยู่หน้ากระท่อม เธอไม่สนใจว่าพวกเขาจะเป็นใคร และคิดยั้งใจที่เห็นเธออยู่ตามลำพังกับเจ้าของฟาร์มหนุ่ม

หัยวัดมองตามร่างบอบบางที่ก้มหน้าก้มตา กิ่งเดินกึ่งวิ่งผ่านบรรดาลูกน้องของเขาไปทางรั้วที่ทอดยาวจนหายไปโดยรอบท้ายทุ่งด้วยสายตาว่างเปล่า จนเธอล้มหายไปจากสายตา จึงหมุนตัวกลับไปคว้ากรงสัตว์เลี้ยงตัวโปรดของตนเดินออกมาจากกระท่อม ก่อนจะชำเลื่องมองหัวหน้าคนงานหนุ่มที่ยืนรวมอยู่ในกลุ่มคนงานอีกสามคนด้วยสายตาคมดูจนอีกฝ่ายรีบซ่อนใบหน้าอย่างรู้ถึงความผิดของตน จากนั้นชายหนุ่มก็ขับรถของตนแล่นจากไป

ทิสฎิและทุกคนในนรกรกำลังพยายามที่จะหาหลักฐานมามัดตัวคนร้ายเพื่อโยงโยไปให้ถึงตัวผู้บงการ ถึงพวกเขาจะมั่นใจว่าการกระทำในครั้งนี้เป็นฝีมือของใคร แต่หากไม่มีหลักฐานก็คงยากที่จะเอาผิดกับโจรในคราบนักธุรกิจอย่างมันได้

และเพราะมัวแต่ยุ่งอยู่กับคดี เขาจึงยังไม่สามารถไปตามตัวทิพย์-ลดากลับมาในเวลาี่ ที่สำคัญเป็นความประสงค์ของกำนันทศ บิดาของ

พวกเขาด้วย ที่เชื่อมั่นว่าทิพย์ลดา นั้นจะต้องอยู่ในที่ที่ปลอดภัยและพ้นจากสายตาคัทธู จนกว่าเขาจะจัดการกับพวกมันสำเร็จ

ทิชฎิจำใจต้องฝากปลาย่างอย่างทิพย์ลดาไว้กับแมวชีขโมยอย่างไอ้หมอนั้น ถึงจะไม่ยอมรับแต่ทิชฎิก็ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พลังคิดอาฆาตฆณ ชายหนุ่มซึ่งอ้างตัวว่าเป็นสามีของน้องสาวตน

‘อย่าให้รู้ก็แล้วกันว่ามีทำอะไรน้องสาวของกู ไม่อย่างนั้นน้องมีจะต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับน้องสาวกูแน่ๆ ไอ้ฆณ’

นายตำรวจหนุ่มเดินกระแทกเท้าระบายความหงุดหงิด ขณะที่สมองยังคงใคร่ครวญเรื่องราวประวัติส่วนตัวของฆณ ชายหนุ่มที่ให้ความช่วยเหลือน้องสาวของเขาอย่างคร่ำๆ เท่าที่เขาพอจะสืบค้นมาได้

กระทั่งถึงบนเรือน ทศน์พลกำลังคุยโทรศัพท์กับใครบางคนด้วยสีหน้าเคร่งเครียดอยู่ด้านหน้าระเบียง ส่วนมิดาและพี่ชายอีกสองคนกำลังนั่งปรึกษากันอยู่อีกทางหนึ่ง และแน่นอนทุกคนกำลังรอเขาอยู่คนเดียว

“ได้เบาะแสะอะไรเพิ่มบ้างไหม” กำนันทศตามทันที่พี่บุตรชายคนเล็กกลับมาถึง

“ไอ้ดำมันยังปากแข็งอยู่เลยครับ แต่เชื่อได้ว่าอีกไม่เกินสองชั่วโมง ลูกน้องของผมคงจ้างปากให้มันสารภาพจนได้แน่” ทิชฎิตอบเสียงกร้าว

ไอ้ดำคือหนึ่งในสมุนโจรที่จับน้องสาวของเขาไป มันเพิ่งถูกเพื่อนของเขาซึ่งเป็นตำรวจที่นครนายกส่งตัวมาให้เช้านี้ ส่วนไอ้เข้มและสมุนอีกสี่คนยังหนีรอดไปได้ แต่เชื่อเถอะว่าอีกไม่นาน เขาจะลากคอพวกมันมาขังด้วยมือของเขาเองให้ได้

“พอจะยังไม่ให้ไอ้ภูไปรับยายทิพย์กลับมาจริงๆ เหมอครับ” ทัยวัตถามขึ้นอีกครั้งด้วยความเป็นห่วงน้องสาว

“ไม่ต้อง...ไอ้พวกนั้นมันรู้ว่าเจ้าทิพย์คือจุดอ่อนของพวกเรา ถ้าขึ้นพวกเกาเจ้าทิพย์กลับมา ก็เท่ากับลากน้องออกมาขึ้นในที่โล่งให้พวกมัน

หาทางเล่นงานพวกเราได้ง่ายๆ นะสิ” กำนันทศอธิบายด้วยสีหน้าเครียด

“แต่ไอ้หมอนั้น...” ทิษฏิพยายามจะหาเหตุผล

“ฉันมั่นใจว่าไอ้หมอนั้นจะดูแลเจ้าทิพย์ได้ น้องสาวของพวกแกอยู่กับมันต้องปลอดภัยกว่ากลับมาอยู่บ้านเราตอนนี้แน่”

คำตอบของกำนันทศทำให้สามหนุ่มได้แต่มองหน้ากันด้วยความหูดหิดพลาถวาระบายลมหายใจแรง เมื่อทำอะไรไม่ได้มากไปกว่ายอมรับการตัดสินใจของบิดา

และเมื่อทัศนพลเดินกลับเข้ามารวมกลุ่ม การสนทนาจึงเปลี่ยนประเด็น จากเรื่องของทิพย์ลดา กลับมาที่เรื่องการควานหาตัวคนร้ายทันที “เมื่อคืนนี้เจ้าหน้าที่ป่าไม้บุกเข้ารีอีร์สอร์ตสองจุด และหนึ่งในนั้นเป็นอินทรีรีสอร์ตของนายปองพล ฉันว่าถ้าหมอนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การจับตัวไอ้ทิพย์ไปละก็ คราวนี้นั่นคงไม่มีเวลาไปยุ่งวุ่นวายกับน้องสาวเรา ได้อีกสักกระยะแน่ๆ เพราะฉะนั้นตอนนี้ปล่อยให้คุณมฤณดูแลเจ้าทิพย์ คงปลอดภัยมากกว่าจริงๆ ทางนี้พวกเราก็ต้องเร่งหาหลักฐานเอาผิดมันให้ได้เร็วที่สุด” ทัศนพลกล่าวด้วยน้ำเสียงเครียด

“ถ้าเราเค้นคอไอด้าให้มันรับสารภาพได้ ไอ้ปองพลมันดินไม่หลุดแน่” ทิษฏิตอบเสียงล่อโล่ไป

“แต่ถ้ามันไม่ยอมรับสารภาพหรือหาแพะมารับแทนล่ะ” ทัยวัตแสดงความคิดเห็นด้วยสีหน้าเคร่งเครียดไม่ต่างจากพี่น้องของเขา

“ทำไมเราไม่ลองไปคุยกับคุณป๋องปักษ์ดูละ ฉันว่าเขาแตกต่างจากพี่ชายอยู่มาก บางทีเขาอาจช่วยพวกเราเรื่องนี้ได้นะ” ทานูห์แสดงความ คิดเห็น

“ฉันไม่เห็นว่าคุณป๋องปักษ์จะแตกต่างกันตรงไหน ถึงคุณป๋องจะดูเป็นคนดีกว่านายปองพลพี่ชายของเขา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เขาจะเห็นคนอื่นอย่างพวกเราดีกว่าพี่ชายตัวเองไม่ใช่หรือไง” ทัยวัตแย้งขึ้นอย่างไม่เห็นด้วยเต็มที่

“อย่าอคตินำเจ้าวัต คุณป้องกันคุณปิ่นเป็นคนดี ใครๆ เขาก็ยอมรับกันทั้งเมือง ต่อให้นายปองพลเป็นพ่อที่ให้กำเนิด หากทำผิดจริงฉันว่าพวกเขาไม่มีวันเข้าข้างคนผิดแน่ๆ” ทัณฑ์พลตักเตือนน้องชายอย่างมีเหตุผล

“พ่อเห็นด้วยกับเจ้าทัณฑ์ นายปองกับเมียเป็นคนดี หรือจะบอกว่าพวกบริรักษ์สกุลมีแค่ไ้ป้องกันคนเดียวนั้นแหละที่ผ่าเหล่าก็ว่าได้ พ่อรู้จักครอบครัวนี้มาตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นแม่ของสองพี่น้องนี้ ยังไม่เคยเห็นใครร้ายกาจได้เท่าไ้ป้องกันคนเลย”

กำหนดตอหน้าใจแรงหลังจากนั่งฟังบุตรชายถกเถียงกันเสียงๆ อยู่พักใหญ่ อดนึกถึงใบหน้าหวานกับดวงตาเศร้าๆ ของหญิงสาวที่ทานรู้สึกเวทนาขึ้นมาไม่ได้

“ดีนะว่าลูกสาวมันน่ารัก ไม่ได้รับการถ่ายทอดพันธุกรรมนิสัยมาจากพ่ออย่างไ้ป้องกัน ยายหนูมีที่มันเอาดีเหมือนญาติๆ คนอื่น ถึงแม้จะไม่มีแม่คอยให้ความรักความอบอุ่น คอยอบรม แต่ก็ยังทำตัวน่ารัก ถือว่าเป็นโชคดีของบริรักษ์สกุล”

ทั้ววัตไหวไหล่พร้อมกับหยัดตัวลุกยืนแสดงสีหน้าไม่เห็นด้วยกับความเห็นของสมาชิกในครอบครัว ถึงจะเชื่อว่าป้องกันกับภรรยาเป็นคนดีจริง แต่เขาก็มั่นใจว่าเลือดย่อมข้นกว่าน้ำอยู่ดี จึงไม่คิดจะวางใจทุกคนที่เกี่ยวข้องกับบริรักษ์สกุล

ยิ่งเมื่อหลายวันก่อนเพื่อนสนิทที่เรียนมาด้วยกันอย่างยติ หัวหน้านางานในฟาร์มตัวเองแท้ๆ กลับหักหลังวางแผนปล่อยให้อินทราเข้ามาต่อปากต่อคำกับเขาถึงดินด้วยแล้ว เขายิ่งระแวงและอคติต่อทุกคนที่เกี่ยวข้องกับหญิงสาวไปเสียหมด

ด้านหญิงสาวที่กำหนดอายถึงนั้น กำลังนั่งทอดสายตามองเหม่อ ผ่านช่องหน้าต่างทรงสูงเพียงลำพัง กับความรู้สึกยกยอกแสบในใจ เพราะ

คำพูดบั่นทอนของทัยวัต ผู้ชายที่ทำให้เธอรู้สึกสุขใจแค่ได้คิดถึง แต่เลี้ยววินาทีถัดมาพลันกลับกลายเป็นความหม่นหมอง เมื่อสำนึกได้ถึงความรู้สึกร้ายของเขา

“แกจะเก็บคำพูดของคุณวัตมาคิดให้มันไม่สบายใจทำไมซะมัทธิ เขาอยากพูดอยากคิดอะไรก็ช่างเขาปะไร ในเมื่อเขาไม่เห็นถึงความหวังดีของแกก็ช่างเขาเถอะ”

ลิซ่าซึ่งเพิ่งเดินเข้ามาถอนหายใจพลางเตือนเพื่อน เมื่อเห็นหญิงสาวนั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างไร้จุดหมาย ใบหน้าเศร้าสร้อยของอินทिरาชนให้รู้สึกสงสาร แต่เธอก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรได้ นอกจากมอบความหวังดีที่มีให้แก่เพื่อนมาโดยตลอด

“ฉันอายุ...ผู้ชายคนนั้นทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองไร้ค่า ขนาดว่าปากหนาไปเสนอตัวให้เขาถึงที่ แต่กลับถูกเขาปฏิเสธตอกกลับมาจนซาไปทั้งใจ แกเข้าใจฉันไหมลิซ่า มันเจ็บจนไม่อยากจะคิดถึง แต่ฉันก็ลืมประโยคพวกนั้นไม่ได้สักที แกบอกฉันหน่อยสิว่าฉันควรทำยังไงต่อไปดี” เสียงระโหยเอ่ยถามคล้ายคนอ่อนแรง

“ต่อให้ฉันพูดจนปากฉีกถึงใบหู ก็เชื่อว่าแกจะเชื่อคำแนะนำของฉันอย่างนั้นแหละมัทธิเอ๊ย ในเมื่อแกเลือกที่จะหลบหลับตารักคุณวัตอย่างงมงาย เลือกที่จะปฏิเสธความร้ายกาจของเขา แกดึงข้อดีเพียงน้อยนิดที่เห็นและยึดติดภาพลวงตาพวกนั้น ต่อให้ฉันหรือใครแนะนำทางที่ดีกว่ามากแค่ไหนให้แกลองพิจารณา ใจของแกก็จะดันทุรังปักใจไปกับทางที่แกเลือก แล้วมันจะมีประโยชน์อะไรกับคำพูดของคนอื่น ในเมื่อแกก็ไม่มีวันจะทำตามอยู่ดี”

คนถูกเพื่อนว่าทำได้แค่สุดลมหายใจเข้าลึกและผ่อนออกอย่างแรง “เฮ้อ...”

ร่างเพรียวยืดยาวขึ้นพร้อมกับเงยหน้ามองสาวลูกครึ่งและกล่าวชวน “แกพาฉันไปเที่ยวหน้อยสิลิซ่า เผื่อว่ามันจะทำให้ฉันลืมเรื่องของเขา

ได้บ้าง”

“เออ ก็ดีเหมือนกัน แกจะได้อะไรฟุ้งซ่านซะบ้าง” ลิซ่าพยักหน้า ไม่คิดจะปฏิเสธคำชวนของเพื่อนแม่แต่น้อย พูดถึงเรื่องเที่ยวขึ้นมาแล้ว เธอก็รู้สึกถึงอะดรีนาลินในเส้นเลือดที่กำลังตื่นตัว

“อย่างนั้นเราไปมายฮาร์ทกันดีกว่า เราไม่ได้แดนซ์กันนานแล้วเนอะ มิวแต่ตั้งหน้าตั้งตาเรียน ได้แต่ร่ำอย่างเดียวจนลืมหิวเลย ไม่รู้ว่าสมองฉันจะลืมการเต้นไปหรือยังนะแก”

“เวอร์จริงๆ เลยแกนี่ แต่ฉันนี่แกห้ามมา ฉันขี้เกียจหามแกเหมือนคราวก่อนนะจะบอกให้” อินทรีชี้หน้าเพื่อนสาวพร้อมกับรีบเตือนไว้แต่เนิ่นๆ

“เออๆ ฉันรับรองว่าไม่ให้แกหามกลับหรือหน้า ว่าแต่แกนั่นแหละอย่ามาเองก็แล้วกัน ยิ่งกำลังกลัวใจเรื่องคุณว้อยอยู่ด้วยไม่ใช่หรือไง” ลิซ่าส่งค้อนเพื่อนสาวพลางกล่าวอย่างรู้ทัน

“ถ้ามาแล้วลืมหิวได้ตลอดไปฉันก็อยากจะมานะ แต่นี่พอสร้างก็ยังปวดใจเหมือนเดิม แล้วทำไมฉันจะต้องทำร้ายตัวเองด้วยการดื่มของพวกนั้นด้วยล่ะ”

“แกคิดได้อย่างนั้นก็ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเลยดีกว่า” ลิซ่ารีบดึงข้อมือเพื่อนสาวพร้อมกับหมุนตัวก้าวเดินนำหน้าคนเอ่ยปากชวน

